

Giới thiệu *Sư Phụ*

Bạn đang theo dõi truyện *Sư Phụ* của tác giả Cửu Lộ Phi Hương, đây được đánh giá là một câu chuyện ngôn tình cổ đại vô cùng đẹp và ý nghĩa.

"Không cần kiếp sau ta gặp lại

Chỉ mong cùng chàng kiếp này nắm tay nhau

Trên đỉnh núi tiên mây mờ huyền huyền che phủ

Dù tám mươi năm hay trăm năm chờ đợi

Muôn vạn vì sao vẫn lấp lánh sáng ngời

Tình chàng vẫn mặn nồng như màu máu đỏ tươi

Cỏ cây trên núi úa tàn rồi lại thắm

Chỉ trái tim này vẫn giữ bóng hình ai..."

Cùng thưởng thức truyện online đặc sắc này và để lại cảm nhận cho tác giả nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

"Năm xuống."

"Không."

"Ngươi có năm không?"

"Ta..." Ta nhìn sắc mặt của đại ma đầu, nhớ lại sự tích hắc chi cần vung tay là san bằng một ngọn núi, hủy diệt môn phái như lời đồn, ta rụt cổ, "Ta năm..."

Ta nằm trên đồng đất bùn, bị đại ma đầu chẳng chút nương tay chét lên mặt mấy năm đất, "Nhớ lấy, y sẽ đến từ hướng Đông Nam, ngươi phải làm ra vẻ rất đói, yếu ớt, song y cho ngươi đồ ăn ngươi không được ăn."

"Tại sao? Y sẽ đầu độc ta sao?"

Đại ma đầu im lặng, "Không đâu nhưng ngươi phải có khí tiết."

"Đói mà không ăn thì khí tiết cái quái gì chứ?"

Hắn sầm mặt: "Làm theo lời ta."

Vậy là ta lại rụt cổ, "Được."

Ta làm theo lời hắn, vậy mà hắn lại nhú mày, "Đừng có tỏ ra hèn nhát như vậy!"

Ta gào thét trong lòng, uy hiếp người ta mà còn chê người ta phản kháng không đủ mạnh mẽ! Đừng là có bệnh mà!

Dù thế nào thì hiện tại cũng đang nằm tông tay của kẻ khác, ta không thể không nuốt lửa giận, ngoảnh đầu nhìn sang hướng Đông Nam, sau đó hỏi một câu ta đã ấp ủ trong lòng rất lâu: "Y... có ghét ta nằm cản đường, rồi chặt ta một đao không?"

Đại ma đầu liếc ta, "Không đâu."

"Sao ngươi chắc chắn như vậy?"

"Chắc chắn."

Đương nhiên hắn rất chắc chắn, ta hỏi câu này chỉ để tìm thêm chút cảm giác an toàn thôi, vì người sắp tới cũng chính là đại ma đầu hắn ba trăm năm trước mà.

Nhìn sắc mặt trầm lắng nghiêm túc của đại ma đầu, ta nghĩ, sự tình phát triển ra thế này, không chỉ ta không ngờ tới mà ngay cả đại ma đầu chắc cũng chưa từng nghĩ đến...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Ta sống dưới núi Thương Lam từ nhỏ, hiểu rất rõ núi Thương Lam ngàn dặm. Ta biết núi Thương Lam có mấy vạn khe suối, khe sông, tất cả đều chảy về hồ Linh Kính sâu không thấy đáy. Ta cũng biết phái Thương Lam có một truyền thuyết, truyền rằng dưới đáy hồ phong ẩn một đại ma đầu gây họa cho thiên hạ ba trăm năm trước, ta còn biết phong ẩn đại ma đầu là một cây Linh Kính dưới đáy hồ. Nếu lấy Linh Kính đi, đại ma đầu sẽ phá được phong ẩn, trở lại tam giới, nguy hại chúng sinh.

Tuy nhiên ta chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày, ta lại là người thả hắn ra...

Hôm đó trăng mờ gió rít, ta đến phái Thương Lam trộm một vật vô cùng quan trọng với mình, nào ngờ bị đệ tử canh giữ cửa núi phát hiện. Trong lúc hoảng hốt trốn chạy, ta đâm đầu xuống hồ Linh Kính, lặn một mạch xuống dưới, vô tình lặn xuống tận đáy hồ, vô tình bước vào động băng phong ẩn đại ma đầu, vô tình nhìn thấy Linh Kính được khảm trong huyền băng.

Ta thề với trời, lúc đó ta không làm gì hết!

Ta chỉ... hiểu kỳ lấy ngón trỏ cào cào rìa Linh Kính, sau đó... mẹ nó chứ, ai ngờ được vật phong ẩn quan trọng như vậy lại bị lung lay! Đập lên tay ta đánh "keng" một tiếng.

Lúc đó ta sợ đến run chân, chỉ hận không thể chặt đôi tay mình vứt đi cùng tấm Linh Kính kia tới tận chân trời.

Thế nhưng ta không có thời gian làm vậy, trong thoáng chốc, Linh Kính đầy linh khí trong truyền thuyết bị nứt một đường, kể đến, huyền băng trước mặt cũng nứt ra một đường kêu "rắc", khi huyền băng rơi xuống, ta thấy có một đôi mắt cong cong tuyệt đẹp hiện ra sâu bên trong.

Rèm mi khẽ rung, đôi mắt chậm chậm mở ra, vừa đen vừa sâu thẳm, tựa như có thể cất chứa ngàn vạn vì sao trên trời.

Dần dần, ta nhìn thấy gương mặt thất thần ngơ ngác của mình trong đôi mắt đó.

Trong lúc ta vẫn còn ngây ngốc, Linh Kính trong tay ta bỗng "rắc rắc" mấy tiếng rồi xuất hiện vô số vết nứt, mảnh kính trên tay rơi là tả, lập tức hóa thành tro bụi trong nước hồ. Huyền băng trước mặt cũng tan rã trong tích tắc.

Ta bị sóng nước chấn động đẩy ngã về phía sau, lăn mấy vòng mới dừng lại được.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, đại ma đầu trong truyền thuyết đã phá băng bước ra. Nước hồ khuấy động y phục và mái tóc dài của hắn, bay lên thành một đường cong kì dị. Hắn đang nhìn ta, đôi mày khẽ chau. Nhớ đến những truyền thuyết giết người không chớp mắt của hắn, ta sợ đến tim đập chân run, không kịp đứng dậy mà lăn lê bò toài chạy ra khỏi động băng, nhưng vào lúc này, đáy hồ bỗng rung chuyển kịch liệt, khiến ta hoa mắt chóng mặt, lắc tới lắc lui sau đó bỏ nhào đến bên chân đại ma đầu.

Ta bị lắc đến suýt nôn mửa, trong lúc khẩn cấp bèn tóm lấy chân đại ma đầu, ôm chặt.

"Buông ra." Ta nghe tiếng đại ma đầu lạnh lùng uy hiếp.

Ta rất sợ hắn đập chết ta, nhưng hiện giờ sau lưng ta có một xoáy nước đang chậm chậm hình thành, mang theo lực hút mỗi lúc càng mạnh kéo ta vào trong, nếu hút vào đó thì thân thể ta sẽ bị xé tan thành từng mảnh vụn.

Trước sau cũng đều chết, ta đương nhiên chọn cách ít thể thảm nhất.

"Ma đầu đại nhân! Là ta thả ngài ra đó! Tốt xấu gì ngài cũng cứu ta một mạng đi chứ!"

"Cút đi!" Nghe như hắn vô cùng tức giận.

Trong thời khắc mãnh chỉ treo chuông, ta bỗng nhớ lại đám đệ tử ngu xuẩn phái Thương Lam thường nói một câu: "Ta không đi đâu! Có chết thì chúng ta cùng chết!" Ta thật sự thấy lời này quá phù hợp với tâm trạng của ta, ta ôm chặt đùi hắn hét lên: "Muốn chết thì cùng chết! Ta không để người đi trước đâu!"

Pháp thuật trong tay hắn đánh về phía ta, ta bất chấp tất cả há miệng ra, “ngọam” cắn lên eo hắn, khiến hắn hự một tiếng, tựa như khí trong đan điền đều bị ta cắn tàn mất hết, pháp thuật trong tay tan biến, cơ thể hắn liền mềm nhũn ra. Sức mạnh của xoáy nước sau lưng ngày càng lớn, trong hỗn loạn, ta và hắn cùng bị hút vào.

Trước khi hôn mê, ta chỉ nhớ đến một chuyện.

Cơ thịt đại ma đầu . . . cứng thật.

Sau đó?

Sau đó . . . đến khi ta tỉnh lại, chuyện thần kì đã xảy ra.

Ta và đại ma đầu đã đến núi Thương Lam ba trăm năm về trước.

Ta tỉnh lại giữa băng tuyết đầy trời, nhìn thấy nửa người đại ma đầu bị vùi trong tuyết.

Tuy chưa rõ tình hình, nhưng ta lập tức có một ý nghĩ, ta phải giết hắn. Ma đầu này năm xưa giết chết ân sư, cấu kết Ma Tộc tàn hại chúng sinh, tội lỗi chồng chất đến nỗi người xưa không thấy người sau chẳng bằng, tiếng ác đến nỗi các bậc phụ mẫu hiện giờ vẫn còn dùng tên hắn để hù dọa những đứa trẻ không vâng lời.

Ta đã thả người như vậy ra, đương nhiên ta phải chịu trách nhiệm và lại lỗ thủng băng trời này.

Ta ngưng tụ pháp thuật trên chủy thủ rồi hung hăng rạch lên cổ hắn, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, chủy thủ và da thịt hắn ma sát phát ra tia lửa, lửa đó lười chủy thủ huyền thiết của ta xoắn lại . . .

Xoắn lại . . .

Ta sợ đến mức cầm sấp rơi xuống đất, chủy thủ Xuất Vân này là tiên khí mẫu thân để lại cho ta mà! Nhìn cái cổ không hề thương tổn của đại ma đầu, ta không kịp xót cho di vật của mẫu thân, run cầm cập cắt lại nó, quàng quàng trốn sang bên cạnh.

Thân thể đại ma đầu này là kim cương bất toại hay sao?

Chả trách với sức của ba đại tiên môn ba trăm năm trước mà chỉ phong ấn chứ không giết hắn, thì ra không phải không muốn giết mà là không giết nổi!

Thôi xong, xong rồi, ta càng vá thì lỗ thủng càng to rồi.

Lòng ta đang hoảng hốt bất định thì bỗng cổ chân thít lại, ta thăm giật mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên đại ma đầu đã tỉnh. Bàn tay lạnh như băng của hắn đang tóm chặt cổ chân ta, đôi mắt đen tuyền phóng ra sát khí như mũi tên cắm vào tim ta. Nhìn kĩ, trong đáy mắt hắn còn lờ mờ lóe lên ánh sáng đỏ.

Ta biết, đó là ma khí.

Ta xoa dịu hắn: “Đại nhân! Chỉ cần đừng lấy mạng, muốn gì cũng được.”

Hắn kéo cổ chân ta, giẫy dụa bỏ ra khỏi tuyết, dáng vẻ lại thảm hại hết như ta: “Đệ tử Thương Lam?” Giọng hắn lạnh như tuyết.

Bị phong ấn dưới hồ Linh Kính núi Thương Lam ba trăm năm, nhất định hắn rất hận đệ tử phái Thương Lam, ta vội lắc đầu phui sạch quan hệ: “Không không không, không phải đâu!” Thấy hắn quan sát y phục mình, ta lại vội giải thích, “Ta trộm đồ! Ta ta . . . ta là người của Ma Tộc!”

Trong lúc khẩn cấp, để giữ mạng mình, ta không thể không nói với hắn bí mật lớn nhất của ta. Chỉ mong hắn niệm tình đồng tộc, tha cho ta một con đường sống.

Hắn thoáng im lặng, ta cảm giác có một luồng khí tức từ bàn chân đang bị hắn bóp xông lên trên, thăm dò trong cơ thể ta, ta biết hắn đang xem xét nên để mặc khí tức của hắn quanh đi lượn lại trong cơ thể mình, một lúc sau, thần sắc hắn không rõ, hỏi: “Nửa người nửa ma?”

Ta gật đầu: “Cha là ma, mẹ tu tiên. . .”

Về mặt hắn liền biến đổi, ngay cả ta cũng dễ dàng nhìn ra cảm xúc của hắn đang chấn động.

Lẽ nào . . . thân phận của ta còn đáng ghét hơn đệ tử phái Thương Lam sao . . .

Vậy nói sớm đi chứ! Ta sẽ không hề do dự thừa nhận mình là đệ tử phái Thương Lam!

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn giữ mạng cho ta.

Đại ma đầu túm cổ ta xách xuống núi tuyết, lúc đó ta không biết tại sao cảnh sắc núi Thương Lam lại thay đổi đến mức khiến ta thấy vô cùng lạ lẫm, mãi đến khi đi ngang tầm bia cao to do phái Thương Lam lập dưới núi, ta lẩm bẩm: “Tầm bia kia trở nên vừa mới vừa sạch từ khi nào vậy?”

Hắn nhìn ta, sau đó trầm giọng hỏi ta: “Vừa rồi ngươi nói ta bị phong ấn ba trăm năm?”

Ta gật đầu, thấy hần nheo mắt, ta lập tức dựng ngón tay chỉ lên trời thề: “Nếu có nửa lời dối trá, nhất định sẽ bị trời đánh không được chết yên!”

Thần sắc trong mắt đại ma đầu biến đổi, cuối cùng hần lẩm bẩm: “Vậy hiện tại chính là ba trăm năm trước.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2

Type-er: Liinn

Ba trăm năm trước ta còn chưa sinh ra. Ta thực sự hoàn toàn không biết về thời đại này.

Ta và đại ma đầu ở trong một trấn nhỏ ngoài núi Thương Lam vài ngày, sắp xếp lại những chuyện nghe có vẻ vô cùng hoang đường, luôn tiện nghe ngóng tin tức phái Thương Lam đang xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng xác định được vài chuyện.

Thứ nhất, bọn ta hình như bị sức mạnh của Linh Kính đưa đến đây, vì đại ma đầu nói, Linh Kính còn có một tên khác là Hồi tổ(1) kính, nhưng không ai biết tại sao lại có tên này. Tất cả mọi người đều cho rằng, nó chỉ là một tấm kính dồi dào linh khí dùng để tu hành. Mãi đến khi ta làm vỡ nó, rốt cuộc đại ma đầu cũng hiểu ra ý của tên này.

(*)(1) Hồi tổ: ngược dòng

“Thật ra ta cảm thấy chuyện này cũng không thể trách ta...”

Ta bất giác im miệng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của đại ma đầu.

Thứ hai, muốn trở về chỉ có cách tìm được Linh Kính của thời đại này. Linh Kính ba trăm năm sau tuy đã bị ta hủy, nhưng Linh Kính hiện giờ chắc vẫn còn hoàn hảo nguyên vẹn.

Thứ ba, Linh Kính đang ở phái Thương Lam, nằm trong tay đại đệ tử Mộc Tuyên.

Nghe đại ma đầu nói điểm thứ ba, ta ngây ra: “Làm sao ngươi biết? Còn nữa... Tên Mộc Tuyên này hình như hơi quen tai.”

Đại ma đầu im lặng nhìn ta, trong lúc không lời đối đáp, ta bỗng hiểu ra: “À... Là... là ngươi hả...”

Nói cho chính xác, thời điểm bọn ta đang ở hiện tại là hơn ba trăm năm mười năm trước một chút, lúc này đại ma đầu vẫn chưa phải là đại ma đầu, hần vẫn là đại đệ tử Mộc Tuyên nổi danh nhất của phái Thương Lam, là người ứng tuyển có cơ hội được kế thừa vị trí Thương Lam tôn giả, thân đầy hào quang, danh tiếng vang dội, tiền đồ tốt đẹp...

Ta len lén nhìn đại ma đầu, thấy gương mặt hần gầy ốm, sắc mặt tái nhợt, trong mắt thoáng hiện ma khí. Ta bỗng cảm thấy thế sự khó lường, bất giác thở dài.

Tại sao hần lại làm những chuyện khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo như vậy chứ... Hôm sau, bọn ta khởi hành đi tìm Mộc Tuyên. Không cần nghe ngóng nhiều, đại ma đầu rất rõ Mộc Tuyên đang ở đâu.

Tuy nhiên khi bọn ta sắp tìm được nơi Mộc Tuyên đang ở đâu, đại ma đầu bỗng dừng hỏi hột.

Càng tới gần, sắc mặt hần càng không ổn, ta rất lo lắng. Nếu hần chết ở đây, ta chắc chắn sẽ không về được, vì dựa vào trăm năm tu vi của ta, muốn đánh bại đại đệ tử Thương Lam để cướp Linh Kính là một chuyện cực kì khó khăn.

Trước lúc ta hỏi thăm tin tức, đại ma đầu bỗng hỏi ta đi.

“Ta không thể gặp y.”

Ta biết hần đang nói Mộc Tuyên, nhưng ta rất nghi hoặc: “Tại sao?”

“Ta và y là cùng một người, không thể nghịch lại thiên địa đại đạo, nếu ta và y gặp nhau chắc chắn sẽ có một người biến mất khỏi thế gian.”

Ta giật mình: “Vậy làm sao lấy lại Linh Kính?” Ta còn phải trở về ba trăm năm sau làm chuyện của ta nữa mà!

Đại ma đầu yên lặng nhìn ta.

“Ngươi cứ im lặng không nói nhìn ta làm gì!” Ta nổi cáu, “Ta đâu đánh lại y!” Cho dù là ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau, sự thật ta không đánh lại đại ma đầu vẫn chẳng mấy may thay đổi.

Hắn chau mày, “Ai bảo ngươi đánh, bảo ngươi động não thôi.” Hắn nói, “Đi tiếp cận y.”

Hắn trịnh trọng nhìn ta, “Ta sẽ giúp ngươi.”

Giúp ta dụ dỗ chính mình hả? Nghe ra... hình như cũng chắc ăn lắm.

Ta khuất phục.

Vậy là hắn đẩy ta tới một con đường nhỏ trên núi sâu mà Mộc Tuyên nhất định sẽ đi qua.

Ta nằm đó, nhìn về hướng Đông Nam.

Đại ma đầu nói, ngày này ba trăm năm trước, hắn đã ngang qua con đường này, sau đó gặp được đồ đệ đầu tiên của mình.

Đó là một thiếu niên thuần phác kiên cường lại rất hiếu học, khi ấy thiếu niên này sa cơ lỡ vận, bị kẻ thù truy sát, không biết làm sao đành chón vào núi sâu, lúc thoi thóp sắp chết được Mộc Tuyên cứu giúp. Mộc Tuyên cảm động vì khí tiết và sự kiên cường của thiếu niên này nên đã đưa về núi Thương Lam, đẩy lên làn sóng đệ tử đời này thu nhận đồ đệ do Mộc Tuyên dẫn đầu...

Ta quay đầu nhìn, trong bụi cỏ bên kia, đại ma đầu đã vác thiếu niên thoi thóp sắp chết trên vai.

Hắn quay đầu nhìn ta, lạnh lùng dặn dò: “Nhớ lời ta dặn.” Sau đó nhảy mấy cái bay về phía chân trời, không biết hắn đưa người từng là đồ đệ của hắn đến chốn thâm sơn cùng cốc nào nữa...

Tùy tiện thay đổi vận số người khác như vậy, có thật sự ổn không...

Đưa mắt tiễn đại ma đầu đi, ta thờ dài phui đi lớp bùn dính trên mặt mình, sau đó xoa bụng. Để diễn cho chân thực, hắn thật sự không cho ta ăn cơm ba ngày. Hắn bắt ta nằm đây, bắt ta thay thế thiếu niên kia, trở thành đồ đệ của Mộc Tuyên, bước vào cuộc sống của Mộc Tuyên, tiếp cận y, lừa gạt y, sau đó cướp Linh Kính về, cuối cùng bỏ đi.

Ta thật sự không nén nổi cảm khái trong lòng không hồ là đại ma đầu, đối với bản thân mình mà cũng có thể tính kế tàn nhẫn như vậy.

Phía trước loáng thoáng có tiếng bước chân truyền đến, ta vội vàng tập trung tinh thần, có trộm được Linh Kính hay không, có trở về được không phải xem tuồng này diễn thế nào!

“Cạch”, tiếng bước chân dừng lại, có một bóng người đứng trước mặt ta.

Ta thều thào ho, mở mắt ngẩng đầu nhìn y. Ánh tà dương chênh chếch trên cây, trong ánh sáng ngược, đôi mắt đó giống hệt đôi mắt ta nhìn thấy trong huyền băng, có một độ cong hoàn mỹ, có thể chứa đựng muôn vàn vì sao sáng. Nhưng lại trong trẻo hơn so với đại ma đầu, thiếu đi mấy phần thâm trầm dàu dàu.

Xem ra, mấy trăm năm nay đại ma đầu thay đổi rất nhiều, nhưng điểm duy nhất không đổi là thần sắc lạnh lùng thờ ơ.

Mộc Tuyên lặng lẽ nhìn ta một hồi, sau đó lấy trong túi tùy thân ra một con gà quay.

Gà! Gà quay!

Ta nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, thật sự rất đói.

Đại ma đầu không nói ta biết thức ăn mà Mộc Tuyên lấy ra là gà quay! Thơm quá đi! Xưa kia đồ đệ hắn rớt cuộc đầu óc có bệnh gì không mà lại làm cao từ chối con gà này chứ! Ta suy ngẫm, rất muốn nhận kẻ đầu óc có bệnh như vậy làm đồ đệ, vì thật ra sư phụ này cũng đâu có bình thường...

Ta gắng sức kìm chế thèm muốn thức ăn của mình, nhìn y nói: “Ta không cần...”

Mộc Tuyên lại nhìn ta một lúc: “Được.” Hắn cất lại gà quay, đi vòng qua ta.

Này! Khoan đã! Đầu phải như vậy!

Ta chớp mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ - Tuyệt đối không thể để y đi! Bỏ lỡ thời cơ này, muốn tìm lại một cơ hội để tiếp cận y thật không dễ.

Ta lập tức lăn tròn dưới đất, đưa tay túm gấu quần y. Y quay đầu nhìn ta, đầu óc ta trống rỗng, đối diện với ánh mắt y, âm thầm toát mồ hôi lạnh: “Hay là... cho ta con gà quay này đi.

Ta vừa im lặng ăn gà quay vừa liếc nhìn Mộc Tuyên ngồi bên cạnh, y đang thêm củi khô vào đồng lửa, gương mặt nhuốm ánh lửa rất tươi sáng và sinh

động. Ta hỏi lỗi một cách sâu sắc, rốt cuộc đã làm sai bước nào, tình tiết khác hẳn với đại ma đầu nói với ta!

Y cho ta con gà quay, ta ăn, y không vứt ta lại, cũng không đưa ta về phái Thương Lam mà nhóm lửa dưới đất, trông có vẻ định qua đêm ở đây.

Giờ phải làm sao đây?

Ta đang trầm lo lắng, bỗng nghe Mộc Tuyên hờ hững hỏi: “Tại sao ngươi một mình ở trong núi Thương Lam?” Cuối cùng cũng có một câu giống y như trong kịch bản. Ta hắng giọng, nói: “Nhà tôi sa cơ, bị kẻ gian truy sát tới đây, không có thức...”

“Keng”, Mộc Tuyên rút kiếm ra khỏi vỏ, cầm kiếm xuống đất đánh “xoẹt” thêm một tiếng. Hề Phong Kiếm trong truyền thuyết chiếu lên mặt ta, y nắm đốc kiếm, khẽ xoay lưỡi kiếm, ánh lửa phản xạ lấp lánh khiến ta chẳng thấy được gì, “Không nói thật thì ta sẽ chém ngươi cho yêu quái ăn.”

Ta thật sự sấp tề ra quần, tên này có thật là Mộc Tuyên chưa nhập ma không, có thật là kẻ tu tiên không? Sao ta thấy chả khác gì đại ma đầu kia vậy!

“Nói nói nói! Tôi nói!” Ta lập tức ôm đầu, “Tôi bị một kẻ uy hiếp! Người đó muốn tôi giết ngài...” Ta run cầm cập ném chùy thủ lưỡi đã xoắn lại trong tay áo ra.

Hắn nhìn chùy thủ, “Đây là tiên khí.”

Di vật mẹ ta để lại đương nhiên là tiên khí thượng hạng, nếu không phải cổ của đại ma đầu quá cứng thì chùy thủ này đâu bị xoắn lưỡi. Ta run giọng nói: “Tôi khi biết đây là gì, người đó cho tôi vật này, sau đó bắt tôi bày vẽ tội nghiệp, nhân lúc ngài không đề phòng mà ra tay.”

Đôi mắt đẹp của Mộc Tuyên nhú lại, “Người đó là ai, tại sao lại biết hành tung của ta?”

“Tôi không biết, tôi không biết gì hết, hắn uy hiếp tôi, nếu không sẽ làm nhục tôi.” Tôi không biết sống chết nặn ra mấy giọt nước mắt, “Hắn còn muốn giết tôi nữa, tôi không còn cách nào khác nên mới làm vậy.” ta nhào tới nắm tay Mộc Tuyên, “Ngài có thể cứu tôi không! Ngài là đại đệ tử của phái Thương Lam, ngài lợi hại như vậy nhất định có thể cứu tôi!”

Y cup mắt, nhìn bàn tay đang nắm tay mình, mắt phản chiếu ánh lửa lấp lánh.

Ta vội vàng nói: “Ôn cứu mạng này tôi nguyện lấy thân báo đáp! Chỉ cần không chết! Sau này muốn tôi làm gì cũng được!”

Y ngược mắt nhìn ta, một lúc sau mới nói: “Nếu vật thì theo ta về Thương Lam.”

Ta không tin y chỉ đơn thuần muốn cứu ta đâu, nhìn ánh mắt y là biết y còn có mục đích khác, không phải muốn dùng ta thăm dò kẻ đằng sau là ai thì cũng là nhốt ta bên cạnh xem ta rốt cuộc giờ trò gì.

Nhưng bất kể y nghĩ thế nào, tóm lại y cũng đã giữ ta bên cạnh. Quá trình này tuy có khác so với những gì đại ma đầu nói, nhưng dù sao trăm sông cũng đổ về biển. Còn những sự việc sau này... thôi đừng so đo nữa.

Ta lập tức khấn đầu với y ba cái: “Tạ ơn thu nhận của sư phụ!”

Mộc Tuyên nhướng mày nhìn ta: “Ta nói làm sư phụ của ngươi lúc nào?”

Ta vân vê ngón tay, ra vẻ đáng thương nhìn y: “Nhưng con đã lạy rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

type - er: Linn

Sáng sớm hôm sau, Mộc Tuyên đưa ta về núi Thương Lam.

Y ở trên đỉnh núi, một mình một viện, không khí trong lành, cảnh sắc tươi đẹp... thế nhưng ta hoàn toàn không có tâm tư thương thức. Kể từ khoảng khắc bước vào cửa viện của y, ta đã đảo mắt tìm bóng dáng của Linh Kính, vì quá chăm chú nên ta không nhìn đường đi, kết quả là đâm sầm vào lưng Mộc Tuyên.

Ta không kêu đau, cũng không lui ra, cứ vậy mà đứng áp sát vào lưng y.

Ôi nếu ta không cảm giác lầm thì sau lưng Mộc Tuyên có một vật khá cứng, chắc là Linh Kính ta cần tìm.

Ta giờ tay, muốn lột áo y cướp Linh Kính đi tức thì... Mộc Tuyên bỗng quay lại, vai va vào ta, khiến ta thoái lui mấy bước, ánh mắt ta quẩn luyến không rời lưng y.

“Người vẫn muốn đâm một dao sau lưng ta à?” Mộc Tuyên nhướn mày hỏi ta.

Ta làu bàu giải thích: “Trên lưng sư phụ có vật gì đó, con muốn xem giúp người mà...”

Mộc Tuyên liếc ta, sau đó chỉ gian phòng bên phải: “Nhà cũi chỗ đó, người thu dọn rồi vào ở đi.”

Nhà... nhà cũi?

“Không vừa ý à?”

“Đâu... đâu có, đa tạ sư phụ.”

Y gật đầu rồi về phòng mình.

Ta nghiêng rặng, cảm thấy thời gian này mình sống quá thiết thòi, ta tự an ủi mình rằng, cuộc đời ai cũng trải qua một số chuyện chẳng biết phải làm sao. Ta bước vào cửa nhà cũi, lúc đẩy cửa ra, bụi bặm bên trong xộc lên mặt mũi suýt chút khiến ta sặc chết.

Ta bịt miệng, lui lại mấy bước, nhìn quanh phòng – Đây quả là một gian nhà cũi tồi tàn nhất trên đời!

Ta im lặng, tiếp tục nhẫn nhịn, cùng lắm ta cũng chỉ ở đây mấy tháng thôi, hướng hồ phải ngày ngày nghĩ cách trộm Linh Kính của Mộc Tuyên, nghĩ ra cũng có lỗi với y lắm, thôi vậy, chỗ ở có thể tệ một chút cũng được.

Ta xắn tay áo nín thở, bắt đầu thu dọn.

Vừa dọn phòng ta vừa thâm suy nghĩ, đại ma đầu nói Linh Kính ở trên người Mộc Tuyên, nhưng ta không ngờ y thực sự mang theo bên mình, một nam nhân thanh tâm quả đục lại mang theo một tấm kính bên cạnh, lẽ nào là để thỉnh thoảng lấy ra soi dung mạo tuấn tú của mình?

Chẳng phải là có bệnh sao!

Đúng thật là y đã mắc bệnh này, ta cũng không có cách nào cứu chữa. Xem ra, ta muốn lấy được tấm kính này, việc đầu tiên là phải khiến Mộc Tuyên thoát y trước mặt ta...

Có điều, hiện giờ y đang đề phòng ta quá mức, e là không dễ gì cơi y phục trước mặt ta đâu. Vậy nên ta đành phải dùng chút tâm kế.

Nhớ lại lời đại ma đầu từng nói với ta, năm xưa hẳn thích âm luật, ta tự tin cong môi cười. Nói đến âm luật, chuyện khác không dám ba hoa chứ thổi sáo thì ta là một tay lão luyện của Thương Lam ba trăm năm sau! Dùng chiêu này dụ dỗ y, ta vô cùng tự tin.

Ta bèn khai hỏa trận đầu tiên trong trận chiến, muốn trộm kính trước tiên phải trộm trái tim.

Buổi tối trăng thanh gió mát, ta đứng dưới gốc cây độc nhất trong viện trên đỉnh núi, kẻ sáo trên miệng thổi, tiếng sáo du dương, uyển chuyển bay xa ngàn dặm, ta cảm thấy hay đến mức bản thân ta cũng không kìm được mà mê mẩn.

“Người đang ồn ào gì vậy?”

Một câu hỏi đột ngột vang lên khiến ta bị gián đoạn, ta chớp mắt nhìn Mộc Tuyên, “Con đang thổi sáo đó sư phụ.”

Mộc Tuyên nhìn tôi một hồi, “Người muốn ở đây thì có bốn quy tắc, chăm làm việc, đọc nhiều sách, ăn ít cơm, không ồn ào.”

Ồn... ồn ào?

Ta cảm thấy mình bị tổn thương sâu sắc, “Sư phụ, người không thể sỉ nhục người ta như vậy, con thấy con thổi sáo cũng hay lắm mà.”

“Hay?” Câu hỏi vặn này nghe như đang mỉa mai. Ta thâm bất mãn, đang định lên tiếng, bỗng Mộc Tuyên bước tới một bước giật cây sáo trong tay ta, lấy tay áo lau lau sáo, tiếp đó đưa sáo lên thổi điệu nhạc đầu tiên.

Rồi tôi lướt ta ngay người.

Cuối cùng ta cũng biết, khi ở trước mặt đại ma đầu, ta vô ngữ đảm bảo nhất định có thể dùng sáo khiến Mộc Tuyên bãi phục, biểu hiện im lặng của hẳn có ý nghĩa gì – Hẳn đang do dự xem có nên ngăn cản ta tự chuốc nhục nhã không.

Ấy vậy mà ta dùng sự thật: “Dù sao ta cũng không biết làm gì khác” để chặn họng hẳn lại.

Tiếng sáo hay đến mức thổi bay tất cả suy nghĩ hỗn tạp của ta. Cuối cùng trong mắt ta chỉ còn bóng hình Mộc Tuyên, y tựa như một đóa hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng, đẹp đến mức khiến lòng người hoảng hốt.

Mộc Tuyên thổi hết khúc nhạc, buông sáo, nhìn ta đang ngơ ngác, y nhét sáo vào tay ta, “Hiểu chưa? Bởi vậy sau này tìm chỗ không có người mà thổi.”

Ta cảm sáo, cực kì khó hiểu, không nên được hiểu kì trong lòng, trước lúc y quay người, ta hỏi: “Sư phụ, có phải cuộc đời người có nỗi niềm khó nói không?”

Mộc Tuyên ngẩng ra, kể đó ngoái đầu nhìn ta, một lúc sau mới hỏi lại: “Vừa rồi ta nói gì?”

Ta cup đầu đáp: “Ăn ít cơm, không ồm ồm.” Đối diện với ánh mắt y, ta lùi thui đi vào nhà củi, “Con về phòng ngủ đây sư phụ. Ngày mai gặp nhé.”

Nằm trên giường cô tranh, ta nhìn ánh trăng qua khe hở trên xà nhà, thực sự cực kì khó hiểu. Mộc Tuyên này đạo thuật giỏi, thiên bẩm cao, khí chất xuất chúng, lại còn thổi sáo hay, đường rộng thênh thang sáng sủa đang bày ra trước mắt y, y mắc bệnh gì mà phải nhập ma bằng được vậy?

Ta nghĩ, chờ sau này liên lạc được với đại ma đầu, ta liệu chết cũng phải hỏi hẩn chuyện năm xưa.

Ta kìm nén xót ruột, bình tĩnh chung sống với Mộc Tuyên một tháng. Thời gian này mỗi ngày ta đều quét dọn tiểu viện rất sạch sẽ, ngoan ngoãn dạy sớm nấu cơm nấu cháo cho y. Thành tâm thành ý đến mức bản thân ta cũng cảm động.

Nhưng Mộc Tuyên này dường như không chút động lòng, y vẫn không chịu cởi đồ trước mặt ta... Thôi được rồi, yêu cầu này kì quái thật mà, ta có thể cảm giác được Mộc Tuyên không hề bớt đề phòng ta, y vẫn đang quan sát ta, vì vậy ta vẫn chưa tìm được cơ hội liên lạc với đại ma đầu.

Tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu. Một tháng nay y quan sát ta, ta đương nhiên cũng quan sát y, hơn nữa còn có kế hoạch rất lớn.

Ta nắm rõ quy luật sinh hoạt của Mộc Tuyên.

Y rất thích sạch sẽ, trong điều kiện khó khăn trên núi nhưng y vẫn kiên trì mỗi ngày đều đến suối lạnh ở hậu sơn để tắm.

Ta cảm thấy việc y đi ngâm nước lạnh giữa mùa đông thật là bệnh hoạn, nhưng vì thế mà y đã tạo cơ hội cho ta ra tay.

Ta tốn hết mười ngày để nắm rõ mọi góc ngách ở hậu sơn, dự tính tối nay, chờ khi Mộc Tuyên đi tắm, ta sẽ vòng qua đường nhỏ đến lục lợi đồ y cởi bỏ bên cạnh. Ta còn vác theo cả chậu và khăn, nếu bất cẩn bị phát hiện, thì ta sẽ nói mình cũng đi tắm là xong.

Ta cảm thấy kế hoạch của mình rất hay, chẳng chút sơ sót.

Tuy nhiên, cuối cùng ta vẫn đáng giá thấp năng lực của Mộc Tuyên.

Ta vòng qua đường nhỏ, nhìn thấy đồ y cởi ra để bên hòn đá to bên len len mò tới, song còn chưa đụng vào đã bị tóm cổ áo.

Ta hồi hộp quay đầu, quả nhiên là Mộc Tuyên.

Y đang mặc quần, khoác một chiếc áo ngoài, vòm ngực rắn chắc thoát ần thoát hiện, ta vừa nhìn vừa nuốt nước bọt.

Ánh mắt y sắc lẹm, “Lén lén lút lút theo ta làm gì?”

Ta chìa chậu và khăn trong tay cho y xem “Hôm nay con quét dọn hơi mệt nên cũng muốn đi tắm...”

Y nhìn ta một lúc, “Khéo thật.” Y nói, “Hôm nay ta không muốn tắm, ngươi tắm trước đi.” Nói xong y xách cổ áo, vứt ta bay xuống lòng suối, “tắm” một tiếng, nước suối lạnh lẽo thấu xương nhấn chìm ta trong phút chốc.

Không khí lập tức biến thành bọt sủi thi nhau nổi lên mặt nước. Ta vô thức muốn đập nước trời lên hít thở, nhưng nước quá lạnh, chỉ cảm thấy hai chân co giật như bị chuột rút! Ta cuống lên, một ngụm nước lạnh tràn vào khoang ngực, chỉ trong phút chốc, ta bắt đầu choáng váng xây xẩm.

Không thể dùng thuật Tị thủy...

Ta là nửa người nửa ma, bình thường trong cơ thể không có chút ma khí nào, nếu ta không để mặc đại ma đầu đưa tay thăm dò khí tức trong cơ thể, hẩn cũng không thể nào biết được thân phận của ta. Mộc Tuyên sau khi thành đại ma đầu không nhìn ra, Mộc Tuyên hiện giờ đương nhiên cũng không nhìn ra, y vẫn luôn coi ta là người... Nếu lúc này ta dùng thuật Tị thủy, y sẽ phát hiện ra ta là nửa ma, với thân phận đệ tử phái Thương Lam của y hiện giờ, nhất định sẽ không nói hai lời mà giết ta ngay.

Sao ta lại chết không rõ ràng ở đây chứ?

Nước suối lạnh lẽo tràn vào miệng mỗi lúc một nhiều, đột nhiên có một đôi tay kéo ta vào lòng ngực ấm áp. Nhưng chưa được bao lâu, ta cảm giác mình bị vứt trên hòn đá như một con cá chết, sau đó ngực bị đè mạnh mấy cái, mạnh đến nỗi suýt chút đè phẳng ngực ta.

Ta sặc ra mấy ngụm nước, sau đó thì dốc sức hít thở.

Trước mặt là Mộc Tuyên ướt đẫm, nước trên tóc y nhỏ tí tách lên mặt ta, ta loáng thoáng nghe thấy tiếng y cất tiếng chê bai: “Vô dụng quá...”

Ta siết nắm đấm, đè nén thôi thúc muốn nấng mười tám đời tổ tông của y, ngược mắt nhìn bầu trời đầy sao mờ mịt, tưởng tượng mình là mặt trăng

noi chân trời, những chuyện phàm tục đều không thể nào kích động cảm xúc ta. Ta mơ tưởng một hồi, cuối cùng cũng xoa dịu được bản thân.

Khi tâm trạng ta lắng xuống thì cơ thể ta cũng trở nên lạnh lẽo, y phục trên người ướt đẫm, gió ngày đông thổi qua, quần áo dán chặt vào người còn giá buốt hơn nước suối ban nãy.

Môi ta run rẩy, “Sur sur phụ, con không tắm nữa... Chúng ta về... về về về đi đã.”

Mộc Tuyên nhướn mày, “Lạnh à?”

Có mắt mà không biết nhìn sao? Lẽ nào tự ta kích động tới mức run rẩy thế này sao? Ta lại nhìn những lời đã dâng lên tới cổ họng, ngoan ngoãn gật đầu.

Mộc Tuyên không động đậy, im lặng quan sát ta một đoạn.

Thật không hổ là đời trước của đại ma đầu, thói quen đáng ghét này đúng là y hệt nhau, ta đã sợ hãi đến mức này rồi, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng không được sao...

Ta liếm môi, vừa định hỏi thẳng y, đột ngột y xoay người bỏ đi.

Ta ngây ra, ôm cánh tay ngồi dậy, nhìn thấy y đến bên hòn đá lấy đồ vứt dưới đất ban nãy.

Mắt ta sáng lên khi nhìn thấy Linh Kính được gói trong y phục.

Ném cho ta! Ném cho ta!

Ta nghe thấy tiếng gọi hung hồn nhất đang sục sôi trong lòng. Một thoáng sau, đúng là y ném đồ cho ta, nhưng mà... chỉ có y phục thôi à.

Y dấu Linh Kính sau lưng, đứng bên kia hòn đá, “Thay y phục rồi về.”

Ta cảm bộ y phục, ngây ra một hồi mới hiểu, chắc là đang cần rút lương tâm đây mà! Ban nãy y ném ta xuống nước, nhất định là muốn thử xem ta có phép thuật không. Kết quả không ngờ suýt chút chìm chết ta thật.

Ta thò đầu nhìn ra phía sau hòn đá, y đang dựa vào tảng đá, nhìn về phía trước, ánh mắt chăm chú, tác phong chính nhân quân tử.

Ta thở phào, cũng may vừa rồi dưới nước ta nhìn được nên không lộ sơ hở, nếu không thì thứ kéo ta lên không phải là một bàn tay ấm nóng, mà là Hê Phong kiểm sát khí lạnh lẽo...

Tâm tư của y cũng khá sâu, nhưng thấy ta suýt chết ngộp, chắc ít nhiều gì y cũng tin... một phần lời ta nói lúc trước chứ nhỉ? Ít ra là tin chuyện ta không có phép thuật.

Ta cời y phục ướt rồi thay y phục của Mộc Tuyên vào, y trông không mập, nhưng ta mặc đồ của y vào lại giống như trẻ con mặc đồ người lớn vậy.

“Thay xong chưa?”

Y mất kiên nhẫn hỏi.

“Dạ, xong rồi.” Ta đi ra, “Sur phụ, cơ thể người cường tráng thật, y phục rộng quá.”

Một tay túm cổ áo, một tay xách tà áo, ta nhìn xuống chân mình, phát hiện cho dù mình kéo thế nào, chỉ một bàn tay thì không thể nào xách y phục lê dưới đất lên được. Ta biết y thích sạch sẽ, đành bất lực ngẩng đầu lên nhìn, “Sur phụ thật sự con không có ý đầu, ngày mai con bảo đảm sẽ giặt sạch sẽ cho người!”

Y nhìn ta, ánh mắt trầm lặng thoáng ngơ ngẩn.

Ta chớp mắt nhìn y, “Sur phụ?”

Ánh mắt y khẽ động, xoay người đi: “Đi thôi.”

Lẽ nào! Lẽ nào đây chính là... xấu hổ mà người ta thường nói!

Trong một tháng nay, tâm tư ta hao tổn hết một trăm lần cũng không đổi được nửa ánh mắt của y, vậy mà hôm nay, chỉ đứng trước mặt y trong bộ y phục rộng thùng thình, toàn thân ướt đẫm, tóc tai rũ rượi này là có thể dụ dỗ được y, khiến y xao động?

Nam nhân... quả nhiên là...

Ta nghiêng răng, suy ngẫm kỹ càng hơn về khả năng dùng sắc đẹp dụ dỗ Mộc Tuyên, rồi trộm lấy Linh Kính.

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4

type: Linn

Hậu quả của việc ngâm nước lạnh và hứng gió lạnh là, cơ thể mấy chục năm chưa bệnh một lần của ta sụp đổ.

Mặt ta đỏ bừng, tay chân mềm nhũn, chuyện ta hứa giặt y phục cho Mộc Tuyên vẫn chưa làm được, ta biết y là người tính toán chi... à, là người tôn trọng lời hứa, thế nên ta trở mình xuống giường, lấy nước giặt quần áo.

Hôm nay không biết Mộc Tuyên đi đâu mà không có ở đây, ta giặt y phục một hồi, đột nhiên ngoài cửa truyền vào một giọng nói: “Mới đây nghe người ta nói sư huynh nhận một nữ đồ đệ, đệ vẫn không tin, thì ra là thật à!”

Ta ngoảnh đầu nhìn, Mộc Tuyên và một nam nhân khác sóng vai bước vào sân, họ mặc y phục giống nhau, nhưng nụ cười trên mặt “sư đệ” đẹp hơn Mộc Tuyên rất nhiều, “Nếu vậy giờ đệ cũng là sư thúc rồi.” Người này vừa nói vừa đi về phía ta, khi còn cách ta ba bước, hần chau mày, “Sư huynh, đồ đệ của huynh... có phải không ổn không?”

Mộc Tuyên phía sau lưng hần bước tới, nhìn ta rồi cũng chau mày, “Người bệnh rồi à?”

Ta gật đầu, “Hình như là vậy.”

Sư đệ kia lập tức la lên, “Vậy sao còn giặt y phục?”

Ta cúi đầu, “Hôm qua đã hứa với sư phụ giúp người giặt y phục.”

“Sư huynh! Sao huynh có thể ngược đãi đồ đệ mình như vậy! Đệ phải đi mách sư phụ!”

“Mộc Ngọc, im miệng.” Nghe thấy câu này của Mộc Tuyên, Mộc Ngọc lập tức cắn môi, không dám lên tiếng nữa. Thì ra không chỉ đối với ta, ngay cả với sư đệ đồng môn của hần cũng... kiệm lời ít nói như vậy, “Đệ y phục đó, về phòng nghỉ đi.”

Ta gật đầu, rửa tay rồi quay về phòng, lúc ngang qua Mộc Tuyên, ta khụy chân, té bổ vào người y.

Đúng vậy, không sai, ta có ý đó.

Ta túm lấy y phục y, rên hừ hừ mấy tiếng, cho dù không khỏe cũng phải diễn cho chân thực chứ.

Mộc Tuyên vô thức đỡ ta, nhưng hiển nhiên y không quen tiếp xúc với người khác kiểu này chút nào, cơ thể cứng đờ ra. Còn sư đệ Mộc Ngọc của y bên cạnh lại cuống cuống: “Ôi chao, ngất rồi ngất rồi, giờ phải làm sao đây, nó bị bệnh gì vậy? Còn sống được không?”

Mộc Tuyên cứng người một lát, lát sau trả lời sư đệ, “Bị thương hần thôi, dưới núi có thuốc.”

“Đệ đi lấy đệ đi lấy.” Mộc Ngọc ngửa kiễng bay lên, vội vã đi mất, chỉ để lại trong không trung một câu, “Đừng để nó chết nhé, mới vừa gặp mặt thôi, còn chưa kịp gọi đệ một tiếng sư thúc nữa đó.”

Xin chào sư thúc, tạm biệt sư thúc, sư thúc thật tốt bụng!

Thân hình ta lại dựa sát vào người Mộc Tuyên thêm chút nữa. Thấy y không phản ứng, ta bèn nhập vai diễn hết mình, vờ như ngã xuống, quả nhiên, y đưa tay chụp lấy tay ta, một tay ôm eo ta, không để ta tiếp đất.

Bất kể y làm vậy là vì hôm qua áy náy hay y thực sự mềm lòng, tóm lại ta cũng đã đạt được mục đích, ta vui sướng nghĩ, ôm đi ôm đi, chúng ta hãy thân mật thêm một chút nữa đi, chẳng bao lâu người sẽ không còn đề phòng ta nữa.

Mộc Tuyên diu ta vào phòng, đẩy cửa nhà cũi ra, y nhìn bức tường lọt gió và mái nhà bị ánh nắng xuyên qua, càng thêm yên lặng.

Ta chỉ chỉ chiếc giường phủ cỏ tranh, “Sư phụ, con ngủ ở đó. Người ném con lên trên được rồi.”

Mộc Tuyên không động đây, một hồi sau, y xoay người diu ta về phòng mình. Y đặt ta nằm trên giường, sau đó còn rót một ly trà đút ta uống. Nhấp ngụm trà nóng này, tim ta cũng nóng theo...

Thì ra người thích kiểu yếu đuối, nói sớm đi chứ, giờ nào khác nào ta cũng có thể ngã xuống đất ngay!

Mộc Tuyên đắp trên đầu ta một chiếc khăn lạnh, sau khi tự tay làm những chuyện lật vật xong, y không đi ngay, có lẽ do bệnh tình của ta trở nặng, y cứ mãi ở bên cạnh, song có lẽ trông chừng quá chán, đối diện với ta lại quá ngại ngùng, y cầm một cuốn sách lên đọc.

Ánh mắt ta rơi trên gương mặt nghiêng nghiêng của y, lẳng lặng nhìn một hồi, đầu óc ngày càng mê man, cuối cùng ta không kìm được mà chớp mắt.

“Sư phụ.”

“Hà?” Y nhìn ta.

Trong ánh sáng ngược, vẻ mặt y dịu dàng một cách hiếm thấy.

Vậy là trong khoảnh khắc đó, ta quên mất mình muốn nói gì, bất giác buột miệng: “Mắt người đẹp thật.”

Mộc Tuyên ngẩng người. Ta cũng không để ý kỹ càng biểu hiện của y thêm, nhắm mắt thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, người trông chừng bên cạnh ta đã biến thành Mộc Ngọc. Ta chớp mắt, nhìn quanh phòng một vòng.

“Đừng nhìn nữa, sư phụ người bị sư tổ gọi đi bàn chính sự rồi.” Hắn cười hi hi nói, “Tiểu nha đầu người trông cũng dựa dẫm vào sư phụ quá nhỉ.”

Ta cười ngọt ngào, “Sư phụ đã cứu con, con đương nhiên phải dựa dẫm người. Đa tạ sư thúc đã chăm sóc con thay sư phụ.”

Mộc Ngọc nghe thấy hai chữ “sư thúc” này dường như rất đắc ý, hắn nghiêng đầu cười cười, rồi lại quay sang nói với ta, “Sức khỏe người cũng khá, chỉ một chén thuốc đã hạ sốt, xem ra có thể chạy theo bọn ta rồi.”

“Chạy?” Ta nghi hoặc, “Chạy đi đâu?”

“Sư phụ người không nói với người sao? Gần đây ở Tinh Sơn phương Bắc nhiều lần có tiểu yêu tiểu quái xuất hiện, quấy nhiễu dân lành, sơn chủ Tinh Sơn đến phái Thương Lam xin giúp đỡ. Đệ tử đòi bọn ta rất ít khi ra ngoài rèn luyện, bởi vậy sư phụ thương lượng với đại sư huynh, cho đại sư huynh dẫn bọn ta nhân cơ hội này ra ngoài học hỏi.”

Mắt ta sáng lên, cơ hội tốt đây! Rời khỏi núi Thương Lam, đến hang ổ yêu quái, tới khi đánh nhau loạn cả lên, đâu ai mà biết ai là ai nữa. Lúc đó ta che mặt, lấy đao rạch thất lung Mộc Tuyên cướp kính là có thể chạy được rồi!

“Xe, người kích động chưa kìa, mắt xanh hết rồi.” Mộc Ngọc cười rất vui vẻ, “Ngày mai đi đấy, vốn tưởng người bị bệnh không đi được, nhưng giờ xem ra sức khỏe người cũng không thành vấn đề...”

“Nó không đi.”

Ngoài cửa bỗng truyền đến một giọng nói lạnh nhạt. Mộc Tuyên bước vào, ngồi trên bàn viết gì đó.

Đừng mà! Cho ta đi đi! Đây là cơ hội ngàn năm hiếm gặp mà!

Mộc Ngọc cũng hơi ngớ ngàng, “Tại sao không cho nó đi?”

“Nó mới nhập môn không lâu, ngay cả tâm pháp ta cũng chưa dạy, nó sẽ trở thành gánh nặng.”

“Không đâu!” Ta uất ức lên tiếng.

Mộc Tuyên không thèm để ý đến ta, sau khi viết xong mảnh giấy liền đi ra ngoài, thiết nghĩ là dùng phép thuật để truyền tin. Ta ra về tội nghiệp nhìn Mộc Ngọc, “Sư thúc...” Ta kéo kéo tay áo hắn, “Từ nhỏ con đã không có kiến thức, con cũng muốn ra ngoài học hỏi.”

Mộc Ngọc nhìn ta, rồi lại nhìn tay áo bị ta kéo, gãi gãi đầu, cuối cùng nghiêng răng nói, “Được! Ngày mai ta lên đưa người theo.”

Sư thúc, người quả nhiên là một sư thúc tốt bụng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

type: Liinn

Ngày hôm sau, các đệ tử phái Thương Lam thu dọn đồ đạc xuất phát từ sớm, còn Mộc Tuyên trời chưa sáng đã xách tay nải ra đi. Lúc trời mờ sáng, Mộc Ngọc đến gõ cửa, ta xách tay nải mở cửa đi ra, “Sư thúc, con đợi người lâu lắm đó!”

Mộc Ngọc có tật giật mình nhìn quanh quẩn, “Ta phải chờ họ đi rồi mới đến đón người được chứ!”

Ta ngây ra, “Họ đi hết rồi, vậy làm sao chúng ta đi theo được?”

Mộc Ngọc cười gian xảo, trường kiếm ra khỏi vỏ lơ lửng trong không trung, “Ta đến muộn quen rồi, họ không để ý đâu, họ đông người đi chậm, chúng ta ngự kiếm một lúc là đuổi kịp ngay. Tốc độ của sư thúc đây là nhanh nhất phái Thương Lam đấy nhé...”

Ta không chờ hẳn nói hết đã trào lên kiếm, “Sư thúc, người nhanh lên đi.”

Hắn thoáng ngây người, chốc sau mới nhảy lên, “Người cũng to gan thật, chưa học ngự kiếm cũng dám trào lên thanh kiếm đang bay.”

Về mặt ta hơi ngượng ngạo, “Chẳng phải là con... tin tưởng sư thúc pháp lực cao cường sao?”

Những lời nhỉnh nọt này rất có tác dụng với Mộc Ngọc, hắn đắc ý bật cười, bảo ta nắm chặt hắn, tiếp đó ngự kiếm bay lên tận mây xanh.

Mộc Ngọc nói không sai, đích thực hắn nhanh chóng đuổi kịp được đoàn người đi trước.

Mộc Ngọc luôn ngự kiếm bám theo sau, không để Mộc Tuyên phát hiện ra ta, tuy ta cảm thấy đây chỉ là chuyện sớm muộn, song bị phát hiện trễ một chút dù sao cũng đỡ hơn là bị phát hiện quá sớm. Tới lúc đó đi xa rồi, còn ai rảnh rỗi đưa ta về nữa đâu..

Ngự kiếm đi đường rất chán, dọc đường có mấy đệ tử phái Thương Lam cố ý đi chậm trò chuyện với Mộc Ngọc mấy câu, sau khi nghe thấy ta là đệ tử của Mộc Tuyên, họ đều nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ thêm chút kì quặc, còn có mấy người nói trước mặt ta, “Các sư phụ còn chưa bảo đệ tử đòi chúng ta được nhận đồ đệ nữa, vậy mà Mộc Tuyên huynh ấy không xin phép đã làm...”

“Đệ biết gì chứ, Mộc Tuyên sư huynh được định sẵn là kế thừa vị trí tôn giả, đương nhiên khác với chúng ta.”

“Còn là một nữ đồ đệ nữa chứ...”

Mấy câu ý nghĩa của họ đều mang ý khinh miệt. Mộc Ngọc vờ như không nghe thấy, có điều tốc độ ngự kiếm chậm lại nhiều, cuối cùng cách bọn họ thật xa.

“Mấy sư đệ môn hạ của Nam sư thúc ai cũng quái gở dị hợm quen rồi, người đừng để ý đến họ.”

Tôi vốn có đề ý đâu.

Có điều nhìn thấy cảnh hôm nay khiến ta có chút cảm xúc, một tháng ở đây ta chỉ ở trên núi của Mộc Tuyên, tính đến hiện giờ chỉ thấy hắn đi cùng sư thúc Mộc Ngọc này. Xem ra quan hệ giữa Mộc Tuyên và sư huynh đệ đồng môn không được tốt lắm.

Nhưng mà nghĩ cũng phải, khoan nói tính tình khiến người ta tức chết của Mộc Tuyên, chỉ nói thân phận địa vị của y thôi cũng khó xử lắm, rõ ràng mọi người là sư huynh đệ đồng cấp, vậy mà chỉ có y được đãi ngộ cao hơn người khác một bậc, ngay cả chỗ ở cũng đơn độc chiếm một ngọn núi như các sư phụ. Vị trí người kế ngôi tôn giả được quyết định từ lâu khiến y được nhiều người ngưỡng mộ, song cũng không biết phải hứng bao nhiêu ganh ghét đố kỵ.

Bây giờ sư phụ y lại cho phép y dẫn một đoàn người đi trừ yêu, có một số người không nói trước mặt, nhưng sau lưng Mộc Tuyên chắc chắn đã liếc xéo đến vẹo cột sống y rồi.

Xem ra y đảm đương vị trí đại sư huynh về vang này cũng không dễ dàng gì.

Bởi vậy, vì y bất mãn với những chuyện này nên mới nhập ma sao? Ta vô thức cảm thấy không phải, tuy chỉ tiếp xúc với Mộc Tuyên một tháng, cơ mà ta nghĩ y không phải là người bị những chuyện này ảnh hưởng.

Vậy rốt cuộc là vì sao...

Tốc độ của đoàn người đứng là rất chậm, tuy ngự kiếm thế nhưng đi suốt một ngày vẫn chưa tới Tinh Sơn, đến khi trời tối, Mộc Tuyên ở phía trước ra lệnh cho mọi người tới bờ hồ bên dưới chính đôn nghỉ ngơi, đến ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Ta kéo áo Mộc Ngọc, kêu hắn cố gắng che chắn cho ta, không để Mộc Tuyên nhìn thấy, thế mà cuối cùng vẫn có một người từ xangự kiếm bay đến, cản trước mặt Mộc Ngọc.

Mộc Ngọc gãi đầu cười: “Sư huynh...”

Mộc Tuyên im lặng nhìn ta và Mộc Ngọc một hồi, ta khó chịu nhất là y im lặng không lên tiếng khiếu nại, nên dứt khoát khai thật, “Là con kêu sư thúc đưa con ra ngoài học hỏi! Người mừng con đi.”

Mộc Tuyên lại im lặng thêm một hồi, “Thương hàn khỏi chưa?”

Câu này hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y, vội vã đáp: “Khỏi rồi khỏi rồi khỏi rồi, khỏi hôm qua rồi.”

Mộc Tuyên liếc nhìn đôi tay đang kéo áo của Mộc Ngọc của ta.

Vì thanh kiếm nhỏ hẹp, nên ta đành đứng sát Mộc Ngọc, vốn dĩ cảm thấy chẳng có chuyện gì, song bị ánh mắt của Mộc Tuyên liếc nhìn, ta đều cảm thấy cả người đều không ổn.

“Qua đây.”

Ta nghĩ chắc tai ta có vấn đề gì rồi nên mới nghe thấy Mộc Tuyên nói với mình hai chữ “Qua đây”. Ta không dám chìa tay ra, “Sư phụ muốn đưa con về núi Thương Lam sao?”

Mộc Ngọc nghe vậy lập tức bảo vệ ta, “Sư huynh, đã đi được nửa đường rồi mà...”

“Ai nói ta muốn đưa nó về” Mộc Tuyên chau mày, bực bội chìa tay về phía ta, “Qua đây.”

Ta chớp mắt, lòng thầm nói y không đưa ta về, muốn làm gì cũng được, bèn nắm tay Mộc Tuyên nhảy sang kiếm của y.

Mộc Tuyên không nhìn Mộc Ngọc lấy một lần, quay người ngự kiếm đáp xuống. Tiếng gió lướt qua bên tai ta, “Nó là sư thúc của ngươi, tuổi tác dung mạo không khác ngươi bao nhiêu, ngươi có biết tránh né là gì không?”

Ta bĩu môi, thầm nói, sư phụ trông cũng đâu hơn con bao nhiêu tuổi chứ!

Lúc đáp xuống đất, ta liếc mắt phát hiện trên một gốc cây nhỏ trước mặt có một ấn kí như có như không, hình dạng ấn kí này ngày ngày ta nằm mơ cũng thấy, chính là hình dạng Linh Kính.

Ta trầm suy nghĩ, đoán là đại ma đầu đến rồi, bèn ổn định tinh thần, âm thầm ứng phó với Mộc Tuyên, chờ đến đêm, mọi người đều ngủ say ta mới bò dậy.

Ta vừa cử động, Mộc Tuyên ngồi tựa vào gốc cây liền mở mắt, “Đi đâu đó?”. Giọng nói tinh táo như vừa rồi vốn không hề ngủ.

Ta giật mình, cuộc sống “nội gián” bao lâu nay đã rèn luyện kỹ năng diễn xuất của ta, ta dụi dụi mắt, chỉ gốc cây hẻo lánh phía sau, “Bụng con hơi khó chịu, sư phụ giúp con trông chừng, đừng cho ai qua đó nhé.” Nói xong ta vội đi về gốc cây kín đáo kia.

Đi một mạch thật xa, đến khi ánh lửa loáng thoáng mập mờ, ta vẫn cảm giác được ánh mắt của Mộc Tuyên dừng trên người mình. Y biết Thiên lý nhãn, không dễ dàng để ta chạy mất vậy đâu.

Ta trầm ngâm, quyết tâm tìm một bụi cỏ còi thất lưng ra... Ánh mắt bám theo ta tức thì biến mất.

Ta khom người, thở phào một hơi, tuy nhiên còn chưa kịp mặc quần vào, một bóng người bỗng đứng trước mặt ta.

Là đại ma đầu.

Hắn nhìn ta, vẻ mặt trầm lặng.

Tình này cảnh này, ngay cả ta xưa nay ghét im lặng cũng có mấy phần im lặng.

Cũng may hắn tự giác, biết điều quay đi chỗ khác, cho ta thời gian kéo quần lên.

Ta vừa lúng ta lúng túng cột lưng quần lại, vừa quay đầu quan sát, thấy Mộc Tuyên ở xa vẫn chú ý đến ta, ta tức khắc ngoái đầu ra dấu bằng miệng với đại ma đầu, “Đi thôi, ở đây gần quá.”

Đại ma đầu nghiêng mắt nhìn ta, hiển nhiên hoàn toàn không để tâm, “Ta bày kết giới rồi.”

Ta ngây ra, ngoảnh nhìn lại song không hề cảm giác được khí tức của kết giới, đại ma đầu liếc ta nói, “Ngươi không nhìn ra, y cũng vậy.”

“Y” - đương nhiên là nói Mộc Tuyên. Ta vẫn rất tin lời đại ma đầu, tức khắc thở phào: “Nói sớm đi chứ, làm ta cứ như đang lén lút vụng trộm vậy...”

Đại ma đầu nhìn ta không nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6

Type-er: Phuong Hin

“Thời gian rồi ngươi đi đâu vậy hà, đã nói là giúp ta mà? Rõ ràng chỉ có một mình ta cố gắng!”

“...Nếu ngươi đã thay thế đồ đệ ta trở thành đệ tử phái Thương Lam, đương nhiên nó phải tìm nơi khác sinh sống, một tháng nay ta đã xử lý xong chuyện của nó, giúp nó diệt trừ hậu hoạn.”

Thì ra là đi giúp đồ đệ giải quyết thù địch...

“Ngươi đối với đồ đệ cũng tốt quá nhỉ.” Ta thoáng suy nghĩ, lòng bỗng dâng trào bất mãn. “Nhưng mà nói đi nói lại, cùng là đồ đệ, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?” Đại ma đầu thoáng im lặng, hần còn chưa lên tiếng, ta lại ngắt lời, “Không đúng, ngươi ở đây, Mộc Tuyền ở kia, chẳng phải ngươi không thể ở quá gần bản thân trong quá khứ sao! Chúng ta đi xa một chút thì hơn.”

“Không sao. Chỉ cần không chạm mặt chính diện, chút khó chịu này ta đã khắc phục được rồi.” Hần khựng lại, “Ta vốn tưởng hôm nay sẽ phiền phức hơn một chút... Ngươi hiểu được ám hiệu đúng là ngoài dự liệu của ta, bớt cho ta không ít chuyện.”

Hần dùng giọng điệu tán dương nói những lời hạ thấp đầu óc ta như vậy, ta thầm liếc xéo, tỏ vẻ không buồn so đo với hắn: “Nói chính sự đi, đại ma đầu, một tháng nay, ta...”

“Ồ, ta biết hết rồi.”

Ta ngây ra, “Ngươi biết hết rồi.”

“Tất cả mọi chuyện giữa ngươi và bản thân trong quá khứ đều hiện lên trong đầu ta hết.”

Ta kinh ngạc há miệng, nhưng mà nghĩ cũng phải, đại ma đầu và Mộc Tuyền vốn là cùng một người, những chuyện Mộc Tuyền trải qua đều biến thành ký ức trong đầu hắn, còn đại ma đầu trở thành “người tương lai” kế thừa những ký ức này dường như là chuyện chẳng có gì đáng nói. Có điều...

“Chuyện lúc đầu ta bị ngươi vạch trần rồi mới mặt dày mày dạn trở thành đồ đệ của ngươi, ngươi có biết không?”

Hần gật đầu.

“Chuyện ta thổi sáo dụ dỗ ngươi sau đó bị ngươi si nhục ngươi cũng biết?”

“Ồ.”

“Chuyện ta theo ngươi đi tắm sau đó bị ngươi phát hiện ném xuống nước cũng biết luôn?”

“Biết hết.”

Ta bỗng nhiên có thôi thúc muốn giết hắn diệt khẩu...

Cho dù lý trí ta biết đại ma đầu và Mộc Tuyền là cùng một người, nhưng mà! Trong hiện thực họ là hai người mà! Ta vì trở về mà phải dùng mọi thủ đoạn làm ra những chuyện mất mặt này, “người trong cuộc” biết thì thôi đi, hiện giờ còn bị “một người khác” biết nữa rồi cuộc là thế nào đây!

Ta vốn còn định xây dựng hình tượng mình thành một cô nương thông minh nhanh trí, song vì thiên thời địa lợi mà không thể hoàn thành nhiệm vụ! Cơ mà hiện giờ...

Ta vỗ trán thở dài.

“Được.” Ta ổn định tinh thần, bàn tiếp chính sự, “Nếu ngươi đã biết những chuyện này, ta cũng không nói thêm nữa, ngươi nói xem bây giờ Mộc Tuyền đối với ta thế nào, có lo lắng đề phòng ta chưa? Hơn nữa, có thích ta chút nào không?” Ta chớp mắt, tràn đầy kỳ vọng nhìn đại ma đầu, cứ như một thí sinh ứng cử tràn đầy kỳ vọng chờ đợi kết quả.

Đại ma đầu cũng nhìn ta, có lẽ là ào giác của ta, hình như ta thấy trong đáy mắt hắn có một chấn động rất khó phát hiện, giống như đang xấu hổ, nhưng lại giống như đang cười nhẹ.

“Vẫn phải cố gắng.” Hần tặng cho ta bốn chữ như vậy.

Dù biết đáp án sẽ không khác bốn chữ này mấy, có điều nghe đại ma đầu chính miệng nói ra, ta vẫn khó tránh thất vọng, sau khi thất vọng, ta lại hơi cau gợn, “Ngươi nói xem rút cuộc ngươi thích cô nương thế nào hà, ta đã dùng hết sức ba bò chín trâu để dụ dỗ ngươi rồi, sao vẫn không thành công...”

Khóe môi đại ma đầu khẽ động, nhếch lên một đường cong, rồi lại nhanh chóng trở thành đường thẳng, “Tiếp theo có một chuyện có lẽ sẽ khiến y thêm tin tưởng ngươi hơn.”

Mắt ta sáng lên, “Sao? Nói!”

“Chuyện đi Tĩnh Sơn lần này có Ma Tộc mai phục.”

Ta giết mình. Ma Tộc mai phục... Lần này phái Thương Lam phải đệ tử ra ngoài trừ yêu là để rèn luyện, trong đoàn người này còn có cả những người chưa ra khỏi cửa núi bao giờ, đối phó với những tiểu yêu tiểu quái còn được, chứ nếu đụng phải Ma Tộc nham hiểm xảo trá chẳng phải toàn bộ sẽ chết trắng cả ngay tức khắc sao...

Ta sờ cằm trầm tư, “Muốn ta cùng Mộc Tuyên tắm máu chém giết à, nhưng ta đâu thể để hắn phát hiện ta có pháp lực...”

“Không.” Trong mắt đại ma đầu ngưng tụ ánh trắng, giọng nói kiên định, “Ta muốn ngươi can y lại.”

Ta ngây người: “Tại sao?”

Đại ma đầu không nói. Ta chau mày, “Chúng ta đã thế này rồi, ngươi vẫn còn giấu giếm ta thì còn ý nghĩa gì nữa?” Hắn chỉ chăm chăm nhìn ta, ta thờ dãi, “Được rồi, ta không hỏi tại sao.” Ta nói, “Ngươi kêu ta làm thì ta tin ngươi.”

Đại ma đầu nghe thấy lời ta, tựa như hơi hoảng hốt, khóe môi khẽ động như muốn nói gì đó, tuy nhiên lúc này hắn bỗng chau mày.

Ta quay đầu nhìn, thấy Mộc Tuyên ở xa đã đứng dậy, đi về phía ta, ta vội ngồi xổm xuống bãi cỏ, vẫy tay với đại ma đầu, “Mộc Tuyên nghỉ ngơi rồi, ngươi đi mau đi.”

Đại ma đầu không ở lại nữa, xoay áo bào đen, âm thầm biến mất trong màn đêm giống như lúc đến, dường như ta nghe thấy hắn để lại trong rừng một câu “Cám ơn” như có như không.

Ta thoáng thất thần, thế nhưng không có thời gian ngơ ngác thêm. Ta đã có thể nghe thấy tiếng bước chân Mộc Tuyên, bèn giả vờ giật mình ngoảnh đầu, “Ai đó?” Ta kéo kéo lưng quần, khiến bụi cỏ phát ra tiếng sột soạt.

Tiếng bước chân bên kia lập tức dừng lại, ta lại hỏi: “Sự phụ à?”

Tựa như cảm thấy đối thoại trong tình trạng này có chút ngượng ngùng, Mộc Tuyên ừ một tiếng, sau đó nhập nhằng nói: “Vừa rồi ta thấy ở đây không có khí tức... Nếu đã không sao...”

Ta lại làm cho bụi cỏ sột soạt một hồi, kẻ đó đứng dậy chạy tới bên cạnh Mộc Tuyên, “Sự phụ không cần lo lắng, chẳng qua bụng con hơi khó chịu thôi.”

Mộc Tuyên nghe vậy, đôi mày dưới ánh trắng khẽ chau. “Thật sự khỏi bệnh rồi chứ?”

Ta nhìn gương mặt tuần tú của y lúc này mà có hơi thất thần, so lại với dáng vẻ đại ma đầu ban nãy, lòng ta bỗng dấy lên một cảm xúc không nói thành lời. Rốt cuộc là điều gì lại có thể giầy vò một người đang yên lành thế này thành ra như vậy chứ, khiến nếp nhăn giữa đôi mày y sâu hơn nhiều, khiến ánh mắt y thâm trầm hơn nhiều...

Ngày mai đến Tinh Sơn thế nào cũng bị Ma Tộc mai phục, y lại là người phụ trách chuyến đi này, nếu đệ tử phái Thương Lam có bất kỳ ai thương tổn, y sẽ khó tránh khỏi trách nhiệm. Lúc này đây, ta bỗng muốn cho Mộc Tuyên biết ngày mai có nguy hiểm.

Nhưng nói ra thì có thể làm gì được chứ, ta không thể nào giải thích tại sao ta biết chuyện này, rồi phải làm sao để y tin tưởng đây...

Trong lúc ta ngây người, một bàn tay ấm nóng bỗng áp lên trán ta.

Mộc Tuyên đang thăm dò nhiệt độ cơ thể ta. Cũng giống như hôm qua, chỉ là vì ta có ý đồ xấu xa, nên khi nhìn vào đôi mắt đẹp của y, ta bất giác đỏ mặt. Mộc Tuyên buông tay, chau mày nói, “Ngày mai ta kêu Mộc Ngọc đưa ngươi về.”

Ta vội xua tay, “Không về không về.” Ta đảo mắt, “Con và Mộc Ngọc sư thúc nam nữ khác biệt, không tiện.”

Y im lặng nhìn ta một lúc, cuối cùng nói: “Nếu vậy này mai ngươi phải theo sát bên cạnh vì sư.”

Lần đầu tiên hắn tự xưng là “vị sư” trước mặt ta, đây có phải là... đã nhận ta rồi không?

Ta thầm vui mừng, nở nụ cười rạng rỡ, Mộc Tuyên lại im lặng nhìn ta, không nói một lời, có điều ánh mắt dịu dàng hơn ban đầu rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7

Type: Liinn

Hôm sau, đệ tử phái Thương Lam tiếp tục ngự kiếm lên đường. Càng đến gần Tinh Sơn, cảm giác bất an trong lòng ta càng nặng, bàn tay kéo áo Mộc Tuyên càng nín chặt, mãi đến khi Mộc Tuyên quay đầu nhìn ta, "Sợ yêu quái à?"

"Dạ." Ta ngẩng đầu nhìn hắc y, sau đó vội buông tay, thấy y phục Mộc Tuyên bị ta nín nấn nhúm, hầu như vô thức, ta nín nọt chỉnh lại cho y.

"Không cần sợ, chẳng qua chỉ là đám tiểu nhân yêu thôi."

Không phải tiểu yêu ta mới sợ đấy chứ...

Mộc Tuyên vừa dứt lời, sau lưng bỗng nhiên có một đệ tử Thương Lam lớn tiếng hét lên: "Đã Trư Yêu kia sắp hại người!" Mộc Tuyên ngoảnh đầu nhìn, còn chưa kịp hô dừng, đệ tử đầu tiên thấy yêu quái đã vội vã lao xuống dưới, "Yêu nghiệt nạp mạng đi!" Có mấy người khác cũng ào xuống đất cùng hắc y.

Mộc Tuyên chau mày, lúc này Mộc Ngọc ngự kiếm đến bên cạnh Mộc Tuyên, "Sư huynh, đệ xuống dưới bảo vệ họ nhé?"

"Đề ta." Mộc Tuyên vừa dứt lời, ta liền bị ném lên kiếm Mộc Ngọc, "Ồ yên đó."

Ta đưa tay cản lại, nhưng nào còn kịp, Mộc Tuyên đã đáp xuống dưới. Những người khác vốn còn đang quan sát trong không trung, mấy "đệ tử môn hạ của Nam sư thúc" đột nhiên hét lên: "Đại sư huynh xuống trừ yêu cũng không gọi bọn đệ, muốn một mình giành công hay muốn một mình rèn luyện?"

Đúng lúc này, trong rừng lại có mấy yêu quái nháo nhào chui ra, mấy đệ tử kia không chào hỏi Mộc Tuyên một tiếng đã ngự kiếm xông vào tham chiến. Các đệ tử khác thấy vậy cũng ngự kiếm bay xuống.

Ta thầm mắng bọn họ ngu xuẩn, vội giương mắt nhìn theo bóng Mộc Tuyên trong rừng, mãi đến lúc này, ta mới nhớ ra một vấn đề rất quan trọng, đại ma đầu bảo hôm nay ta phải ngăn cản Mộc Tuyên, song hắc y không nói rõ rốt cuộc ta phải ngăn cản trong tình huống nào và vào lúc nào!

Hiện giờ sao? Hay chờ chút nữa người của ma giới xuất hiện hẵng tính, hay là...

Ta còn chưa nghĩ xong, trong rừng bỗng nhiên xuất hiện một khí tức kỳ lạ, ta biết khí tức này, là khí tức chỉ người của Ma Tộc mới có.

Ta vội kéo Mộc Ngọc, "Xuống dưới xuống dưới!"

Mộc Ngọc chau mày, "Khí tức bên dưới rất kỳ lạ, người không chút pháp lực nào, xuống dưới chỉ vướng chân thôi, người đừng thêm loạn cho sư phụ người."

Bỗng nhiên rừng cây truyền đến tiếng tên bắn vun vút, chẳng mấy chốc, trong rừng đã có hai ba đệ tử Thương Lam ngã xuống.

Mộc Ngọc thấy vậy cả kinh, "Tên ở đâu ra vậy!" Hắc y hơi hoảng hốt nhìn bốn phía, "Ồ đây có mai phục!"

Ta nhân cơ hội nói với hắc y, "Đứng vậy đứng vậy, xuống dưới một chút đi, hét lên cho họ nghe!" Mộc Ngọc cũng là kẻ lỗ mãng, gặp phải những tiểu yêu quái Mộc Tuyên nói thì có thể đối phó được, nhưng thấy sát khí và mai phục như vậy lập tức mất chủ kiến, ý của ta trở thành ý của hắc y, hắc y không nghĩ ngợi đã ngự kiếm xuống, "Có mai phục! Có mai phục, mọi người đi mau!" Hắc y hét lên, còn ánh mắt ta chăm chăm nhìn Mộc Tuyên đang chiến đấu với một yêu quái.

Nghe thấy giọng Mộc Ngọc, Mộc Tuyên đâm một kiếm vào cơ thể yêu quái, ngẩng đầu hét với Mộc Ngọc, "Đi lên!"

Trong lúc tình thế cấp bách, một mũi tên màu đen do chướng khí tụ thành từ trong rừng bắn ra, bay thẳng về phía Mộc Ngọc, ta nghiêng răng, bắt chước tất cả đẩy Mộc Ngọc từ trên ngự kiếm xuống. Mộc Ngọc tránh được mũi tên nhưng rơi vào trong rừng. Ta "không biết" ngự kiếm, đương nhiên cũng nặng nề ngã xuống đất.

Vừa bò dậy, còn chưa kịp phủi bụi trên người thì ta đã xông về phía Mộc Tuyên, lòng thầm nghĩ, bất kể hôm nay y muốn làm gì, ta cứ ngăn cản y là được rồi. Đúng lúc này, một đám hắc y nhân tựa như từ dưới đất chui lên, hỗn chiến với đệ tử phái Thương Lam, nhất thời đệ tử Thương Lam trở nên yếu thế.

Mộc Tuyên thấy vậy tức khắc kết ấn trong tay, thanh khí của tiên gia hòa vào mặt đất, khiến hắc y nhân và đám yêu quái đau đớn khôn cùng.

Tuy nhiên có một hắc y nhân dường như không bị sức mạnh của Mộc Tuyên ảnh hưởng, gã cầm kiếm chạy đến, đâm thẳng vào tim Mộc Tuyên, Mộc Tuyên quay người đỡ, nhưng vẫn bị đâm rách tay. Thế kiếm trong tay hắc y nhân khựng lại, lực đạo hướng xuống, chuẩn bị chặt đứt cánh tay Mộc Tuyên!

Ta nhìn mà tim thất lại, đột nhiên hắc y nhân kia bất ngờ ngừng tay, mặt tựa như lộ vẻ không dám tin. Mối hấn động đây.

Vì cách quá xa, ta không nghe thấy giọng họ, chỉ thấy Mộc Tuyên cũng ngẩng người dừng tay, y ngoảnh nhìn hắc y nhân, tựa như nói với hắc y nhân mấy câu gì đó, lúc này ta đã ở khá gần Mộc Tuyên, loáng thoáng nghe thấy hắc y nhân nói: "... Nếu người không tin cứ theo ta."

Hắc y nhân quay người đi, Mộc Tuyên cũng cất bước.

Y muốn đuổi theo sao? Trong tình huống này mà Mộc Tuyền lại vứt bỏ đệ tử phái Thương Lam đi theo hắc y nhân sao?

Không cần đoán nữa, đại ma đầu nói "cản hắc lại", không phải lúc này thì còn lúc nào nữa!

Ta nghiêng rặng, bắt chập tất cả xông về phía Mộc Tuyền, ta liếc nhìn thấy một người trong Ma Tộc giương cung, mũi tên hướng về phía y, ta bèn thầm khen ngợi tiểu tử mập của Ma Tộc này giỏi lắm, cho ta một cơ hội để lại gần Mộc Tuyền.

Lúc mũi tên bắn về phía y, ta hét lớn: "Sur phụ!" Rồi bỏ nhào lên người Mộc Tuyền, ôm chặt lấy y. Lưng đau nhói, mũi tên mang theo luồng khí cắm sâu vào sống lưng ta.

Ta nghiêng rặng chịu đau, lại thầm nói tiểu tử mập kia ra tay gian ác quá, nhưng đúng là phải ác một chút mới có hiệu quả, thế này chắc Mộc Tuyền không vứt bỏ ta đang trọng thương mà đi theo hắc y nhân kia... đầu nhĩ?

Có điều đây là đại ma đầu Mộc Tuyền mà, nếu y thật sự không hề dao động mà vứt ta sang một bên rồi đi thì sao...

Vậy ta há chẳng phải đã ngu ngốc chịu một mũi tên oan uổng ư?

Ý nghĩa vừa xuất hiện, ta vốn định yếu ớt trượt xuống liền dốc hết sức níu chặt lấy Mộc Tuyền.

"Sur phụ..." Ta ôm Mộc Tuyền rất chặt, chặt đến nỗi hai tay tê run rẩy, cũng chính vì ôm chặt như vậy ta mới cảm nhận được sự ngây ngốc và không dám tin của y.

Dường như một hồi lâu sau, y mới đưa tay ra sau lưng ta, ngoài một tay đầy máu nhớp nháp hình như y không sờ được thứ gì khác, ta ngược mắt nhìn y, chỉ thấy hắc kính hoàng trọn to mắt. Ta nghiêng rặng nhìn đau, "Sur phụ... Người không sao chứ?" Lúc nói lời này thì Mộc Tuyền trong mắt ta trở nên mơ hồ, cánh tay ta cũng dần mất hết sức lực.

Lúc này đây không phải ta muốn giả vờ yếu ớt trượt xuống đất, mà chân thật sự nhũn ra. Mộc Tuyền ôm lấy ta, "Người đến đây làm gì?" Giọng y vẫn như thường, song ngấm ần giấu chút căng thẳng rất khó nhận ra, "Mau buông tay."

"Sur phụ không sao là tốt rồi." Ta nhắc nhở y, "Đệ tử phái Thương Lam... đang trông vào người..."

Mộc Tuyền ngẩng ra.

Ta nghĩ Mộc Tuyền là người có trách nhiệm vì tính mạng của những đệ tử phái Thương Lam này, chắc y sẽ không nhất thời bùng bột đi theo hắc y nhân đâu. Ta kéo chéo áo trước ngực Mộc Tuyền, túm chặt thành hai đường nhăn nhúm, chỉ mong sau khi xong chuyện ở đây, lúc y nhìn thấy dấu vết này có thể nhớ đến mình còn có một đệ tử có cho cũng không thêm lấy, vì cứu y mà trọng thương ngắt xiu, "Sur phụ... người nhất định phải bình yên..."

Bình yên đưa con về nhé.

Còn chưa dứt lời, cảm giác vắng vất đã ập tới ta liền ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Type: Liinn

Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ vang tiếng chim hót vui tai, ta lại quay về tiểu viện của Mộc Tuyền trên núi Thương Lam. Bên cạnh không có bóng người, Mộc Tuyền đâu? Không đi với hắc y nhân chứ? Tìm ta thất lại, ta vội ngồi dậy, lưng đau đớn như bị xé toạc.

Ta xuýt xoa một hồi, cựa quậy bước ra sân, trong sân không có ai, không biết Mộc Tuyền vứt ta đang trọng thương ở đây rồi chạy đi đâu nữa.

Ta đang nghi hoặc, Mộc Ngọc đột ngột đẩy cửa sân, nhìn thấy ta, hắc khê ngẩng ra, sau đó vội nói, "Sao người lại ngồi đây? Người bị thương không nhẹ đâu, mau về nằm đi, sư huynh dặn dò ta phải trông nom người đó."

"Sư phụ?"

"Đúng vậy, dù sao cũng là đồ đệ bảo bối của mình mà, ta chưa bao giờ thấy sư huynh quan tâm đến ai vậy đâu." Mộc Ngọc vẫy tay với ta, "Chúng ta vào phòng trước đi."

Ta ngoan ngoãn cùng hắc vào phòng rồi hỏi: "Sư phụ đâu rồi?"

“Sư huynh bị gọi đi hỏi chuyện rồi.” Mộc Ngọc vừa điều chế thuốc cho ta vừa nói, “Ta thấy các sư phụ cũng không đúng. Chuyển đi Tĩnh Sơn lần này đâu ai ngờ có Ma Tộc mai phục chứ, nếu lúc đó không có sư huynh, trong số đám sư huynh đệ bọn ta, những người còn sống chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi. Vậy mà các sư phụ còn trách phạt sư huynh làm việc kém cỏi, thật bất bình thay cho huynh ấy.”

Ta im lặng, bỗng dưng nhớ đến về mặt đại ma đầu lúc kêu ta cản Mộc Tuyên lại.

Ta đoán năm đó chắc hẳn đã đi theo hắc y nhân kia.

Mộc Tuyên bỏ đi trong tình huống như vậy, đệ tử phái Thương Lam nhất định tổn thất nặng nề... chắc trong lòng hẳn cực kỳ hối hận về chuyện này nên mới dẫn dò ta cản Mộc Tuyên lại. Nhưng rốt cuộc tại sao hẳn phải đi theo hắc y nhân trong tình huống đó chứ...

Đâu thể nào là vì... có bệnh?

“Sư thúc có biết lúc nào sư phụ con mới về không?”

Mộc Ngọc bĩu môi nói, “Thường thì các cụ phải dạy dỗ hết một ngày, sau đó thường thì phạt giam, ta nghĩ chắc sư huynh sẽ bị giam vài ba tháng, ba tháng sau là có thể gặp được sư phụ người rồi.”

Mộc Tuyên mà cũng bị phạt giam...

Ta im lặng, rồi đột nhiên đảo mắt, “Lúc bị phạt giam con có thể đem thức ăn cho sư phụ không?”

“Theo lý thì không được.” Mộc Ngọc điều chế thuốc cao xong, nhếch môi cười với ta, “Nhưng mà lần này trên dưới trong phái đều sùng bái sư huynh hết, các cụ phạt huynh ấy là một chuyện, bọn ta lên lút nói tay lại là chuyện khác.” Mộc Ngọc nhướn mày với ta, “Sư thúc sẽ đi lo liệu cho người.”

Ta cảm động đến rơi nước mắt nhìn Mộc Ngọc, “Sư thúc đúng là người tốt!”

Mộc Ngọc lại cười vui vẻ như có đuôi cũng vậy đứt.

Mộc Ngọc gọi một nữ đệ tử phái Thương Lam đến thay thuốc cho ta, nữ đệ tử này còn nhiều chuyện hơn cả Mộc Ngọc. Trong lúc thay thuốc thôi đã kể hết cho ta một lượt những lời đồn về Mộc Tuyên trong khắp phái Thương Lam, nào là Mộc Tuyên lúc lâm nguy không hoảng loạn, khí khái anh hùng chấn động lòng người; nào là toàn bộ đám đồ đệ kiêu ngạo của Nam sư thúc bị người của Ma Tộc dọa đến tè ra quần, cuối cùng được Mộc Tuyên cứu giúp; nào là Mộc Tuyên rất thương yêu đồ đệ mình, chém tên yêu ma làm đồ đệ mình bị thương thành từng mảnh...

Nghe thấy một trong những lời đồn này có liên quan đến mình, ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Theo suy nghĩ của ta, Mộc Tuyên công ta về coi như đã tận hết nhân nghĩa rồi, vậy mà y lại còn tức giận vì chuyện ta bị thương nữa... Thế nên ta to gan suy đoán, chắc là trong lòng y cũng hơi hơi để tâm đến ta rồi nhỉ...

Có hi vọng lấy được kính rồi.

Ta thầm khen ngợi mình, cảm thấy hành động phi thân nhào đến cứu mạng sư phụ của mình đúng là đơn giản mà đẹp.

Hôm sau, buổi sang lúc ta thức dậy, Mộc Ngọc đã vui vẻ chạy đến cho ta biết, quả nhiên Mộc Tuyên bị phạt giam. Hẳn kêu ta chờ năm sáu ngày, đến khi các sư phụ không còn để ý đến chuyện Mộc Tuyên nữa sẽ giúp ta lo lót quan hệ.

Ta cũng không vội trong lúc này, nhưng mấy ngày nay nữ đệ tử thay thuốc cho ta vô tình nhắc đến một tin tức khiến ta chú ý.

Cô ấy nói Ma Tộc đánh lên đệ tử phái Thương Lam lần này là Ma Tộc Phù Sơn ở ngoài Tĩnh Sơn trăm dặm, có điều mấy hôm trước tộc đã bị một người thần bí tẩm máu rồi. Không phải do phái Thương Lam ra tay, cũng không phải do các môn phái tu tiên khác làm. Có người nói người tẩm máu Ma Tộc – Phù Sơn dung phép thuật của Ma Tộc, chắc là đầu đá trong nội bộ Ma Tộc. Nữ đệ tử kia trông rất há dă, nói đây là thiên đạo luân hồi, không tha cho ai cả.

Nhưng nghe thấy tin này ta lại chẳng vui chút nào, thử tính thời gian, ta đoán chuyện này mười phần là do đại ma đầu làm... Một mình đơn độc chiến đấu với cả đám Ma Tộc, cho dù là người có pháp lực đạt đến trình độ của đại ma đầu, làm chuyện này chắc cũng vất vả lắm, bất kể là thành công hay thất bại, chắc chắn cũng phải trả cái giá không nhỏ.

Ta không nén nổi lo lắng trong lòng, vậy là nhân lúc đêm khuya vắng người, ta chạy tới hậu sơn thả mấy con chim có thi pháp thuật, để chúng đi tìm tung tích đại ma đầu.

Chờ hết mấy ngày cũng không thấy chim mang tin tức về, nhưng Mộc Ngọc lại chạy tới cho ta biết có thể lên đem cơm cho Mộc Tuyên rồi.

Ta đành thu lại cảm xúc, xách giỏ cơm chạy lên đỉnh Thương Khung băng phong tuyết phủ quanh năm để thăm Mộc Tuyên.

Lúc ta tới không có đệ tử nào canh gác, xem ra Mộc Ngọc sắp xếp cũng ổn thỏa lắm.

Vào động băng trên đỉnh Thương Khung hàn khí thấu xương, ta không dám dung pháp lực chống đỡ hàn khí, ôm cánh tay run rẩy đi vào động, đi mãi đến hết nửa nén hương mới nhìn thấy một phòng hàn băng trong động.

Trong phòng hàn khí càng nặng hơn, Mộc Tuyên một mình ngồi dựa vào tường băng, y nhắm mắt, hết như dáng vẻ lần đầu ta thấy y trong huyền băng. Có điều khác với lần đầu, dường như khí tức toàn thân y lạnh lẽo tiêu điều một cách kỳ lạ, rõ ràng hiện giờ y vẫn chưa bị phong ấn ba trăm năm, song ta cảm giác một cách lạ lùng rằng trên người y tựa như tích lũy trăm năm cô độc, gầy ốm hơn rất nhiều so với thời gian trước.

“Sur phụ.” Nghe ta gọi y mới mở mắt.

Một đôi mắt sâu thẳm nhìn vào tận đáy mắt ta, y nhìn ta một hồi rồi khan giọng hỏi: “Sao ngươi lại đến đây nữa?”

Chữ “nữa” này khiến ta rất khó hiểu, ta nghe không hiểu liền lờ đi luôn. Ta xách giỏ chạy đến bên cạnh y, đặt giỏ xuống, “Con mang thức ăn cho người.”

Y liếc nhìn giỏ thức ăn, rồi lại nhắm mắt, “Đem đi đi, ta không cần.”

Ta lấy làm lạ. Lúc đó rõ ràng ta đã cản y, rõ ràng y cũng cứu đệ tử phái Thương Lam, hiện giờ các đệ tử phái Thương Lam không ai không sùng bái y, tuy y bị phạt, song trong lòng thấy vui mới đứng chữ, dáng vẻ ừ ừ như gà chọi thua này rốt cuộc là thế nào...

“Sur phụ, người không ăn thì con sẽ ở đây trò chuyện với người nhé...”

“Vậy người trò chuyện với con đi.”

“...”

Ta không khách sáo ngồi xuống bên cạnh, vì lạnh nên ta dựa sát vào cánh tay y, cuối cùng Mộc Tuyên cũng nhìn ta, lúc ngồi xuống thuốc trên vai ta thoáng bung ra, ta bèn lấy tay vỗ vỗ vai mình.

Mộc Tuyên thấy vậy thì ngoảnh nhìn, im lặng một hồi mới hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

Câu này ta nghe ra được là y muốn quan tâm ta cơ mà lại ngại. Thế nên ta vui vẻ đáp: “Mộc Ngọc sư thúc nói con không bị thương chỗ yếu hại, chẳng bao lâu nữa sẽ khỏi thôi. Thúc ấy tìm sư muội mình thay thuốc cho con, sư muội thúc ấy mỗi ngày đều kể với con biểu hiện của sư phụ lúc ở Tĩnh Sơn anh dũng đường nào, thật sự trở thành đại anh hùng của mọi người. Ngay cả Nam sư thúc trước nay không phục cũng không lên tiếng.”

Mộc Tuyên nghe ta nói thì đôi mày càng u ám, “Anh hùng...” Y bỗng nhiên cười lạnh.

Ta không hiểu nguyên do nên lại phớt lờ biểu hiện của y, tiếp tục kể tình hình phái Thương Lam, sư huynh đệ của y mỗi ngày cười đùa âm ỉ thế nào, Mộc Tuyên không hề đáp lời ta, ta kể đến khi đầu óc hơi mơ màng, đầu gục lên gục xuống trên vai y, lúc này y mới vỗ đầu ta, đánh thức ta dậy.

“Đình Thương Khung lạnh giá vô cùng, vết thương của ngươi chưa khỏi, dễ bị hàn khí nhập thân. Sau này...”

“Sau này con sẽ mặc ấm một chút.” Ta lấy bánh bao đã đóng băng trong giỏ đưa cho Mộc Tuyên, “Sur phụ giữ đó để có đói còn lấp bụng được.”

Hắn ngậy ra, không từ chối nữa.

Ta vừa ngáp vừa xách giỏ đi. Lúc rời khỏi động băng, ta quay đầu nhìn lại, Mộc Tuyên bỏ bánh bao vào miệng, sau đó bị chiếc bánh bao đã cứng như đá đập vào răng. Ta không nhìn được liền phì cười, y lại ngẩng đầu nhìn ta.

Lúc ánh mắt xoay chuyển, tim ta bỗng nhiên đập nhanh một cách lạ lùng.

Ta quay đầu rời khỏi động băng như trốn chạy.

Ta biết có lẽ ta đã nảy sinh chút tâm tư không nên có đối với Mộc Tuyên, vì... ai kêu y đẹp vậy chứ.

Chỉ là ta không thể có tâm tư này với y, vì ta chắc chắn phải trở về ba trăm năm sau, muốn động tâm tư thì nên động với đại ma đầu... .

Lúc trời tối, mấy con chim ta thả đi tìm đại ma đầu quay về.

Có một con lông dính máu, ta lấy thuốc Mộc Ngọc cho mình cột lên người nó, tìm một con đường nhỏ ở hậu sơn xuống núi, thăm dò xung quanh không phát hiện bóng dáng đệ tử phái Thương Lam, ta cười mây, bay theo con chim chừng hai ngọn núi, cuối cùng phát hiện đại ma đầu trên một bãi đá bên sông.

Hắn đang nằm bò trên bờ sông, toàn thân ướt đẫm, ta bước xuống nhìn mới phát hiện y không phải ướt đẫm nước sông mà toàn bộ đều là máu của hắn.

Ta kéo hắn đến một nơi bằng phẳng, cởi áo hắn ra, thấy trên ngực hắn là một mảng máu tươi đầm đìa vô cùng thâm thẳm, ta sợ đến run tay, xé y phục hắn giặt sạch rồi quay lại giúp hắn lau chùi vết thương trên người, sau đó run rẩy lấy thuốc đắp lên vết thương cho hắn.

Nhớ lúc đầu ta cứu cổ hắn, lưỡi chủy thủ cũng bị xoắn lại, có thể thấy cơ thể hắn mạnh mẽ dường nào, vậy mà đại ma đầu mạnh mẽ như thế lại bị thương ra nông nổi này, có thể tưởng tượng trận chiến giữa hắn và Ma Tộc Phù Sơn khốc liệt đến đâu... .

Lòng hắn hận Ma Tộc Phù Sơn dường nào mà lại liều mình như vậy, chỉ vì trong quá khứ của hắn, Ma Tộc Phù Sơn giết đệ tử phái Thương Lam sao?

Nhớ lại đáng về lúc Mộc Tuyền mặt đối mặt nói chuyện với hắc y nhân kia, ta cảm thấy giữa họ chắc chắn có ẩn tình.

Ta chăm sóc đại ma đầu từ nửa đêm đến giờ Ngọ hôm sau, hắc y nhân hôn mê bất tỉnh, ta nhìn thời gian, thấy không thể không trở về, đành kéo hắc y nhân vào một thạch động gần bên sông.

Về núi Thương Lam, ta lập tức đưa cơm cho Mộc Tuyền, giả vờ bình tĩnh nói bữa với Mộc Tuyền một hồi rồi lại thu dọn đồ tới bờ sông.

Thế nhưng có lẽ một nơi nào đó trên núi đã mưa, nước sông dâng lên nhấn chìm sơn động ta để đại ma đầu ở đó, ta ngã ra bên bờ sông một hồi, kể đó mới dám đầu lao xuống nước, đảo một vòng trong sơn động. Không thấy đại ma đầu, ta lại nổi lên, gần như muốn khóc.

Thôi chết rồi.

Ta làm mất đại ma đầu rồi, hắc y nhân thương nặng như vậy, lại bị nước sông cuốn đi, không chết cũng phải tàn phế thôi. Chắc là đời này ta không gặp được hắc y nhân rồi. Không có hắc y nhân giúp làm sao ta dùng Linh Kính trở về ba trăm năm sau đây...

Ta nổi lên mặt nước, khóc không ra nước mắt nhìn con sông dài miên man, đột ngột có một cành cây đập lên trán ta, ngẩng đầu lên, trên bờ sông, đại ma đầu đang ngồi trên một chạc cây, hờ hững nhìn ta, “Ta còn chưa chết đâu.”

Lúc ấy, ta cảm động đến mức lệ lưng tròng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Type-er: Phuong Hin

Đại ma đầu không hổ là đại ma đầu, chẳng qua chỉ có một ngày mà vết thương được đắp thuốc trên người hắc y nhân đã bắt đầu kết vảy, song ngoại thương dù sao cũng là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là tu vi của hắc y nhân hao tổn không ít. Điều này ta không nhìn ta, cũng không có cách nào giúp hắc y nhân, hắc y nhân phải tự mình tĩnh tọa điều tức thôi. Điều duy nhất ta có thể làm là bớt chút thuốc bổ Mộc Ngọc cho ta để cho đại ma đầu, trợ giúp cho hắc y nhân.

Mấy ngày tiếp theo, ta cứ mãi bồn ba không nghỉ, vừa phải chăm sóc Mộc Tuyền trên đỉnh Thương Khung, vừa phải đưa thuốc bổ cho đại ma đầu trong sơn động bên sông. Mỗi ngày sau khi đưa cơm cho Mộc Tuyền xong, ta thường trò chuyện với y mấy câu, có điều hôm nay ta thực sự quá mệt, đặt giỏ trước mặt y, ngồi xuống bên cạnh nói: “Thức ăn.” Rồi bỗng dưng ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại ta phát hiện mình đang tựa vào người Mộc Tuyền, má kề lên vai y, tay còn ôm cánh tay y để lấy hơi ấm.

Chết rồi.

Lúc ý thức được mình đã làm chuyện gì, trong đầu ta rào rào nhảy ra mấy chuyện. Thứ nhất là tư thế mờ ám như vậy nhưng tại sao Mộc Tuyền không hắt ta ra? Thứ hai là lúc ta ngủ có nói mê những lời không nên nói không? Thứ ba là Mộc Tuyền có thừa cơ thăm dò khí tức trong người ta không...

Theo tính chất quan trọng của sự việc, chuyện thứ ba hình như là quan trọng nhất, cơ mà chuyện ta muốn biết nhất lại là chuyện đầu tiên...

Ta thấp thòm bất an quay đầu, không ngờ rằng cảnh tượng ta nhìn thấy không phải là Mộc Tuyền đang tỉnh táo.

Y cũng ngủ thiếp đi rồi...

Tựa vào tường đá lạnh lẽo, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn. Kể từ lúc gặp Mộc Tuyền đến giờ, cho dù là ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau, y đều luôn bắt mình giữ gìn biểu hiện nghiêm túc mọi lúc mọi nơi, về mặt yên tâm thế này vô cùng hiếm thấy.

Ta nhìn y một hồi, phát hiện trái tim nhỏ bé của mình lại đập đến phát lo. Ta vội quay đầu, đặt tay y xuống, định len lén chuẩn bị đi, chỉ là vừa cử động, giọng Mộc Tuyền liền vang lên, “Ngày mai không được tới nữa.” Y dùng giọng điệu ra lệnh, nhưng nghe lại có mấy phần dịu dàng, “Mỗi ngày lên đỉnh Thương Khung thật sự là một gánh nặng với người.”

Ta ngoảnh lại nhìn, y vẫn nhắm mắt, khí tức đã khác với ban nãy, y bị ta đánh thức.

“Con không tới sư phụ có cảm thấy cô đơn không?”

Y không nói, ta bĩu môi, “Được rồi, ngày mai con không tới tìm người nữa.”

Rời khỏi động băng, ta lại không kìm được mà quay đầu nhìn, Mộc Tuyền một mình ngồi đó, ánh mắt trầm tĩnh dừng trên người ta. Lần này trước khi quay đi, y đã dúi mắt trước, “Về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Y để lại bên tai ta một câu như vậy.

Ta đem thuốc bỏ xuống núi tìm đại ma đầu, hần vẫn yên lặng uống thuốc bỏ như bình thường, ta cũng ngồi trên hòn đá nhìn hần như bình thường, sau đó không kìm được nói: “Đại ma đầu, có phải ngươi thích ta không?”

Đại ma đầu đang uống thuốc tựa như bị nghẹn, im lặng quay đầu nhìn ta.

“Ý ta nói ngươi cảm nhận thử...” Ta chỉ tay về đỉnh Thương Lam, “Có phải hiện giờ Mộc Tuyên kia thích ta rồi không?”

Hần nuốt thuốc, “Chắc là vậy đó.”

Ta ngây người, lòng dâng trào hơi ấm, song hoàn toàn khác với cảm giác vui mừng như điên khi hoàn thành nhiệm vụ mà ta tưởng tượng lúc ban đầu, cảm giác này tựa như tắm suối nước nóng ngày đông, khiến toàn thân đều ấm áp.

Ta ổn định cảm xúc nói, “Vậy nếu ta đòi Linh Kính, chắc là y sẽ dễ dàng cho ta phải không?”

Đại ma đầu “Ừ” nhẹ một tiếng.

Có được câu khẳng định này, ta cũng không vui mừng phấn khởi như tưởng tượng, tựa như kết quả này đã trở thành kết quả ta không mong muốn, khiến ta rã rời đuối sức.

Vậy là trong tiếng nước sông chảy rào rạt, ta và đại ma đầu đều im lặng.

“Rốt cuộc năm xưa tại sao ngươi nhập ma vậy?” Ta nhìn bầu trời nhẹ giọng hỏi hần, “Tại sao lại giết đồng môn hại ân sư cấu kết với Ma Tộc? Rõ ràng Mộc Tuyên mà hiện giờ ta nhìn thấy... nội tâm vô cùng dịu dàng.”

Đại ma đầu im lặng rất lâu, lúc ta tưởng hần sẽ không trả lời câu hỏi của ta như lúc trước, hần đột nhiên lên tiếng, “Ta cũng giống ngươi.”

Ta ngẩn người, chớp mắt nhìn hần, “Giống chỗ nào?”

Ánh mắt hần dừng trên người ta, không hề khác biệt với hần của ba trăm năm trước, “Nửa người nửa ma.”

Nghe thấy đáp án này, ta nhìn hần hồi lâu mới lý giải được ý nghĩa của bốn chữ đó, sau đó bùm cái miệng đang há ra, không dám tin nhìn hần, “Ngươi... Mộc Tuyên... nửa ma?” Ta kinh ngạc chờ đợi, “Nhưng mà trước đó chẳng phải ngươi là đại đệ tử của phái Thương Lam, từ nhỏ lớn lên ở phái Thương Lam, sao sư phụ ngươi lại không biết...”

“Sư phụ ta biết.” Đại ma đầu nói, “Có điều người chưa từng nói với ta. Sư phụ cho ta Linh Kính, bắt ta luôn mang bên người, trước đây ta chỉ tưởng Linh Kính đòi đào linh lực, sư phụ muốn ta dựa vào nó tu hành. Sau này mới biết, Linh Kính là linh vật sư phụ cho ta để áp chế ma khí trong người.”

Ta gãi đầu, “Khoan đã... Ta hơi rối... Ngươi nói từ từ thôi, sư phụ ngươi Trùng Tổ chân nhân biết ngươi là nửa ma nhưng vẫn nhận ngươi làm đồ đệ? Trước đây ngươi không biết mình là nửa ma? Vậy từ lúc nào...?”

Ta khựng lại, bỗng nhớ ra hôm đó, trong trận chiến Tĩnh Sơn, Mộc Tuyên và hắc y nhân Ma Tộc đã nói với nhau mấy câu, sau đó y bèn đi theo người đó...

“Vào lúc đó ngươi đã biết mình là nửa ma sao?”

Đại ma đầu ngẫm thừa nhận.

“Mẹ ta là hảo hữu thâm giao của sư phụ, bà ấy sinh ra ta không bao lâu thì lìa đời, nhờ sư phụ chăm sóc cho ta. Sư phụ đón ta về phái Thương Lam, để ta không bị phân biệt đối xử, người đã che giấu thân phận ta, bao gồm cả với ta. Thuật pháp người truyền dạy cho ta, Linh Kính người ban cho ta, tất cả đều để áp chế ma khí, nên ta chưa từng phát giác mình khác với người thường.”

“Ba trăm năm trước, trong chuyến đi Tĩnh Sơn, lúc Thủ lĩnh Thạch Lệ của Ma Tộc Phù Sơn giao đấu với ta đã phát giác ra ma khí trong người ta, nhận ra ta là người tộc đó. Hần lấy thân phận của ta làm mồi, dụ ta rời khỏi Tĩnh Sơn, khiến trong trận đó, các đệ tử Thương Lam không ai sống sót trở về.”

Ta kinh ngạc. Thì ta lúc đó, đệ tử phái Thương Lam đều...

Bao gồm nữ đệ tử thoa thuốc cho ta, còn có Mộc Ngọc...

Ta không dám tưởng tượng khoảnh khắc khi Mộc Tuyên trở về, nhìn thấy thi thể đồng môn, hần sẽ có tâm trạng thế nào. Ta ngược mắt nhìn đại ma đầu, sắc mặt hần vẫn vô cùng lạnh nhạt, tựa như đang kể chuyện của người khác.

“Sau đó ta một mình trở về Thương Lam, Tiên tôn giam ta trên đỉnh Thương Khung. Lúc đó ta mới nghe sư phụ nói, phụ thân ta là Tiên vương của Ma Tộc Phù Sơn, ông ấy cũng sớm lìa trần như mẹ ta. Sư phụ biết thân phận của ta không thể che giấu được nữa, trong lúc người định công cáo thiên hạ, Thạch Lệ lại vu oan ta cấu kết Ma Tộc tàn hại đồng môn trước, rồi dùng kế giết hại ân sư của ta, khiến người đời hiểu lầm ta, lòng ta phẫn hận, cuối cùng堕 vào ma đạo. Ta muốn tìm Thạch Lệ, nhưng chưa kịp giết hần thì đã bị phong ấn dưới đáy hồ Linh Kính.”

Vòn vẹn mấy lời đã khơi gợi quá khứ của hắn, khơi gợi cuộc đời đau thương và phần hận hắn đã một mình bước qua.

“Bởi vậy người bị thương nặng thế này, tẩm máu Ma Tộc Phù Sơn là vì không muốn Mộc Tuyên trải qua những chuyện này sao?”

Đại ma đầu gật đầu, “Ta đã giết Thạch Lệ.” Hắn nói, nhưng không hề có niềm vui khi chính tay giết chết kẻ thù, thậm chí không hề thấy cảm xúc chấn động.

Nghĩ cũng phải...

Vì hắn chỉ can thiệp vào cuộc đời của “Mộc Tuyên” khác, còn bản thân vẫn từng trải qua những chuyện này, từng trải nghiệm nỗi tuyệt vọng không cam đo, cho dù trở về ba trăm năm sau, thì kẻ thù của hắn vẫn còn, hắn vẫn phải đối diện với tàn cuộc, không hề thay đổi.

“Ta không cần ở lại đây nữa.” Đại ma đầu bỗng nói, “Chờ y ra khỏi đỉnh Thương Khung, vết thương của ta chắc cũng lành rồi, có thể khởi động Linh Kính trở về, khi đó người đời Linh Kính chắc y sẽ cho người.” Đại ma đầu khựng lại, “Thời gian này... hãy cố gắng thêm chút nữa.”

“Ta cố gắng lắm rồi.” Ta ôm đầu, “Cố gắng đến mức bản thân cũng sa vào rồi.”

Đại ma đầu nghe vậy, im lặng không nói.

Hôm sau ta vẫn đến đỉnh Thương Khung như thường lệ, thấy ta, Mộc Tuyên khẽ chau mày. Ta vờ như không nhìn thấy, đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh y.

“Chẳng phải nói hôm nay không đến sao?”

“Hôm qua con nói hôm nay không đến tìm sư phụ, nhưng không nói là không đến đây.” Ta ôm gối ngồi tựa vào tường, “Con không đến tìm sư phụ, con chỉ muốn đến ngồi đây thôi.”

Mộc Tuyên ghen lời.

Đại ma đầu nói Trừng Tổ chân nhân đã cho Mộc Tuyên biết thân thế của mình, cuối cùng ta cũng hiểu tại sao mấy ngày nay vẻ mặt của Mộc Tuyên lại lạnh lẽo tiêu điều như vậy.

Từ nhỏ y đã là đại đệ tử phái Thương Lam, hào quang đầy mình, bỗng dưng có một ngày biết mình là nửa ma bị người đời khinh bỉ, ta thật sự linh hội sâu sắc thân phận này khó xử nhường nào. Có điều dù sao ta cũng khác với Mộc Tuyên, từ nhỏ ta đã tiếp nhận sự thật này, không như y, phải trải qua đau khổ vì tất cả mọi thứ xung quanh đều sụp đổ.

Lúc này đây không ai có thể xoa dịu nỗi đau khổ của y, thế nhưng có người ở bên cạnh còn hơn để y một mình suy nghĩ lung tung.

“Hôm ta gặp người, núi Thương Lam đích thực có một đoàn người đang truy sát một người, chỉ là người bị truy sát là một thiếu niên, không hề liên quan đến người. Ta từng điều tra bối cảnh của người, song chẳng có thu hoạch gì.” Mộc Tuyên bất ngờ nói như vậy, ta không biết tại sao y đột nhiên nói chuyện này nên chỉ im lặng lắng nghe. “Rốt cuộc người muốn gì?”

Gương mặt y gằn trong gang tấc, trong đáy mắt sâu thẳm đầy áp bóng đáng ta, “Rốt cuộc người muốn gì?”

Con muốn Linh Kính.

“Người nói đi, không cần phí tâm cơ nữa, có lẽ ta sẽ cho người.”

Con muốn Linh Kính.

Ta muốn thành thật đối diện với Mộc Tuyên, không muốn lừa gạt y nữa. Thế là ta bắt giác thối ra một cách rất rành mạch, rõ ràng.

“Con muốn người.”

Thanh âm vang vọng trong động rồi chìm xuống.

Mộc Tuyên ngẩng người nhìn ta, trong đôi mắt y, ta nhìn thấy mình cũng đang ngờ ngẩn.

Ta đã nói gì vậy...

Hình như ta buột miệng nói ra những gì mình thật sự mong muốn trong lòng rồi.

“Bởi vậy để đạt được mục đích này, người... bái ta... làm sư phụ?” Dáng vẻ ta trong mắt Mộc Tuyên vẫn ngờ ngợ ngắc ngắc, ta há miệng muốn giải thích, thế mà cuối cùng lại chẳng nói gì cả, chỉ thấy Mộc Tuyên nghiêng mặt, nhỏ giọng nói: “Đúng là đại nghịch bất đạo.”

Giọng y hình như loáng thoáng tiếng cười.

Ta áp ứng, “Tóm lại con sẽ không hại người.”

Nói xong lời này, ta đột nhiên chột dạ. Thật ra cũng không phải ta không hại y, Linh Kính trấn áp ma khí trên người y, ta lấy mất Linh Kính, ma khí trên người Mộc Tuyên sẽ lộ ra ngoài, tuy nửa người nửa ma bình thường không dễ bị ai phát giác, có điều phái Thương Lam dù sao cũng là chốn tu tiên, nếu có sự cố gì cần Mộc Tuyên dốc sức sử dụng pháp lực, không có Linh Kính chắc chắn thân phận y sẽ bị bại lộ.

“Ừ.” Nghe Mộc Tuyên đáp, ta lại càng chột dạ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Typewriter: Phuong Hin

Cuối cùng vết thương trên người đại ma đầu cũng khỏi, thời gian cũng ba tháng trôi qua. Hôm nay là ngày Mộc Tuyên ra khỏi đình Thương Khung, các đệ tử phái Thương Lam đều rất vui mừng, lúc ta theo Mộc Tuyên trở về tiểu viện trên đỉnh núi, có rất nhiều người chào hỏi y, so với thái độ tôn kính khách sáo lúc trước, giờ đây xưng hô đã thân mật hơn nhiều.

Mộc Tuyên cảm thấy không tự nhiên, ngược lại ta rất vui, “Máy quyển sổ phát đi có tác dụng rồi.”

Mộc Tuyên nhìn ta, “Sổ gì?”

“Con và Mộc Ngọc sư thúc cùng nhau viết một tuyển tập Chuyện thường ngày của đại sư huynh. Theo mệnh lệnh của Mộc Ngọc sư thúc, con ghi lại rất nhiều chuyện cười của sư phụ, phá vỡ hình tượng đại sư huynh cao ngất của người, kéo người xuống khỏi thần đàn người thừa kế ngôi Tôn giả. Mọi người xem xong, lúc nhìn thấy người lại nghĩ đến những chuyện cười đó, đương nhiên sẽ thấy không xa cách nữa.”

Mộc Tuyên im lặng.

Chiều hôm đó, lúc ta chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Mộc Tuyên trong sân, nghe nói toàn bộ đệ tử phái Thương Lam đều đến hậu sơn xem Mộc Tuyên và Mộc Ngọc tỉ kiếm, Mộc Ngọc bị đánh phải ngự kiếm chạy mất.

Đến tối, tiểu viện của Mộc Tuyên yên tĩnh trở lại, ta bày ra một bàn tiệc tẩy trần phong phú.

Ta chỉ từng món ăn trong đĩa đếm cho Mộc Tuyên thấy, món nào cũng do ta nghe ngóng từ chỗ đại ma đầu. Ta kể tên xong, ngừng đầu đối diện với ánh mắt Mộc Tuyên, cười rạng rỡ, “Sư phụ, có thích không?”

Y ngồi xuống, gấp một miếng rau bỏ vào miệng, kẻ đó thân nhiên nói: “Nhằm muối thành đường rồi.”

“Hả!” Ta kinh ngạc, “Không thể nào.” Trước khi bụng thức ăn lên rõ ràng ta đã thử rồi mà. Ta lấy dưa, đang định gấp thức ăn, Mộc Tuyên bỗng vòng tay qua cô ta, kéo ta về phía trước, môi chạm môi với ta, rau trong miệng y trở thành rau trong miệng ta.

Y điềm tỉnh rồi đi, sau đó chùi khóe miệng ta, “Có phải là ngọt không?”

Rau nhện lại trong cổ họng, nhất thời ta thật sự không phân được rốt cuộc mình đã bỏ muốn hay đường.

Hắn vỗ vỗ đầu ta, “Đạo hạnh thế này mà dám ngông cuồng muốn đòi vi sư à? Phải cố gắng thêm nữa.”

Dáng vẻ y nói lời này thật sự giống hệt đại ma đầu, cơ mà... vốn dĩ họ là cùng một người mà.

Nghĩ tới đại ma đầu, ta có ép mình bình tĩnh lại, đại ma đầu phải quay về, ta cũng phải quay về, vì phái Thương Lam ba trăm năm sau sắp xử quyết một người của Ma Tộc. Người đó là cha ta, ban đầu ta trộm chìa khóa nhà lao giam cha ta, bị đệ tử phái Thương Lam phát hiện, trong lúc hoảng loạn mới nhảy xuống hồ Linh Kính.

Những chuyện khác ta có thể mơ hồ, duy chỉ có chuyện này, ta vô cùng rõ ràng và kiên định.

Ta mang tâm trạng phức tạp ăn hết bữa tiệc tẩy trần này, nói với Mộc Tuyên: “Sư phụ, con nấu nước cho người trong phòng rồi đó.”

Y gật đầu, quay về phòng tắm, trong phòng có chắn một bức bình phong, Mộc Tuyên cời y phục ra đặt trong chậu bên cạnh, ta bước vào phòng cất tiếng gọi, “Sư phụ, con lấy y phục người thay ra đi giặt nhé.”

Mộc Tuyên đồng ý, vậy là ta lấy y phục đi, không hề bất ngờ, ta nhìn thấy Linh Kính trong y phục, “Sư phụ, sao người lại đem kính theo bên người vậy? Kính của người đẹp quá. Cho con mượn chơi ít ngày được không?” Lời này chỉ là khách sáo, đương nhiên ta không định dùng lý do này lừa lấy Linh

Kính đi, vì Mộc Tuyên đã biết thân phận của mình, đương nhiên cũng biết Linh Kính quan trọng với ý đến đường nào, y đâu dễ dàng cho ta như vậy...

“Lấy đi đi.”

Sau bình phong truyền đến giọng Mộc Tuyên, khiến ta cảm thấy khoảnh khắc này hình như mình nghe nhầm.

“Kính này... cho con sao?”

“Thích thì lấy chơi đi.”

Ta im lặng một hồi, nghiêng rặng quyết tâm dọn y phục của Mộc Tuyên, lấy Linh Kính ra ngoài, trong phòng vẫn còn tiếng Mộc Tuyên đang tắm. Ta cảm thấy hình như mình không còn sức lực ở lại đây thêm nữa, liền một mạch chạy đến hậu sơn, ta và đại ma đầu đã hẹn sau khi lấy được Linh Kính sẽ hội họp ở tầng đá bên suối.

Đêm nay ánh trăng vắng vắng, từ xa ta đã thấy bóng dáng đại ma đầu, ta hươ hươ Linh Kính trong tay với hắn: “Ta lấy được rồi.”

Đại ma đầu vẫn ra vẻ nghiêm túc như thường ngày, im lặng không nói, nhưng lúc ta cách hắn chừng năm bước, hắn bỗng cong tay thành chảo, ta chỉ cảm giác có một lực hút mạnh ập đến, kéo đi Linh Kính trong tay ta!

Ta ngây ra, lúc bừng tỉnh lại, Linh Kính đã ở trong tay đại ma đầu.

Ta ngơ ngác, “Ngươi vội gì chứ...”

Đại ma đầu lui lại một bước, nhảy qua phía bên kia dòng suối, dưới chân hắn bùng lên ánh sáng trập pháp, ta cả kinh: “Đại ma đầu! Ngươi muốn làm gì?”

“Ba trăm năm sau loạn lẫm.” Đại ma đầu nói, “Ngươi ở lại đây đi.”

Ta không dám tin trùng hắn, “Ngươi có ý gì...” Ta chưa kịp nói hết, ngón tay đại ma đầu lóe lên ánh sáng, một lực đạo mạnh mẽ đập lên vai đẩy ta ra xa ba trượng. Đau đến mức khiến ta không đứng dậy nổi.

“Ngươi hãy coi như ta ích kỷ, muốn cho mình một cuộc đời khác đi...”

“Muốn cho mình một cuộc đời khác thì để ta lại làm gì! Ta còn phải về cứu cha ta nữa!”

Ta nghiêng rặng nhìn đau, giãy giụa bò về phía trước, muốn xông vào trong trận pháp, nhưng ánh sáng của trận pháp ngày càng mạnh, khiến ta không nhìn thấy bóng đại ma đầu bên trong nữa.

“Ta sẽ cứu cha ngươi.” Đây là câu cuối cùng ta nghe đại ma đầu nói với mình.

Ánh sáng biến mất, hậu sơn hoàn toàn yên tĩnh lại.

Hắn quay về mất rồi, vút lại mình ta ở ba trăm năm trước...

Con đau trên vai ngày càng dữ dội, đau đến mức khiến ta uất ức. Ngoài uất ức, đáy lòng ta còn chầm chậm dâng lên nỗi hoảng hốt bất an không biết phải làm sao.

Ta và đại ma đầu cùng đến thế giới này, tuy có lúc chẳng thấy bóng dáng hắn đâu, song dù sao ta cũng biết thế giới này không chỉ có mình ta là khách tha hương, ta tin tưởng hắn, thậm chí dựa dẫm vào hắn.

Vậy mà hắn đã phản bội ta, biến mất tăm hơi, cũng không bao giờ quay lại nữa...

Mất ta đắm lệt, ta chùi bừa một cái, nước mắt lại càng tuôn ra nhiều hơn.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu hoảng hốt của Mộc Ngọc, “Sao ở đây ma khí nặng quá vậy... Tiểu sư diệt, sao ngươi lại ở đây? Ngươi... ngươi làm sao vậy?”

Ta chỉ vùi đầu khóc.

Mộc Ngọc gạt thót người, liên tiếp hỏi ta bị làm sao. Ta nằm luôn xuống đất, ôm ngực khóc thật to không chút kiêng dè. Gào khóc một hồi, tựa như ta nghe Mộc Ngọc bắt lức nói với một người khác, “Sur huynh, đồ đệ của huynh điên rồi.”

“Sao vậy?” Một bàn tay ấm nóng đỡ lưng ta, trong nước mắt nhạt nhòa, ta nhìn thấy gương mặt Mộc Tuyên đang chau mày, lúc này đây gương mặt này thật sự khiến ta vừa phần hận lại vừa áy náy, ta vùi đầu vào ngực y, tiếp tục khóc lớn.

Y gỡ cánh tay đang ôm vai của ta, “Bị thương nặng không?”

“Kính... kính mất rồi.”

Mộc Tuyên ôm lấy ta, tay vỗ nhẹ lên vai ta, “Không sao.”

“Kính bị cướp đi rồi.”

“Không sao.”

“Con có lỗi với người, con có lỗi với người.”

“Đừng khóc nữa.”

“Con đã làm nhiều chuyện có lỗi với người, con... con... hu hu... Nếu con nói cho người biết con xấu, con gạt người... rất nhiều chuyện,, người cũng đừng giết con, tốt nhất là cũng đừng ghét con... Con sẽ đau lòng lắm...”

Ta khóc đến nấc cụt, Mộc Tuyên không ngừng vỗ về ta như dỗ dành trẻ con, dịu dàng nói: “Ta không ghét con.”

Ta nghe mà ngây ra, rõ ràng Mộc Ngọc sau lưng cũng ngây ra. “Sur... sur huynh... Vừa rồi là huynh nói đó sao?”

Mộc Tuyên quay đầu nói với Mộc Ngọc, “Đệ về trước đi.”

Mộc Ngọc hiển nhiên không muốn đi, nhưng dưới ánh mắt lườm liếc của Mộc Tuyên, hấn đành không cam lòng vừa ngoái lại vừa đi xa dần.

Mộc Tuyên yên lặng ngồi bên ta một hồi, chờ ta hơi tỉnh lại, y nói: “Chờ ít ngày nữa, ta sẽ thỉnh cầu sư phụ công bố thân thế của ta, lúc đó ta sẽ trả kiếm rồi núi.”

Ta ngây ra, Mộc Tuyên... đang nhắc đến thân thế mình với ta sao? Theo ký thì y đâu biết ta đã biết thân thế của y chứ.

“Ta biết người lấy đi Linh Kính là ai, cùng ở trong không gian này, hấn có thể cảm giác được ta, ta đương nhiên cũng có thể cảm giác được hấn.”

Ta đỡ ra.

“Kể từ chuyến đi Tinh Sơn, ký ức thuộc về hấn đã bắt đầu xuất hiện trong đầu ta. Những lời hai người nói, những chuyện hai người thương lượng, ta đều biết hết.”

Chà... chà trách ta có thể dễ dàng lấy kính đi như vậy!

Nếu nói kể từ chuyến đi Tinh Sơn, y đã biết sự tồn tại của đại ma đầu, vậy lúc ở đỉnh Thương Khung, cũng như đại ma đầu biết chuyện của y, y nhất định cũng biết chuyện của đại ma đầu, cơ mà lại chẳng tiết lộ gì cả...

Tên Mộc Tuyên này đúng là... bậc thầy diễn xuất!

“Đa tạ con.” Ba chữ này phát ra quá đột ngột, ta bất giác thất thần nhìn Mộc Tuyên, nghe y nói, “Đa tạ con đã làm nhiều việc vì ta.” Y khựng lại, “Hấn để con lại bên ta, sau này... con hãy ở bên ta nhé.”

Ta nhìn Mộc Tuyên lâu thật lâu, “Nếu không con còn đi đâu được nữa... Ở đây con chẳng quen ai hết.” Ta nhếch môi, lại bắt đầu muốn khóc.

Mộc Tuyên bật cười, xoa đầu ta, “Vậy hãy ở bên ta đi. Mãi mãi ở bên ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sư Phụ Tuổi Cao

type: Linn

Nhìn thiếu niên như hoa không biết từ đâu chui ra trước mặt này, ta nghiêm nghị từ chối y: “Ta không nhận đồ đệ.”

Y ngẩng đầu nhìn ta, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không nhận đồ đệ cũng không sao, người có thể nhận con.”

Dù sao thì ta cũng già rồi, không theo kịp suy nghĩ của người trẻ tuổi, ta nhất thời nản chí, “Tiểu tử à, ta thanh tu đã vạn năm, không có trò gì mới để chơi đâu.”

“Không sao.” Y nói như rất thông cảm cho ta, “Cứ để con chơi một mình là được rồi.”

Ta nói không lại đành đuổi y ra khỏi viện. Y đứng bên ngoài, ánh mắt chăm chăm nhìn ta, vẻ mặt dường như bị tổn thương. Ta nhìn đến sót ruột, muốn tát tên tiểu tử này mấy cái rồi đuổi ra khỏi núi Vụ Ái cho xong chuyện.

Tuy nhiên ta là một thần tiên biết lý lẽ, y chưa làm gì quá đáng với ta, núi Vụ Ái này ngoài sân viện ra thì không mảnh đất nào có viết tên ta cả, muốn đứng ngoài đó thì cứ để y đứng.

Ta về phòng, ngủ một hơi ba ngày, đến khi tỉnh lại, những tưởng tiểu tử kia đã đi rồi, song vừa mở cửa ta bèn hít một hơi lạnh.

Y đang tựa bên khung cửa, ta vừa kéo cửa ra, ánh mắt y bèn xoay sang dừng trên người ta, trong mắt vụt qua ánh sang, “Người tỉnh rồi.” Y cười hỏi ta, “Người muốn ra ngoài sao?”

Có câu “Đưa tay không đánh mặt cười”, câu này thật sự đã cứu y một mạng.

Ta không đếm xỉa tới y, xoay người đi xuống núi, y cũng không nói một lời, cứ vậy bước theo sau.

Dưới núi Vụ Ái có Kính Hồ, ta có để cần câu bên hồ, khi rảnh rồi thì tới thả câu. Hôm nay sau khi ta ngồi xuống, tiểu tử phía sau liền yên lặng, y ở bên cạnh một lúc rồi quay người đi vào rừng cây.

Ta nghĩ y chê ta vô vị, cuối cùng cũng thông suốt bỏ đi, nào ngờ y lại bẻ một cành trúc mềm trong rừng, bứt một sợi cỏ mảnh làm thành cần câu, vung cần buông câu ở cách ta ba trượng.

Chẳng mấy chốc, mặt trời ló dạng, gió nổi lên, bên bờ sông có sóng nhỏ “lộp bộp” vỗ dưới chân, khiến ta... sót ruột vô cùng.

Bên cạnh “ào” một tiếng, lại một con cá nữa được câu lên.

Còn chỗ ta lại chẳng có chút động tĩnh nào, cảm thấy mình bị đối đãi bất công một cách sâu sắc, ta quay đầu nhìn y, ho mấy tiếng: “Người cảm tình con giun à... Trên cần câu không có mồi, người câu cá bằng gì vậy?”

Y nhìn mặt hồ, thần nhiên điềm tĩnh đáp: “Bằng nhan sắc.”

“...”

Đúng là không biết xấu hổ mà...

Y im lặng một lúc, tựa như nhớ ra điều gì đó, quay đầu cười với ta, “Nếu con câu người thì người có cần câu không?”

...

Ta chờ người tại chỗ như bị sét đánh, tuy dung mạo này vẫn như thiếu nữ mười tám mười chín, song nội tâm thật sự đã bãi bỏ nương dâu cả vạn năm rồi! Vậy mà tên tiểu tử còn hỏi sữa lại dám trêu chọc ta?

Ta háng giọng, cảm thấy mình đã từng tuổi này, không thể tính toán với trẻ con. Nếu hôm nay không câu được cá, vậy thì quay về cho xong. Tiểu tử kia thấy vậy lập tức dùng dây râu cá lại, xách đi phía sau ta.

Lúc sắp tới sân viện, y cực kỳ thần nhiên nói: “Người muốn ăn cá hấp hay cá kho?”

Ta nghiêm túc suy nghĩ đáp: “Hấp đi, hấp tươi hơn.”

“Được.”

Sau khi y đáp ta lập tức cảm thấy có điều gì không ổn, tuy nhiên còn chưa kịp nói ra lời nào khác thì y đã xách cá vào trong viện, ta cũng bước vào theo. Thấy y xuống bếp thành thạo nhóm lửa, đun nước, giết cá làm cá rất nhẹ nhàng, vừa nhìn đã biết là có nghề, thiết nghĩ cá nấu ra nhất định rất ngon.

Vậy là mãi đến khi y bưng cá hấp lên bàn, ta cũng không lên tiếng đuổi y nữa. Y cũng không khách sáo, tự mình lấy chén đũa ngồi xuống đối diện, ta ăn chăm chú, đầu không ngẩng lên, y nhìn ta: “Người đẹp thật.”

Miếng xương cá mắc lại trong cổ họng, ta “khụ khụ” mấy tiếng mới cứu được mạng già của mình. Ta nhìn y, vô cùng nghi ngờ ánh mắt ấy, cơ mà y đã đối chủ đề: “Tại sao người không nhận đồ đệ?”

Câu hỏi này đúng là hay, tại sao ta không nhận đồ đệ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

type: Liinn

Thật ra ta đã từng nhận đồ đệ, hơn nữa cũng chính vì vậy mà khiến ta không muốn nhận đồ đệ nữa.

Năm ta vừa gặp đồ đệ kia, hắn vẫn là một thiếu niên non nớt, so với tiểu tử trước mặt còn nhỏ hơn mấy tuổi.

Bây giờ ta vẫn còn nhớ, hôm đó thời tiết rất tệ, tuyết bay đầy trời, hơi thở thành sương, hắn hốt hoảng thảm hại xông vào núi Vụ Ái, lúc cùng đường bí lối, loạng choạng đạp vỡ băng mỏng của Kính Hồ.

Ta đứng trên cây tùng nơi vách núi, nhìn hắn thân đầy vết máu, sẩy chân rơi xuống hồ, hoảng hốt giẫy giụa trong hồ nước lạnh lẽo, cuối cùng chìm xuống.

Sau khi ta kéo thiếu niên chìm dưới hồ nước lên, hắn nằm trên băng, ánh mắt mơ màng nhìn ta, giọng khàn đặc, thần trí mơ hồ, “Người là thần tiên sao?”

Ta đáp: “Đúng vậy.”

Hắn hỏi: “Người tới cứu con đó sao?”

Ta thoáng im lặng, thật ra ta tình cờ xuống núi mà thôi, đúng lúc thấy hắn bơ vơ hốt hoảng như một con thú bị thương, thần xui quỷ khiến thế nào ta lại gạt đầu, “Ừm.”

Nghe ta đáp vậy, dường như hắn thở phào nhẹ nhõm, lắp bắp thốt ra hai chữ “Cảm ơn” rồi ngất đi.

Lúc đó ta không biết hắn trải qua chuyện gì, chỉ cảm thấy thiếu niên này vừa xinh đẹp vừa tội nghiệp, vậy là ta đưa hắn về núi.

Ta trị thương, chữa bệnh, chăm sóc đến khi hắn có thể xuống giường thì đưa hắn đi, ta hỏi: “Người thân của ngươi đâu?”

Hắn tái mặt không đáp.

Ta lại hỏi: “Quê ngươi ở đâu?”

Hắn vẫn tái mặt, môi mím chặt hơn.

Ta thờ dài, vốn muốn để hắn yên ổn sống hết đời tại thôn làng của người phạm ngoài núi, đột nhiên hắn nắm tay ta.

Ta quay lại nhìn, thấy trong mắt hắn cất chứa vẻ hoảng hốt bất an, “Người muốn bỏ con sao?”

Hắn siết tay ta rất chặt. Lòng bàn tay hắn nóng hổi, vừa khéo tương phản với ta, ta là người lạnh lùng, vậy mà nhìn hắn lúc đó, không biết tại sao ta lại động lòng trắc ẩn.

Có lẽ... vì đôi mắt của thiếu niên này quá đẹp, cũng có thể vì giọng hắn quá hay. Cuối cùng ta giữ hắn lại, trở thành sư phụ của hắn, không truy hỏi quá khứ cũng như không tra xét chuyện xưa của hắn. Ta cho hắn biết, đã bái sư thì từ nay về sau phải vứt hết chuyện xưa. Hắn đồng ý, vậy là ta tin hắn.

Ta có một suy nghĩ rất phức tạp, ta sẽ nuôi một đồ đệ, luyện một trăm năm, có ngốc đến đâu cũng luyện được chút thành tích, sau đó có thể kế thừa pháp thuật, y bát của ta, dùng một cách khác lưu truyền tên ta trên thế gian. Nghĩ tới việc sau khi ta chết, trong tam giới vẫn có người nhắc tên mình, chỉ nghĩ thôi ta cũng có cảm giác mình đạt được thành tựu rồi.

Song cuối cùng, sự thật chứng minh, tất cả nguyện vọng của ta hết sức ngây thơ. Còn tiểu đồ đệ Thanh Hàn đã dùng pháp thuật ta dạy bao nhiêu năm thiêu rụi sự ngây thơ của ta.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Type-er: Phuong Hin

Ta không nhận đồ đệ nữa, cho dù dung mạo của tiểu tử trước mặt còn khiến ta chấn động hơn lúc mới gặp Thanh Hàn.

Nhớ lại chuyện xưa, ta bỗng mất khẩu vị.

Người đối diện quan sát kĩ vẻ mặt ta, ân cần hỏi: “Sao vậy?”

Ta buông đũa, tùy tiện nói bừa một câu: “Nghĩ mình sắp chết rồi, ăn cơm hay không cũng vậy, nên ta không nuốt nổi nữa.”

Y ngẩn người, ngơ ngác nhìn ta, hiển nhiên không ngờ ta lại nói một câu như vậy.

Nhưng mà điều ta nói cũng là sự thật, ta không muốn giấu y nên thẳng thắn nói: “Nói thẳng với ngươi nhé, số kiếp của ta đã cận kề, tới lúc sắp quy tiên rồi. Gần đây mắt hoa tai không nghe rõ, thần trí lúc nào cũng mơ hồ, pháp lực kém đi rất nhiều, ta không có gì để dạy ngươi đâu. Ta thấy căn cốt ngươi rất tốt, tư chất thông minh, da mặt cũng dày, chắc là một nhân tài tu tiên. Ngươi cũng đừng phí thời gian nữa, ra khỏi tiểu viện của ta rẽ phải, thuận theo con đường nhỏ mà đi, rồi khỏi núi Vụ Ai tìm cao nhân khác bái sư đi.”

Ta nói một tràng dài như vậy, chắc y nghe chưa hiểu được tâm tư trong lòng ta, chỉ sững sờ nhìn ta, sắc mặt hơi tái hỏi: “Những chuyện này... là từ bao giờ?”

Ta nhìn sắc mặt y, đoán rằng dường như trong lòng y cũng hiểu mình đã tới nhầm chỗ, hối hận mình đã lãng phí thời gian đeo bám ta.

Ta là một người sắp chết, làm lỡ thời gian của người khác cũng cảm thấy có lỗi lắm, nên ta đáp: “Trăm năm trước đã bắt đầu có hiện tượng này, lúc đó còn định nhận một đồ đệ truyền lại y bát, song rốt cuộc cũng hỏng hết, đến giờ chỉ còn lại một vài năm thôi, ta muốn yên ổn ở trong tiểu viện này dưỡng lão, không muốn vất vả nữa.

Nghe thấy lời ta, không biết tại sao sắc mặt y càng tái hơn, cứ như trúng tà vậy, hai mắt dờ dẩn nhìn ta.

Ta ăn một miếng cá cuối cùng rồi đứng dậy đi vào phòng, “Ngươi ăn xong thì để chén đũa đó đi, ta ngủ một giấc dậy rồi rửa, ngươi tự đi đi.”

Ta xoay người nhưng còn chưa đi một bước nào thì tay đã bị kéo lại, tiếp đó là một hồi “loảng xoảng” vang lên, ngoảnh đầu lại, là do tiểu tử kia đứng dậy quạ vọt vẫ, hất hết chén đũa trên bàn xuống đất.

Chỉ là y cứ như không nhìn thấy chén vỡ, không nghe thấy âm thanh gì hết, vẫn nắm tay ta như vậy, ánh mắt nóng bỏng mang ý cầu khẩn, y nhìn ta, khóe môi run rẩy một lúc mới nói, “Không nhận đồ đệ cũng không sao, đừng đuổi con đi.”

Câu nói này, giọng điệu này trong khoảnh khắc khiến ta nghĩ tới thiếu niên một trăm năm trước, ánh mắt hoảng hốt, vẻ mặt bất an.

Nhất thời ta hơi phân tâm, tới khi y nắm cánh tay ta đến tê dại, ta mới sực tỉnh hỏi y, “Ta không nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi ở lại đây làm gì? Phụng dưỡng, chôn cất ta à?”

Y mím môi, dường như bị câu hỏi này của ta chích đau, tuy nhiên ta không biết câu này có gì đâu mà đau chứ.

Y cup mắt, nhìn chén đũa bừa bộn, lại ngẩng đầu nói: “Con nấu cơm cho người, câu cá cùng người...” Y khựng lại, “Rửa chén cũng giao cho con.”

Đúng thật là tới phụng dưỡng, chôn cất ta rồi.

Ta nhàn nhã thông dong nhìn tiểu tử này, trong người y không thể có tiên khí hay yêu khí, theo lý là một người phàm, có điều một người phàm không tới tu tiên vẫn đạo, không tới vì trường sinh bất lão mà muốn ở đây câu cá cùng ta, nấu cơm cho ta? Định xây cho ta một “Hội quán tu thân dưỡng lão” à?

Đương nhiên, cũng có thể vì hiện giờ tiên pháp của ta yếu đi nhiều, còn pháp lực của y cao thâm hơn, ta không nhìn ra khí tức trên người y, bởi vậy mới tưởng y là người phàm.

“Nói đi.” Ta khoanh tay trước ngực, không vòng vèo với y nữa mà hỏi thẳng: “Thật ra ngươi muốn làm gì?”

Y cũng vẫn trầm ngâm, dáng vẻ nghiêm túc, ánh mắt nóng bỏng nhìn ta: “Con muốn người.”

Lập tức ta lại có cảm giác đau như xương cá mắc trong cổ...

“Tiểu tử.” Ta xoa xoa mi tâm, định nói chuyện tử tế với y, “Lời ta nói vừa rồi ngươi chưa hiểu sao? Số kiếp của ta sắp tới rồi, không nhận đồ đệ được nữa, càng không thể yêu đương.” Ta nói với y từng câu từng chữ, “Ta sắp chết rồi. Không có thời gian cũng không còn hơi sức chơi với đám người trẻ tuổi các ngươi đâu.”

Nghe câu này của ta, không biết tại sao, sắc mặt y tựa như bị ngàn vạn lưỡi đao đâm xuyên quan ngực.

Môi y mím chặt, một lúc lâu sau mới nói, “Không phải là chơi...” Y dường như hạ quyết tâm gì đó, nghiêng răng nói: “Thật ra con...”

Ta xua tay, không muốn nghe y nói thêm nữa, quay người đi vào phòng, “Ta nói thẳng với ngươi nhé, ta không nhận đồ đệ vì trước đây ta từng nhận rồi, có điều đồ đệ đó đã phản bội ta, hấn khiến ta đau lòng tột độ, không thể tin tưởng bất kỳ ai nữa.” Ta khựng lại, “Còn chuyện yêu đương nam nữ vớ vẩn hoang đường này càng không thích hợp với ta, ta sống ngàn vạn năm rồi, chưa động lòng được mấy lần, hiện tại cũng vậy. Ngươi ấy, đi sớm đi.”

Trước khi vào phòng ta quay đầu nhìn y, thấy sắc mặt y tái nhợt, cúi đầu nhìn đồng hồ bừa bộn dưới đất, lạch lạch như một con búp bê vải bị xé nát rồi vứt đi.

Chẳng qua là bị từ chối thôi mà, có cần buồn tới vậy không? Ta chép miệng, quay về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Type-er: Phuong Hin

Nằm trên giường, suy nghĩ của ta bắt đầu bay xa, thật ra nói tới chuyện yêu đương, ta không hề thanh cao như mình nói.

Trăm năm trước, Thanh Hàn ngày một trưởng thành, gương mặt tuấn tú hơn những nam nhân bình thường trong tam giới, khiến trái tim cần cỗi ngàn vạn năm của ta khó tránh gọn sóng, một chuyện tình cờ năm đó khiến ta ý thức được sự khác biệt của Thanh Hàn.

Có lần, một tiểu Trư Yêu trong núi yêu Thanh Hàn...

Vốn dĩ tiểu Trư Yêu chỉ âm thầm ái mộ thôi, nhưng có hôm Thanh Hàn ra ngoài hai ngày không về, ta ở trong núi tìm một hồi cũng không tìm thấy hắn, đang lo lắng, hắn lại cùng Trư Yêu kia quay về, lúc đó ta mới biết Thanh Hàn bị tiểu Trư Yêu kia bắt ra khỏi núi mấy ngày nay.

Về mặt ta thân nhiên, “Con cũng lớn rồi, ra ngoài đi chơi sao không báo cho ta một tiếng?”

Thanh Hàn rất rõ tính ta, bởi vậy cho dù lúc đó ta nói rất nhẹ nhàng đơn giản, song hắn vẫn nghe ra được ta không vui, lập tức căng thẳng nói: “Con vốn tưởng chỉ một ngày là về rồi... Sư phụ...”

“Thần nữ đại nhân.” Tiểu Trư Yêu bên cạnh xen vào, “Người đừng trách Thanh Hàn ca ca, là con lừa Thanh Hàn ca ca đi chơi, nói dối huynh ấy rằng gia gia bị bệnh, huynh ấy mới cùng con ra ngoài...” Tiểu Trư Yêu cúi đầu, “Người muốn trách thì trách con đi.”

Lẽ nào nó tưởng giả vờ đáng thương thì ta không trách phạt sao?

Ta như rồng mây, lập tức đáp: “Được thôi, vậy người nói thử phải nhận hình phạt thế nào?”

Tiểu Trư Yêu sững sốt, hoàn toàn không ngờ bản thân chỉ nói một câu khách sáo, vậy mà ta lại làm thật, “Con...”

Không khí nhất thời im lặng, tiểu Trư Yêu cắn môi về mặt uất ức, ta khoanh tay đứng đó không hề dao động.

Lúc này Thanh Hàn lại nói: “Sư phụ... Là lỗi của con, tại con sơ suất, không cho người biết con muốn ra khỏi núi...”

Hay cho tên tiểu tử, học được cách thương hương tiếc ngọc nữa kia à! Lòng ta đang bùng lên một ngọn lửa, lúc này tiểu Trư Yêu lại thêm dầu: “Thần nữ đại nhân, là con,, là con ái mộ Thanh Hàn ca ca, bởi vậy mới lừa huynh ấy ra ngoài chơi mấy hôm, người đừng trách huynh ấy, người phạt con đi, thật sự phạt con đi!”

Ta hết như một sư phụ nghiêm túc thâm trầm không thấu tình đạt lý, đứng trước mặt một đôi tình nhân nhỏ nóng lòng vứt bỏ xiềng xích, theo đuổi tự do... Con giận bốc lên, ta bật cười: “Phạt cái gì, không phạt, Thanh Hàn, giờ con lớn rồi, thích ra ngoài hay không cũng không cần nói với ta, muốn đi với ai cũng được, ta không lo tới nữa. Kể từ hôm nay coi như con đã xuất sư, muốn đi đâu thì đi đi.”

Ta đương nhiên giận quá mới nói thế, có điều nói xong cũng khiến ta giật thót, không hiểu có sao mình lại giận đến mức nặng lời như vậy.

Còn Thanh Hàn nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức trắng hơn tờ giấy. Ta nhìn càng thấy bức bối nên quay người đi vào phòng. Thanh Hàn nào chịu thả ta đi, hắn muốn kéo ta, song lại cảm thấy không hợp lẽ, vậy là hắn lắc người đáp xuống trước mặt ta, chặn ta lại.

Ta liếc nó: “Sao, định ra tay với ta à?”

Hắn mím môi, quỳ sụp xuống đất một cách dứt khoát quả đoán, ta lui lại một bước, “Làm gì vậy, muốn hù chết ta sao?”

Hắn cúi đầu nói: “Thanh Hàn sai rồi, mong sư phụ trách phạt, đồ nhi nguyện gánh chịu mọi hình phạt của người.”

Tiểu Trư Yêu bên cạnh hiển nhiên cũng giật mình, nó do dự không biết có nên tới cùng quỳ xuống cầu xin với Thanh Hàn không, ta liếc nhìn nó, cảm thấy lòng càng bức bối, “Không dám phạt người, có người giúp người cầu xin kia.”

Thanh Hàn mím môi không nói, nhưng tiểu Trư Yêu lại bị một sức mạnh vô hình đẩy ra ngoài cửa, khiến nó hoảng hốt, cứ kêu vang Thanh Hàn ca ca, mãi đến khi bị lực đạo kia đẩy ra ngoài xa, Thanh Hàn cũng không đáp một tiếng.

Thanh Hàn lại nói: “Xin sư phụ trách phạt.”

Ta không buồn đếm xỉa tới mà quay về phòng, chỉ là ngồi chưa được nửa nén nhang thì không thể ngồi được nữa, đến đứng ở cửa, nhìn Thanh Hàn vẫn còn quỳ dưới đất cúi đầu ủ rũ, ta ho mấy tiếng: “Chưa quỳ đủ sao? Chiều nay không định luyện công à?”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt đen láy tựa như được thấp sáng trong khoảnh khắc, “Sư phụ không đuổi con đi nữa sao?”

Bốn mắt giao nhau, ta nhìn thấy bóng mình trong mắt hắn. Vì một chuyện nhỏ nhặt mà nổi giận, nói nặng lời như vậy khiến ta cảm thấy mình như một đứa trẻ bướng bỉnh, ta lại thở dài: “Đứng dậy đi, đứng dậy đi.” Ta muốn giải thích cho hành động quá khích của mình, “Tìm con trên núi hết hai ngày, không từ mà biệt khiến ta nóng lòng thì vui lắm sao?”

Hắn im lặng, cúi đầu nói: “Sau này Thanh Hàn tuyệt đối không từ mà biệt nữa đâu.”

Ta gạt đầu, xem như tha thứ cho hắn.

Từ ngày đó, ta không còn gặp tiểu Trư Yêu nữa. Về sau nghe yêu quái khác trong núi kể lại, không biết Thanh Hàn nói gì với tiểu Trư Yêu khiến nó ở trong động phủ khóc hết ba ngày hai đêm, sau đó vác tay nải rời khỏi núi Vụ Ái.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Type-er: Phương Hinh

Trước khi Thanh Hàn bái làm môn hạ của ta, hắn có kẻ thù, chuyện này ta chưa bao giờ quên, mà ta cũng chưa khi nào hỏi Thanh Hàn tình hình cụ thể là ra sao.

Vì theo ta thấy, đã trở thành đệ tử của ta, tự nhiên sẽ vạch rõ ranh giới với phân tranh bên ngoài, yêu hận tình thù của đám tiểu bối bên ngoài, ở chỗ ta đều không đáng là gì cả, không đáng để ta nhìn tới.

Lúc Thanh Hàn bái sư cũng cam đoan với ta, từ nay về sau sẽ vứt hết chuyện xưa. Ta tin tưởng, đương nhiên không tra hỏi quá khứ của hắn nữa. Bất luận trước đây hắn là lưu manh hay vương tôn quý tộc, trong mắt ta, sinh mạng của hắn bắt đầu từ khoảnh khắc ta cứu hắn.

Nhưng đáng tiếc, Thanh Hàn... lại không cho là vậy.

Đến giờ ta vẫn nhớ hôm đó trời âm u, ta đang lim dim nằm ngủ, bỗng nghe Thanh Hàn dùng Thiên Lý Truyền Âm gọi ta: “Sư phụ, Kính Hồ có yêu.”

Ta lập tức giật mình, nhảy từ trên giường xuống, Kính Hồ có yêu mà ta lại không hề phát giác! Thiết nghĩ nhất định là một đại yêu quái. Thanh Hàn chưa bao giờ dùng Thiên Lý Truyền Âm cấp thiết như vậy, nhất định đã bị bắt!

Ta quyết đoán tức tốc, mở phong ấn lấy ra Lệ Thủy kiếm kể từ sau khi rời khỏi chiến trường chưa từng dùng tới, thanh kiếm này đã bầu bạn với ta mấy ngàn năm, đối với ta nó chính là lão chiến hữu, cùng ta trải qua những năm tháng huy hoàng trong quá khứ.

Ta vội vã tới Kính Hồ, song không hề có “đại yêu quái” chờ ta như tưởng tượng. Mà là Thanh Hàn, hắn bày trận trên Kính Hồ lẳng lặng đợi ta.

Ta đâm đầu vào lưới hắn như một kẻ ngốc.

Ta dốc hết sức phá giải pháp trận, có điều lại không còn sức lực giao tranh với hắn, mặc hắn thi Định Thân chú lên người, ta đứng trên Kính Hồ, giương mắt nhìn hắn đoạt đi Lệ Thủy kiếm trong tay.

Khóe môi ta run run, nổi trận lôi đình.

Thanh Hàn quỳ trước mặt ta, dập đầu ba cái thật mạnh, mặt hồ kết băng dày cũng nứt ra, trước khi hắn ngẩng đầu, hai tay siết chặt thành quyền, dường như đang nhẫn nhịn cảm xúc dâng trào, khi đứng dậy, trên mặt hắn hoàn toàn không có biểu hiện gì, quyết tuyệt quay người bỏ đi.

Từ đầu tới cuối hắn không vứt lại một chữ, còn ta đã không còn lời nào để nói. Ta cứu hắn trên Kính Hồ về, hắn lại phản bội ta trên Kính Hồ, đúng là một vòng luân hồi rất đỗi nực cười và hết sức mỉa mai.

Mãi đến hôm nay, ta vẫn không hình dung được cảm giác lòng mình lúc đó, chỉ có một ý nghĩ vô cùng rõ ràng, lúc trước tiểu tử này đã nói: tuyệt đối sẽ không từ mà biệt với ta...

Hay lắm, hắn làm được rồi, hắn dùng cách thức đánh bại ta để cho ta biết, hắn phải đi, không quay đầu lại, không hề lưu luyến.

Ta chịu không nổi kích động như vậy, trong lúc nóng giận, sau khi phá giải thuật Định Thân, ta ra khỏi núi Vụ Ái nhiều năm chưa từng rời khỏi, thế bắt tên nghiệt đồ này về núi, đánh vào móng hân bảy bốn mươi chín cái thật đau!

Ta cũng không ngờ, lúc ta tìm được tên nghiệt đồ này trong tam giới mệnh mỏng lại là trên bờ Ma Uyên của Ma giới.

Ở đó, không còn hình bóng Thanh Hàn nữa, tiểu yêu Ma Tộc bị ta bắt về mặt đau khổ cho ta biết, nghiệt đồ kia đã cùng Lệ Thân vương Ma Tộc rơi xuống Ma Uyên, đồng quy vu tận.

Có thể nào ta cũng không ngờ cách biệt ở Kính Hồ lại là lần cuối. ta càng không ngờ đồ đệ này là con trai của Lệ Thân vương ma giới và một tiên tử, Lệ Thân vương từ nhỏ giam lỏng hân cùng mẫu thân, sau khi mẫu thân hân uất ức qua đời hân đã xông ra ngoài.

Điều ta không thể ngờ nhất là, khi đứng trên vách núi Ma Uyên, ta không còn trách hân phản bội ta, không trách hân mang theo Lệ Thủy kiếm rơi xuống Ma Uyên, thậm chí cũng không muốn đánh vào móng hân nữa... Ta chỉ trách hân trước khi làm những chuyện này tại sao không chờ ta tới...

Tại sao không chờ ta tới... thì hân đã chết. Dễ dàng đánh mất tính mạng của mình như vậy.

Ta không về núi Vụ Ái mà ở lại bên cạnh Ma Uyên.

Người Ma Tộc có ý kiến với ta rất nhiều, trong triều đình ma giới vì ta mà âm ỉ không dứt, chúng cho rằng một Thần nữ ở lại ma giới rõ ràng là khiêu chiến tôn nghiêm Ma Tộc. Bọn chúng uy hiếp thiên giới, nói ta đang khiêu khích Ma Tộc, ý đồ muốn khơi dậy chiến tranh giữa hai giới.

Thế nên thiên giới hết hoảng, phái người tới khuyên ta về núi Vụ Ái, họ nói: “Đồ đệ của người không quay về được nữa đâu, có ai không biết dưới Ma Uyên lệ khí hoành hành, cho dù là Thần nữ xuống đó cũng không quay về được!”

Ta biết sự thật này, ngàn năm trước, Ma Vương đã chìm xuống Ma Uyên, không còn xuất hiện trên thế gian nữa. Cho dù khi ta mạnh mẽ nhất thì ta cũng đã không đầu lại Ma Vương, đừng nói chỉ hiện giờ. Bởi vậy ta cũng tự biết, mình rơi xuống Ma Uyên sẽ không lên được, đừng nói là... Thanh Hàn. Tuy nhiên ta lại không định đếm xỉa tới kẻ nào cả.

Họ lại tâm tình khuyên bảo: “Người không giữ tôn nghiêm cho ma giới cũng đành, dù sao cũng phải nể mặt thiên giới chứ, ngoan ngoãn về đi nhé Thần nữ.”

Ta phẩy tay đuổi hết người tới khuyên ta đi. Luôn tiện cắt phẳng một ngọn núi bên cạnh Ma Uyên, định thổi hết quan văn thiên giới luân phiên tới khuyên ta rời khỏi đó.

Ta an nhiên ở bên Ma Uyên đợi mất ba năm, ngày ngày ta nhìn lệ khí dưới Ma Uyên cuộn lên, song lại không chờ được người ta muốn chờ, không nhìn thấy cảnh ta muốn thấy.

Sau khi quay về núi Vụ Ái, sức khỏe ta không còn như trước nữa, không ngừng suy yếu đến tình trạng hôm nay...

Nhớ lại, tình cảnh năm đó rõ ràng trước mắt, những năm tháng không có Thanh Hàn, phong cảnh núi Vụ Ái không hề có thay đổi, thời gian đối với ta không còn ý nghĩa gì, thậm chí sống và chết cũng không hề khác biệt.

Vứt bỏ những chuyện xưa rồi rắm, ta nhắm mắt ngủ, thế nhưng trong mộng lại một lần nữa mơ thấy Thanh Hàn, khi hân còn là một thiếu niên đang đứng dưới gốc hoa lê trong sân, lúc hoa lê lá tả rơi xuống như tuyết, hân ngoái đầu nhìn ta nói: “Sur phụ, hôm nay con đã ủ rượu hoa lê cho người, sau này người không cần xuống núi mua rượu uống, đừng đi nữa...”

Hân không thích ta rời xa hân, bởi vậy luôn nghĩ đủ mọi cách để ta ở lại bên hân, ta đã ở lại, vậy mà hân lại bỏ ta mà đi.

Ta không thể nào ngủ yên giấc, bèn ngồi dậy, nghe tiếng gió thổi xào xạc bên ngoài ô cửa nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, bên ngoài tuyết đang rơi. Ta đứng dậy đóng cửa sổ, vừa bước tới bên cạnh thì vẫn thấy tiểu tử kia vẫn chưa đi, y đứng dưới gốc lê trong sân, hòa với tuyết bay đầy trời, khoảnh khắc này dường như khiến ta lạc vào khung cảnh trong mộng.

Thiếu niên đứng dưới gốc cây, có hơi xấu hổ bắt an cho ta biết, hân đã ủ rượu hoa lê cho ta, không muốn ta rời xa hân, dù chỉ là trong thoáng chốc mà thôi...

Lòng ta tức thì dâng trào cảm xúc, cổ họng ngẹn ngọt, ta cố ép huyết khí cuộn lên trong ngực, ho mấy tiếng.

Tiểu tử bên ngoài ngoảnh đầu nhìn ta, y khẽ chau mày, không biết tại sao ta bỗng thất thần, ma xui quỷ khiến hỏi y: “Người tên là gì?”

Y thoáng im lặng rồi trả lời: “Con tên Lưu Nguyệt.”

Y tên Lưu Nguyệt, không phải Thanh Hàn, ta chợt mất, cảm thấy ý nghĩ vừa thoáng qua trong lòng thật quá đổi hoang đường.

Ta đóng cửa sổ, ngăn cách gió tuyết bên ngoài, gờ tay vuốt ngực, thầm nghĩ mình thực sự sắp chết rồi, vậy nên mới nhớ lại chút chuyện không cam lòng kia hết lần này đến lần khác.

Nghĩ thì cứ nghĩ thôi, dù sao khi ta chết rồi, trên thế gian sẽ không còn ai nhớ về thiếu niên Thanh Hàn nữa, nhân lúc ta vẫn còn thì nhớ hân thêm mấy lần vậy.

Chương 17

Type-er: ngocsasuke

Tiểu tử đó vẫn chưa đi, y ở lì trong viện, ta nghĩ người ở trong gió tuyết lâu như vậy mà vẫn không bệnh, thật sự không phải là người phàm, chắc là do pháp lực ta giám sát, không nhìn ra khí tức trên người y.

Ta suy nghĩ một lúc, cảm thấy chắc mình đâu không lại ý đâu, vậy nên ta không đuổi y nữa, để tránh sau này đánh nhau thua rồi lại mất mặt. Không đoán được y ở chỗ ta có ý đồ gì nên ta cũng dứt khoát không đoán nữa, tóm lại, là hồ ly thì sẽ có ngày lòi đuôi thôi.

“Canh cá.” Một chén canh thịt cá thơm phức đưa tới trước mặt ta, ta liếm miệng, không khách sáo nữa mà đón lấy.

Lưu Nguyệt tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, y nghiêng đầu, chăm chú nhìn ta, ta liếc y một cái, nhất thời cảm thấy canh trong miệng hơi khó nuốt, “Người nhìn ta như vậy làm gì, nhìn ra hoa được sao?”

Ta vốn mỉa mai y, vậy mà không ngờ y lại mặt dày vô sỉ chưa từng thấy, gật đầu nói: “Đúng vậy.” Y nói, “Đối với con, người là hoa trong núi, là trăng trong mây...”

Ta rung mình một cái, tuổi tác lớn rồi, sao có thể nghe lọt tai những lời dụ dỗ ngon ngọt dành cho các tiểu cô nương như vậy chứ, ta xoa xoa gai ốc trên người, hào sảng ngửa đầu uống hết canh cá: “Rửa chén đi.”

Y thản nhiên vâng lời ta, trước khi ra ngoài còn hỏi ta một câu: “Hôm nay nắng đẹp, buổi chiều người có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Đúng là hết như hầu hạ người già.

“Không đâu, ta hơi mệt, chiều ta muốn ngủ.”

Y nhủ mảy, dường như hơi lo lắng. Có điều còn chưa lo lắng được bao lâu, y bỗng đưa mắt nhìn ra ngoài viện, trong mắt lập tức đầy lên hàn khí.

Ta nhất thời không biết tại sao y bỗng dưng trở nên lạnh lùng như vậy, một tháng sau, ta cảm giác được dưới núi có ma khí mien man vẫn vút bay lên. Chẳng bao lâu, một cơn gió thổi vào, mang theo ma khí nồng đậm, một nữ nhân mặc áo bào đen xuất hiện trong viện. Cô ta liếc nhìn người bên cạnh ta một khắc, sau đó ánh mắt dừng trên người ta, quan sát ta từ trên xuống dưới, không biết tại sao liền nổi giận, không nói một lời quát roi về phía ta.

Roi này khí thế hung mãnh, ta còn chưa cử động, người bên cạnh đã đưa tay chặn lại ngọn roi trong không trung.

Nữ nhân kia thấy vậy thì ánh mắt liền lạnh lẽo, đánh giọng nói: “Bỏ đi khỏi hôn lễ với ta, chàng ngàn dặm xa xôi tìm đến đây là vì cô ta? Bây giờ còn muốn bảo vệ cô ta nữa?”

Ta nhượng mảy, lời này nghe ra có rất nhiều ẩn tình! Ta muốn bắc ghế ngồi bên cạnh cắn hạt dưa rồi đây...

Lưu Nguyệt phát tay, đẩy nữ nhân kia ra xa ba trượng: “Đây không phải là chỗ cô nên tới, về đi.”

Nữ nhân kia nghiêng răng, cực kì phẫn nộ nói: “Chưa bao giờ có ai dám nói với bản cung như vậy!”

Ái chà, giọng điệu cũng ghê gớm lắm, ta quan sát cô ta từ trên xuống dưới, nhìn thấy trên tay áo cô ta thêu hình phụng chìm, ta lò mò đoán được thân phận của cô ta, cũng cảm thấy cô ta nói như vậy không sai.

Từ sau khi Đại Ma Vương của Ma tộc rơi xuống Ma Uyên không lên được, Ma Tộc không lập Ma Vương nữa, thống lĩnh Ma Giới mỗi đời thật ra là Linh Nữ chuyển thế của họ, nói là Linh Nữ, song trải qua nhiều năm đã biến thành Nữ Vương, thân mặc hắc bào thêu hình phụng, đầu cài trăm dải linh phụng.

Xem ra nữ nhân trước mặt này chính là Linh Nữ mới lập của Ma Giới.

Dù sao ta cũng đã không màng thế sự nhiều năm, nên đương nhiên ta và cô ta chưa từng gặp nhau. Suy nghĩ đến đây, ta quay sang nhìn người trước mặt, bất giác lại chìm vào suy tư. Lưu Nguyệt này có thể thành thân với Linh Nữ chuyển thế của Ma Tộc, theo lý thì thân phận không thấp, thế nào cũng phải là một Thân Vương, y ăn no chạy tới núi Vụ Ái đeo bám mụ già cô đơn hết thời như ta làm gì?

Cơ mà khoan đã ...

Cái tên Lư Nguyệt này sao bỗng nhiên lại trở nên quen tai quá vậy.

“Rời khỏi đây đi.” Lư Nguyệt không đếm xỉa tới Linh Nữ giọng điệu vẫn lạnh lùng, so với biểu hiện trước mặt ta trước đây cứ như là hai người khác hẳn, “Đừng để ta nói lần thứ hai.”

“Ta và chàng vốn chỉ là liên hôn chính trị, không liên quan tới tình yêu của chúng ta, chàng muốn theo đuổi ai cũng không liên quan tới ta. Có điều chàng không nên bỏ ta mà đi trong hôn lễ, càng không nên nói chuyện với ta thế này.” Linh Nữ nhìn Lư Nguyệt, trong mắt động sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chưa từng có ai sỉ nhục ta như vậy.”

“Có rồi đó.” Lư Nguyệt nói rất đơn giản nhẹ nhàng.

Không khí tựa như đông cứng trong một thoáng, ta nghiêng mặt nhìn y, Lư Nguyệt cũng đưa mắt nhìn ta, đến khi trong mắt y in bóng hình ta, ánh mắt liền trở nên dịu dàng hơn. Nhưng cho dù có dịu dàng thế nào, lời nên nói ta vẫn phải nói với y: “Người có biết nhiều lúc xấu miệng sẽ hại chết người không?”

Lư Nguyệt bật cười: “Con biết.”

Vừa dứt lời, toàn thân Linh Nữ trước mặt bùng lên ma khí, phá vỡ vạn năm yêu tình của tiểu viện ta.

Cả căn nhà sau lưng bị lật tung, cây hoa lê trong sân bị nhổ cả gốc lẫn ngọn, bùn đất đá tảng dưới đất bị một sức mạnh vô hình xói bùng, ta được Lư Nguyệt bảo vệ sau lưng, pháp lực toàn thân chưa sử dụng vậy mà vẫn không hề thương tổn.

Khi mất ta đảo tới góc tường dưới gốc hoa lê, ta bắt giác thừa người, rượu hoa lê Thanh Hàn chôn vẫn còn ở dưới đó!

Thấy rượu hoa lê bên trên phủ bùn đất đã bị xói lên, lòng ta bỗng dao động, trong lúc còn chưa ai phản ứng kịp, ta lách người tới trước vò rượu cũ kỹ, bảo vệ vò rượu, pháp thuật của Linh Nữ nổ ầm sau lưng ta, trong khoảnh khắc này, ta nghe thấy tiếng da thịt sau lưng mình nứt vỡ.

Cho dù ta bảo vệ vò rượu này như vậy nhưng miệng vò rượu vẫn bị nứt ra một mảnh.

Hương rượu thơm không biết đã ủ bao năm xộc vào mũi ta.

Hình ảnh ngập tràn ánh nắng rực rỡ trăm năm trước bất chợt lóe lên trong đầu khiến tim ta đau nhói, sau đó khơi dậy con giận ngút trời nhiều năm chưa từng có của ta.

Tiên lực lan tỏa, trấn áp toàn bộ ma lực của Linh Nữ kia, cô ta sùng sốt: “Cái...”

Ta quay đầu đi, ánh mắt xuyên qua lớp bụi trần tựa như một bức màn rũ xuống, nhìn Linh Nữ nói: “Niềm tình đắm tiểu bối các ngươi không hiểu chuyện, ta vốn định khoan dung...” Thần kiếm của ta đã bị Thanh Hàn trộm đi, cùng y biến mất dưới Ma Uyên, song cho dù không có thần kiếm, sức khỏe suy tàn cũng không có nghĩa ta là người vô dụng, “Núi Vụ Ái này há để cho các ngươi làm loạn sao.”

Linh Nữ nheo mắt, dường như bất mãn với lời ta nói, còn Lư Nguyệt bên cạnh bỗng nhủ mảy, y đưa tay muốn cản ta, có điều không chờ y bước tới, ta đã vận động linh lực trong núi Vụ Ái, ngưng tụ thành trường kiếm, hóa vô hình thành hữu hình, trong lúc hai người có mặt còn chưa phản ứng kịp, một kiếm đã đâm lên cổ Linh Nữ.

Đến khi linh kiếm đâm rách da Linh Nữ, cô ta mới sùng sốt, lập tức xoay người tránh lui mấy bước, tức thì ta lại chĩa linh kiếm đâm vào tim cô ta.

Chiều nào cũng chí mạng, Linh Nữ thoát lui liên tiếp, cuối cùng không thể tránh được nữa, đành phải ẩn thân, biến mất trong tiểu viện của ta. Biết khi tức của cô ta vẫn còn, ta chĩa trường kiếm xuống cắm thẳng vào đất, lạnh lùng nói: “Lúc ta và Thánh Tổ Nữ Vương của Ma Tộc ngươi giao chiến, không biết còn ngươi đang ở đâu, tiểu bối nhỏ nhoi lại dám ngông cuồng hỗn xược, muốn chết ư.”

Vừa dứt lời, ta liền khiến khí tức trong viện chấn động, ngay cả Lư Nguyệt cũng phải lưu về phía sau một bước.

Lúc này trong viện đã không còn khí tức của Linh Nữ. Thiết nghĩ bị ta vừa đánh vừa dọa sợ chạy mất dạng rồi.

Trọng viện khôi phục lại yên tĩnh, ta cũng không khống chế nổi linh lực xung quanh nữa, để mặc chúng tán mát khắp nơi.

“Ta vẫn còn là bảo đao chưa cùn nhì.” Ta cười tự mỉa mai, vừa nói xong, huyết khí trong ngực trào lên, rốt cuộc không nhịn được nữa, ta ho một tiếng máu từ cổ họng tuôn trào. Ta chùi khóe môi, nhìn máu tươi trên mu bàn tay nhưng không hề có cảm giác.

Tê dại. Phải, đối với cơ thể này, đối với sinh mạng mình ta đã cảm thấy tê dại. Dù sao trong cuộc đời này đã không còn ai đáng để ta nhớ mong nữa.

Mất hoa lên, ta cảm thấy choáng váng, có người diu vai ta, để ta không bị ngã lăn ra đất một cách kho coi.

Ta không nói cảm ơn, vì thời này khắc này trong lòng ra chỉ nghĩ tới một chuyện: “Giúp ta đóng lại vò rượu dưới gốc cây. Đó là do Thanh Hàn để lại... Không còn gì khác nữa...”

Đó là... vật cuối cùng chứng tỏ thiếu niên kia đã từng xuất hiện trong đời ta.

Ta không nghe thấy người bên cạnh đáp, hai mắt ta vô thức nhắm lại, chìm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Type-er: ngocsasuke

Trong bóng tối ta mơ thấy rất nhiều chuyện xưa, quanh đi quẩn lại đều là bóng dáng Thanh Hàn. Thật ra nếu có thể nhìn y mãi như vậy, cho dù bất ta vĩnh viễn say ngủ trong mơ ta cũng sẽ bằng lòng.

Bao nhiêu năm nay ta cứ mơ, mơ mãi nên giấc mơ cũng có mấy phần chân thực. Trong mơ ta cảm giác được có người đang nắm tay ta, ở bên cạnh khẽ gọi ta “sư phụ”, vừa áy náy vừa thấp thỏm bất an.

Không biết ngủ bao nhiêu ngày, cuối cùng ta cũng dần dần tỉnh lại, hôm nay vừa mở mắt đã nghe thấy âm thanh bên ngoài.

“Chàng thân là Ma Vương, nếu đã ra khỏi Ma Uyên quay lại Tam giới thì phải gánh vác trách nhiệm của Quân Vương, thành thân với ta, dẫn dắt Ma Tộc ta mở mang bờ cõi, trừ con giận bao nhiêu năm nay bị đám Thiên Giới chèn ép, thế nhưng nay chàng không nói một lời, lại muốn tới núi này ẩn cư cùng Tiên nhân sắp chết kia!”

Nghe thấy giọng nói này ta đoán chắc chắn là Linh Nữ đương nhiệm kia lại tìm tới rồi, có điều lần này cô ta không ra tay, ta nằm trên giường chớp mắt một cái, không buồn để ý đến.

“Không nói những chuyện khác, chàng có biết nữ nhân chàng muốn bầu bạn này đây năm xưa đã giết bao nhiêu tướng sĩ Ma Tộc ta không? Ngay cả Thánh Tổ Nữ Vương cũng nhờ cô ta ban cho nên mới qua đời sớm! Chàng muốn ở bên cạnh cô ta tức là phản bội Ma Tộc!”

“Ta phản bội thì đã sao?”

Lưu Nguyệt đáp rất lạnh nhạt, nhưng ta dường như nghe thấy tiếng Linh Nữ tức đến ói máu.

Ta cảm thấy buồn cười, thần trí hơi tỉnh táo hơn đôi chút. Song đến khi thần trí tỉnh táo hẳn, ta lập tức phản ứng được, chẳng trách lúc trước lại cảm thấy tên Lưu Nguyệt này quen thuộc, đó chẳng phải là Ma Vương đình đình đại danh năm xưa rơi xuống Ma Uyên không lên được nữa đó sao... Lúc ý thức được điều này, toàn thân ta cứng đờ.

Ma Vương này từ dưới Ma Uyên lên... Ta giật mình trở người, còn chưa mang giày đã chạy thẳng ra ngoài. Thấy ta ra, ánh mắt Lưu Nguyệt sáng lên, y chưa lên tiếng, ta đã túm áo y: “Ngoài người ra, còn có ai từ dưới đó lên nữa không?”

Lưu Nguyệt nhìn ta không nói. Ta không chậm trễ, quay đầu nhìn Linh Nữ, Linh Nữ thấy ta nhìn mình bằng ánh mắt sắc lạnh, cô ta rút về phía sau, lại cảm thấy lăm vậ dường như thật chẳng ra gì, nên hắng giọng nói: “Chuyện gì?”

“Còn có ai r khỏi Ma Uyên nữa không?”

Cô ta đảo mắt: “Cô hỏi đồ đệ của cô à?”

“Nói!”

Thân hình Linh Nữ chấn động: “Nơi đó trăm ngàn năm nay Ma Tộc ta đầy xuống biết bao nhiêu người, ngoài Ma Vương ra chưa từng có ai lên...”

Cô ta chưa dứt lời, khí tức quanh người ta nổi lên, đi thẳng về phía Ma Uyên.

Năm xưa ta nên xuống tìm Thanh Hàn. Ta nghĩ nếu Ma Vương có thể ra khỏi đó, vậy nói không chừng Thanh Hàn cũng có thể, cho dù Thanh Hàn không thể, vậy ta xuống đó có khi cũng có thể tìm thấy hắn dưới đó. Ta không nên chỉ chờ trên này... Ta nên xuống với hắn.

Nhìn thử xem bao nhiêu năm nay ta kéo dài hơi tàn sống như cái gì đây.

Ta vận động tất cả pháp lực trên người, đi tới bên Ma Uyên, đứng từ trên cao nhìn xuống Ma Uyên không lồ bên dưới, vừa khéo thấy phía bên kia có một đám người Ma Tộc đang tụ tập. Ta đi xuống dưới, nghe thấy trong đám người đó có kẻ đang la hét: “Tên nhãi ranh kia đâu? Mau đến đổi cơ thể ta lại!”

Có người lên tiếng: “Trông có vẻ khá giống tên tiểu tử giết Thân Vương năm xưa...”

Toàn thân ta chấn động, đầy đám đông ra tiến lên phía trước, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu thâm, người phía trước tức tốc tản ra, hét lớn: “Ăn thịt

rồi, ăn thịt rồi!”

Đám đông hoảng hốt bỏ chạy, lúc này ta mới nhìn thấy ở nơi cách ta mười trượng là đồ đệ ta nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, y phục lam lũ, tóc tai rũ rượi, ánh mắt đầy tà khí.

“Ta là Vua của các người!” Hấn hét lớn.

Nhìn dáng vẻ điên cuồng đó, cho dù mang gương mặt Thanh Hàn, ta cũng có thể ý thức được rõ ràng rằng đó không phải là Thanh Hàn, hấn rất giống với Ma Vương thượng cổ mà ngay cả ta cũng chỉ từng nhìn thấy trong sách, Ma Vương khát máu chém giết chưa từng tiếp nhận vật lễ của Thiện giới.

Y là Ma Vương thật sự, vậy trong tiểu viện của ta...

Lúc ta ý thức được điều này, ta đã không còn lựa chọn quay người bỏ đi như những kẻ khác, vì mắt của Ma Vương đó đã dừng trên người ta.

Nếu là lúc trước ta sẽ không chạy, đối diện với Ma Vương từ dưới Ma Uyên lên, ta nghĩ ta vẫn còn có thể chiến mấy trăm hồi, nhưng hiện giờ không được nữa, vì tuổi ta cũng đã cao, tay chân yếu ớt, không hươu kiếm nổi nữa.

Thân hình Ma Vương như một cơn gió, lắc một cái đáp xuống trước mặt ta, vừa rồi thân hành đi quá nhanh nên ta không còn sức lực phản kháng, bị hấn xách cổ lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Type-er: ngocsasuke

Hấn bật cười, “Máu thần đại bổ.”

Đâu có được, nếu hấn ăn thịt ta chẳng phải hỏng chuyện lớn sao. Tuy ta là một Chiến thần Bắc Đẩu tuổi cao, song tốt xấu gì cũng là Chiến thần, lòng luôn nghĩ cho thiên hạ.

Tuy vừa rồi trong lòng ta có một ý nghĩ, vẫn muốn đi hỏi người đó một số chuyện, nhưng xem ra hiện giờ hình như không còn cơ hội hỏi nữa. Hay phải nói là không cần thiết hỏi nữa. Ta vốn là người sắp chết, hỏi cũng có ích gì? Nói cũng có ích gì? Chỉ cần biết hấn đã sống lại, còn có thể tiếp tục sống bình yên, tâm nguyện của ta cũng kết liễu hơn một nửa rồi, cho dù hấn dùng cơ thể của Ma Vương, trong lòng ta cũng rất vui.

Trước khi Ma Vương cắn cổ ta, ta bật cười với hấn, khiến kẻ như dã thú này nhìn ta đến sùng sốt.

Hấn dùng đôi mắt thuộc về Thanh Hàn âm u quỷ quyết nhìn ta, ta nhớ đôi mắt này đã nhiều năm rồi, cho dù giờ đây ánh mắt nhìn ta không còn là của người xưa nữa song ta vẫn thích, vậy là ta cười càng vui hơn: “Ta già rồi, người thấy ta đưa người đi có được không?”

Ma Vương lại ngậy người, tiếp đó nghe răng ra, lúc răng hấn chạm vào cổ ta, kiếm của ta từ phía sau đâm xuyên qua tim hấn.

Ta dùng chính thần kiếm từng theo ta nhiều năm đã bị Thanh Hàn trộm đi báo thù. Chuyển chuyển dời dời, thần kiếm này vẫn quay về tay ta, lão chiến hữu tốt cuộc cũng cùng ta đánh xong trận chiến cuối cùng.

Ở dưới Ma Uyên nhiều năm, vậy mà thanh kiếm này vẫn luôn đeo trên cơ thể này, có thể thấy được năm xưa Thanh Hàn đã buộc kiếm vào người mình chặt đến đường nào.

Thần kiếm đâm xuyên tim cơ thể Ma Vương, uống máu Ma Vương, hào quang lập tức bùng lên. Ma Vương vừa quay về, sức mạnh chưa hồi phục nên lập tức toàn thân rã rời, có điều như vậy cũng không giết chết được hấn, vì hiện tại ta vốn không còn bao nhiêu thần lực.

Vai ta chống lên ngực hấn, đẩy hấn về phía Ma Uyên. Ma Vương túm chặt tay ta không buông: “Một mục già nhô nhoi mà lại dám ra tay giết bổn vương...”

Hấn tưởng túm chặt ta thì ta sẽ không dám đẩy hấn xuống à...

Ta bĩu môi, cùng Ma Vương lao xuống vách núi, cảm giác nhẹ tênh ập tới, Ma Vương với gương mặt Thanh Hàn hiển hiện vẻ kinh ngạc không cam.

Sau đó bóng tối trong Ma Uyên từ bốn phương tám hướng ủa đến, ta cười nói: “Người xem, ta nói đưa người đi là sẽ đưa, quyết không nuốt lời.”

Bóng tối lấy đi thị lực, đoạt đi xúc giác của ta, gương mặt Thanh Hàn từ từ biến mất, ta tựa như nói vào trong một hang tối trống rỗng không đáy, không biết mình sống hay chết, nhưng ở nơi như vậy, ta bỗng nghe thấy sau lưng có người đau đớn gào thét. Y hét lên: “Sư phụ... sư phụ...” Tiếng gọi tuyệt

vọng mà đầy ắp thâm tình. Ta đột nhiên nhớ lại lúc trước nam nhân này hỏi ta: “Nếu con cầu người thì người có cần cầu không?”

Nói sớm đi chứ, biết y là Thanh Hàn, ta cũng như cá trong Kính Hồ, đừng nói là không dùng mồi, cho dù không có lưỡi câu ta cũng sẽ nghĩ cách nhảy lên người y.

Đáng tiếc... bọn ta luôn bỏ lỡ nhau.

Trong bóng tối không cảm giác được thời gian, cũng không có gì rõ ràng, không có thứ gì cả, ta tưởng mình chết rồi. Nhưng dần dần ta có thể phác giác được chút động tĩnh nho nhỏ, đây là động tĩnh mà lúc ngũ quan vẫn còn cũng không cảm giác được.

Khí tức kỳ lạ chuyển động, nhỏ đến mức mang theo gió nhưng không thổi lay được tóc, còn có giọng nói thình thoảng truyền vào tai ta: “*Sư phụ*, ở đây không phải là vùng đất chết.”

Y nói: “Ở đây sống được.”

Ta càng ngày càng cảm giác được nhiều động tĩnh hơn, ở đây có không khí, có pháp lực, còn có ... Thanh Hàn. Ta có thể cảm giác được sự tồn tại của y, có điều ta không nhìn thấy hay sờ được y, thậm chí không thể nào nghe được giọng y một cách chân thực, nhưng ta có thể cảm giác được tiếng lòng của y.

Đây là một trải nghiệm vô cùng kỳ lạ. Ta có thể cảm nhận được y đang nói với ta: “*Làm theo con*, con có thể đưa người ra khỏi đây.”

Khi ta lại nhìn thấy mặt trời thì đã không biết là bao nhiêu năm sau, bên Ma Uyên vẫn không có người, ta không nhìn thấy Thanh Hàn, ta tìm kiếm xung quanh vách núi vẫn không tìm thấy, y không đợi ta ở đây, vậy...

Ta quay đầu thì phát hiện có một người khác cũng vừa ra khỏi Ma Uyên.

Là đội mắt lạ lắm, nhưng ánh mắt này ta rất đỗi quen thuộc.

Cơ thể của y là Lưu Nguyệt, nhưng ta biết người này tên là Thanh Hàn. Y cùng ta nhảy xuống Ma Uyên, cùng ở bên ta dưới đó không biết bao nhiêu năm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: *Sư Phụ Ưc Chế*

Typewriter: ngocsasuke

Mở đầu

Ta là một nữ tiên nhân.

Giang hồ truyền tai nhau, ta là nữ chân nhân duy nhất tu thành tiên trong cả trăm ngàn năm nay. Bọn họ đồn thổi truyền thuyết về ta rằng, ta có thể một chiêu chém cả ngàn yêu ma mà không hề mây may thương tổn, hay một mình thuần phục yêu thú hung bạo để làm tọa kỵ, thậm chí một mình giữ đỉnh núi Không Linh trấn áp nguồn gốc của tà khí trong thiên hạ.

Những truyền thuyết đó đều là sự thật chắc chắn như đinh đóng cột, ta lợi hại như vậy đó, mãi đến khi...

Ta thu ba đồ đệ.

Đứa nào đứa nấy...

...đều khiến ta ực chế.

Type-er: ngocsasuke

Khi ta sống đến lúc chẳng buồn đếm tuổi nữa, sư đệ cuối cùng của ta cũng cười hặc về Tây. Ta tiễn đưa xong, quay đầu nhìn lại thấy trước cửa núi phía Không Linh đệ tử quý đây chín ngàn bạc thang. Trong đám đệ tử đó, ngay cả đồ đệ của sư đệ ta cũng đã tạ thế không ít, mười người thì đến chín người phải gọi ta là Thái sư tổ bà bà rồi.

Hôm đó, ta quyết định thu nhận một đồ đệ để cứu rối tâm hồn bị xưng hô làm cho già cỗi của ta.

Vậy là ta thu nhận đại đồ đệ của mình.

Lúc đầu, vì chuyện ta thu nhận đồ đệ mà đám tiểu bối bận rộn đủ bề, ý đồ muốn ta chọn một người căn cốt nhất trong ba vạn đệ tử để tiện bồi dưỡng ra người thành tiên tiếp theo, làm rạng rỡ cho Không Linh môn.

Nhưng tất cả mọi người, bao gồm cả ta cũng không ngờ rằng, ta lại đào được đại đồ đệ của mình trong sào huyệt yêu quái.

Lúc đó hần bị đại điều yêu bắt về tổ đình ăn thịt, còn ta vừa khéo đang thèm ăn trứng nên đi đào trứng yêu quái để ăn, cơ mà chưa mò được trứng đã mò được chân một đứa trẻ. Ta kéo hần ra, vừa nhìn đã thấy ngay căn cốt kỳ diệu của hần vượt xa ba vạn đệ tử Không Linh môn.

Lúc đó ta mừng như phát điên, một chương đập chết đại điều yêu đang kêu chí chóe bên cạnh, ôm đứa trẻ lên cây, ngay cả tên cũng chưa hỏi đã buột miệng nói: “Con có muốn làm đồ đệ của ta không?”

Hần còn chưa hết sự kinh sợ nhìn sang xác điều yêu chết thẳng cẳng bên cạnh, lại nhìn sang ta: “Đồ đệ là gì?”

Ta chưa từng thu đồ đệ, thật sự không biết đồ đệ là gì, nhưng lửa gạt trẻ con trong những lúc thế này là quan trọng nhất, mắt ta láo liên, “Đồ đệ là tiểu bảo bối ta nâng niu thương yêu, cho ăn cho mặc.”

“Cho ăn?”

“Ừm, sơn hào hải vị.”

“Cho mặc?”

“Ừm, lụa là gấm vóc.”

“Tiểu bảo bối...”

“Ừm ừm, là bảo bối trong lòng ta.” Ta đưa tay giúp hần lau sạch bụi đất trên mặt, hần mở mắt nhìn ta, trong đôi đồng tử đen láy ngập tràn những tia sáng lấp lánh. Ta cũng hơi xót thương, đứa trẻ lớn chừng này rồi mà vừa đen vừa gầy, suýt chút nữa bị kéo vào tổ điều yêu ăn thịt mất, vậy mà cũng không ai cứu hần. Ta nắm bàn tay nhỏ xíu, rồi ngồi xuống nhìn hần, “Con làm đồ đệ của ta, sau này sẽ không để người hay yêu quái bắt nạt con nữa, ta sẽ bảo vệ con cả đời.

Hần nhìn ta rồi đồng ý.

Ta phấn khởi kích động đưa hần về, trên đỉnh Không Linh, ta tặng hần Tiên kiếm Hồng Tiêu, ban cho hần tên Thiên Cổ. Ta mong hần sau này học hành thành tài, kế thừa y bát của ta, tiếng thơm muôn đời, lưu danh thiên cổ.

Đại đệ tử của ta đích thực không làm sư phụ thất vọng, tên hần truyền khắp Thần Châu đại địa. Thế nhưng không phải là tiếng thơm vang vọng, mà là tiếng xấu vạn dặm, vì hần đại nghịch bất đạo, lạc vào ma đạo.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, Thiên Cổ xem như là đệ tử đáng tin cậy nhất trong số ba đồ đệ ta thu nhận. Tính tình hần trầm tĩnh, hành sự quyết đoán, có tài kinh bang tế thế, biết giấu kín tài năng, có điều điểm không tốt duy nhất của hần...

Là yêu ta.

Khuyết điểm này thật khiến ta đâm ngực giậm chân, khiến ta hận không thể đâm chết mình để tỏ lòng sáng trong cùng thiên hạ.

Kỳ thực cũng phải trách ta.

Năm ta đón Thiên Cổ về đã là tám trăm tuổi, Thiên Cổ chỉ mới có tám tuổi. Ta mang gương mặt hai mươi tuổi sống tám trăm năm, đương nhiên sống thẳng thắn vô tư, song lại không để tâm đến tâm lý phức tạp rắc rối của Thiên Cổ lúc trưởng thành.

Thiên Cổ tư chất rất tốt, chỉ mới hai mươi lăm tuổi đã tu thành thân bất lão, từ đó dung mạo không hề thay đổi. Tiếp theo nữa hần lại học được thuật Thiên Biến Vạn Hóa, vậy mà chưa bao giờ biến cho mình trẻ lại, chỉ mang gương mặt già hơn ta một chút quanh quẩn bên cạnh ta cả ngày. Quanh quẩn thì cứ quanh quẩn có sao đâu, vì hần nhỏ ta bảy trăm chín chục tuổi mà.

Vì lòng ta vô tư quá mức nên cũng không để tâm. Ta sống trên đỉnh Không Linh, thường ngày không ai đến quấy rầy, trong môn phái đương nhiên cũng không ai để ý tới. Mãi đến sau khi chuyện xảy ra, ta mới cảm thấy tiểu tử này giấu tâm tư rất kỹ.

Nếu không phải hôm đó tạt ham uống nhiều rượu, nằm bên Tủu trì chợp mắt, Thiên Cổ đến hôn ta một cái, lằm bằm triền miên bên tai ta vô số lần “Su phụ”, e là hôm nay ta cũng không biết tâm tư của Thiên Cổ.

Sau đó ta mới biết, ngày đó Thiên Cổ bị một nữ đệ tử ngưỡng mộ hần đã lâu bỏ thuốc, hần vội vàng trở về muốn tịnh thần khử độc, nhưng lại thấy ta hai má đỏ bừng nằm bên Tủu trì mới không nén được tình ý tích tụ mấy chục năm, tiến tới hôn ta một cái.

Khi ấy ta say rượu chợp mắt, chỉ là thần thức vẫn có thể nhìn bốn phương nghe tám hướng, cái hôn của hần khiến con say của ta bay sạch. Cũng may hần không làm những chuyện quá đáng hơn, ta nghĩ đến mặt mũi hai sư đồ nên cũng không vạch trần hần tại chỗ, tiếp tục giả vờ ngủ.

Cuối cùng Thiên Cổ vẫn dùng năng lực kiềm chế hấn lấy làm tự hào đè nén xuống mọi cảm xúc và thôi thúc trong lòng, loạng choạng rời đi, khi đó ta liền mờ mắt, nhìn bầu trời đầy sao của đỉnh Không Linh, tự mình phản tỉnh.

Thật ra ta là một sư phụ rất truyền thống vẫn chưa phóng khoáng đến mức có thể tiếp nhận chuyện này.

Chiều theo môn quy, xảy ra tình trạng như vậy, ta nên phứt hết tu vi của Thiên Cổ, trục xuất hấn ra khỏi sư môn để trừng trị tội đại nghịch bất đạo của hấn.

Thế nhưng Thiên Cổ là đệ tử duy nhất của ta, cũng là đứa trẻ ta nuôi từ nhỏ đến lớn, thương yêu che chở bao nhiêu năm nay, ai đánh hấn một cái cũng đều bị ta lạnh mặt dạy dỗ, thế nên ta nào nhẫn tâm phứt bỏ tu vi của hấn.

Ta suy ngẫm cả đêm, cảm thấy lỗi là do cách giáo dục của mình sai sót. Tuy nhiên hiện giờ sai lầm đã thành, cố uốn nắn chắc cũng không thể nắn lại được, chỉ còn cách dùng thủ đoạn mềm mỏng mà thôi.

Đầu tiên ta bế quan, lệnh cho Thiên Cổ trừ khi xảy ra đại sự liên quan đến tính mạng, nếu không thì không được quấy rầy ta.

Ta trốn hấn một mạch suốt năm năm.

Lúc xuất quan, lần đầu tiên gặp lại Thiên Cổ, lòng ta cũng nhớ lắm, mà hiển nhiên hấn còn nhớ hơn ta. Trên gương mặt thường ngày nghiêm túc cứ luôn mang một nụ cười khiến ta cảm thấy mất tự nhiên. Ánh mắt dịu dàng như một chú cún đang chờ được vuốt ve, hấn nói: “Sư phụ, năm năm nay con luôn hết lòng coi sóc đỉnh Không Linh.”

Phải, làm rất tốt.

“Sư phụ, ngày nào con cũng chăm chỉ tu hành, không dám chậm trễ.”

Có thể nhìn ra tu vi của hấn tăng lên không ít.

“Sư phụ...” Hấn cúi đầu, trên môi ẩn hiện nụ cười, “Con vẫn luôn mong người có thể sớm ngày xuất quan.”

Ta im lặng.

Hấn không hề oán trách ta đột ngột bế quan, không hề cảm thấy uất ức với việc năm năm nay ta không ngó không ngang. Hấn chỉ âm thầm làm tốt mọi việc, chờ lúc ta gặp lại hấn thì khen hấn vài câu, tựa như lúc nhỏ hấn chăm chỉ luyện pháp thuật chờ mong ta phát kẹo.

Hấn không đòi hỏi nhiều, hấn biết những tình cảm trong lòng là không thể mong chờ. Bởi vậy hấn giấu giếm tất cả, chỉ mơ hồ thổ lộ chút kì vọng nhỏ nhoi, hi vọng được ta chấp nhận.

Song nếu kỳ vọng nhỏ nhoi này của hấn được ta chấp nhận, khó trách ngày sau hấn sẽ có những kỳ vọng và khát vọng lớn hơn.

Ta bèn nhin không khen lấy một câu.

Vậy là Thiên Cổ cũng im lặng, ta nhìn ra được, dường như hấn tổn thương trước sự lạnh nhạt của ta. Chỉ là giây sau hấn lại khôi phục về bình thường.

Có điều thời gian sau đó, thỉnh thoảng ta lại thấy ánh mắt hấn len lén dừng trên người ta.

Năm năm tránh không gặp hình như không hề thay đổi được điều gì cả.

Hấn cố chấp hơn ta tưởng tượng.

Vậy là ta đổi cách khác, thu nhận đệ đệ thứ hai trong đời mình. Y cũng như Thiên Cổ, căn cốt rất tốt, là nhân tài tu tiên trời sinh. Nhưng lúc đó nhị đệ đệ của ta đã mười tám tuổi, hoàn toàn lỡ mất thời gian rèn luyện căn cơ tốt nhất trong đời, ta bất chấp sự phản đối của Thiên Cổ, vung tay truyền cho nhị đệ đệ một trăm năm tu vi để bù đắp tu hành không đủ thuở nhỏ của y.

Cũng như năm xưa ta thu nhận Thiên Cổ, nhận khẩu bài của ngàn vạn đệ tử trên đỉnh Không Linh, tặng y Tiên kiếm, ban cho y tên “Thiên Chi”, ta không muốn đệ tử tiếng thơm muôn đời nữa, chỉ mong y có thể biết chừng mực, hiểu đạo lý, hành vi cử chỉ biết lễ biết tiết, biết đi biết dừng*.”

*Tri lễ tiết, tri hành tri chi.

Trong lễ bài sư của Thiên Chi, ta không nhìn Thiên Cổ lấy một lần.

Cơ mà ta biết, sau lưng ta hấn đang trầm mặc dường nào.

Thiên Chi hoàn toàn khác với Thiên Cổ, tính tình y phô trương, thích động không thích tĩnh. Sau khi Thiên Chi nhập môn, Thiên Cổ càng trầm mặc hơn trước, khi hai người tiếp xúc thì chỉ có Thiên Chi không ngừng lái nhái.

“Sư huynh, mặt huynh bị thi pháp thuật không động đậy được à, nhập môn mười mấy năm cũng chưa từng thấy huynh cười.”

“Sur huynh, mỗi lần xuống núi bị người ta gọi là sư thúc tổ, xin hỏi trong lòng huynh nghĩ thế nào? Có cảm thấy đặc ý lắm không? Huynh nói xem nếu đệ mà đặc ý thì có bị người ta đánh không?”

“Sư huynh, nếu đệ bị đánh vì lơ lơi thì huynh và sư phụ có giúp đệ không?”

Ta ở trong phòng nghe cũng bật cười. Sau đó bên ngoài bắt đầu truyền đến tiếng Thiên Chi oai oái kêu đau: “Sư huynh! Sư huynh! Đệ không nói linh tinh nữa! Đừng đánh... Ôi da!”

Từ sau khi Thiên Chi nhập môn, Thiên Cổ đã thích đánh y, luyện công không tốt là đánh, nói năng đáng ghét là đánh, làm việc chậm chạp cũng đánh, tuy lần nào Thiên Cổ đánh Thiên Chi cũng có thể tìm được lý do, cơ mà ta cứ cảm thấy hấn công báo thù tư, có lúc kiếm khí đánh Thiên Chi khiến cửa cũng lung lay, thiết nghĩ Thiên Cổ không hề tiếc sức.

Ta thầm nghĩ sau khi Thiên Cổ nhập môn hình như ta đánh hấn quá ít, bởi vậy mới khiến hấn phạm phải sai lầm, hiện tại Thiên Chi chịu đòn nói không chừng cũng tốt.

Ta vốn tưởng thu nhận một đệ tử hoạt bát hiểu động để điều tiết không khí, kế hoạch này của ta nhất định có thể trở về phương thức tu hành tích cực, sư phụ dạy đệ tử học.

Vậy mà có thể nào ta cũng không ngờ, Thiên Chi lại còn khiến ta lo lắng hơn cả sư huynh của y...

Thiên Chi tu hành lúc nào cũng nóng lòng, thích nhất là sau khi tu luyện thành pháp thuật thì chạy xuống núi Không Linh biểu diễn cho đám tiểu bối xem. Ta chỉ nghĩ Thiên Chi thích khoe mẽ thôi, tình tình y không xấu, thỉnh thoảng hư vinh một chút cũng có thể thúc đẩy y tu hành pháp thuật tích cực hơn, bởi vậy không cố ý ngăn cản.

Nào ngờ y lại dám dựa vào công lực nhập môn mới hơn hai mươi năm của mình, đi khiêu khích tà mị ác linh bị giam trong Phược Yêu trì dưới núi Không Linh.

Phược Yêu trì là một đầm nước đen, trong đó nhốt yêu tà khó thuần phục mà thường ngày đám tiểu bối Không Linh ra ngoài bắt về, đám yêu tà này bị nhốt nên hòa khí đầy bụng, Thiên Chi tự mình dâng đến cửa, đương nhiên là không hề bắt ngờ, liền bị yêu tà kéo xuống hồ...

Y làm ra chuyện này, tuy bị tiểu bối xúi giục, nhưng thật sự xui khiến, vẫn là bản tính tự phụ ngông cuồng của y, y bá ta làm thầy, ta lại chưa thể khiến y thu bớt tâm tính, ngược lại còn dung túng cho sự kiêu căng của y, nói ra cũng là lỗi của ta.

Chuyện đi cứu y đương nhiên là trách nhiệm không thể chối bỏ của sư phụ ta đây.

Có điều, cũng chính chuyện này đã hoàn toàn đẩy đại sư huynh không dễ gì mới chuyên tâm tu đạo của y, vào bước đường cùng không thể quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Type-er: ngozasuke

Trước đó lúc ta thu nhận Thiên Chi nhập môn đã truyền cho y một trăm năm tu vi, tuy cũng không nhiều, song ta phải tu hành mấy chục năm mới có thể hoàn toàn hồi phục nguyên khí.

Lúc này cách thời gian ta hồi phục nguyên khí vẫn còn mười mấy năm. Ta vào Phược Yêu trì, cứu được Thiên Chi đang sắp bị yêu tà trong mớ hỗn độn bẻ tay bẻ chân ăn thịt ra, vừa rời khỏi hồ thì ta chìm vào hôn mê.

Khí âm tà nhập thể, quấy nhiễu nguyên thần của ta, ta thậm chí cảm, không mất tám mươi, một trăm năm chắc là không tỉnh lại được.

Nhưng tám mươi một trăm năm chỉ là ước tính của ta, giờ đây ta chỉ có thể nằm đó, nghe thấy âm thanh nhưng không nhìn thấy động tĩnh xung quanh, cũng không làm được gì, nghe đám tiểu bối đưa sấu nào đưa thỏ than, e là Tiên tôn không tỉnh lại được đâu.

Các người xem thường ta quá rồi đó...

Trước ngày Thiên Chi xảy ra chuyện, ta đã phái Thiên Cổ ra ngoài làm việc, mãi đến khi ta hôn mê hơn một tháng hấn mới về Không Linh, nhìn thấy kẻ “không thể tỉnh lại được” trong lời đám hậu bối là ta đây.

Ta vẫn nhớ hôm đó tiếng chim bên ngoài hót rất êm tai, tiếng gió lay cành liễu khiến tâm trạng an lành.

Có điều, kể từ khoảnh khắc Thiên Cổ đẩy cửa vào, ta lại bắt đầu cảm thấy ức chế vô cùng.

Hắn vừa vào bèn quỳ sụp xuống, âm thanh đầu gối va xuống đất khiến ta nghe mà xót xa vô cùng.

“Sư phụ.” Hắn gọi một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa, một hồi lâu sau, cuối cùng hắn đến bên giường ta, lại một hồi lâu sau nữa, ta cảm giác được ngón tay của hắn lướt trên má ta, không phải là khinh nhờn, cũng không giống như mê đắm, mà giống như tín đồ đang thành kính chạm vào thần linh mà hân tín ngưỡng.

Sờ mặt mà cũng sờ được đến trình độ này, đồ đệ của ta coi như cũng là một kỳ nhân trong giới yêu thâm.

Ta thầm thở dài.

“Sư phụ.” Hắn lẩm bẩm bên tai ta, hết như hôm đó ta say rượu, chỉ là lúc này thần trí hắn tỉnh táo, lời nói hàm chứa sự kiên định cố chấp mà ta không tưởng tượng nổi: “Con sẽ khiến người tỉnh lại.”

Tự ta cũng có thể tỉnh lại được mà, con lo cái quái gì chứ...

Ta không nói được, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hắn xa dần, sau đó xảy ra tranh chấp với Thiên Chi bên ngoài, “Sư huynh, huynh không thể đi!”

“Tránh ra.”

“Huynh không thể đi tìm Nguyệt Lão Hồng! Trên giang hồ có ai không biết quy tắc của cô ta đâu! Nếu huynh đi tìm cô ta vậy huynh phải làm sao?”

Nghe thấy cái tên Nguyệt Lão Hồng mà Thiên Chi nói là một nữ yêu, tu vi của cô ta không yếu, trăm ngàn năm nay đã luyện được không ít linh đơn diệu dược, tự nhận là không ai không thể cứu. Nhưng thuốc của cô ta chỉ tặng cho kẻ xin thuốc vì người mình yêu nhất, trong thiên hạ có vô số người yêu nhau, tuy nhiên hiếm có ai đến chỗ cô ta xin thuốc, vì cô ta còn có một yêu cầu.

Một mạng đổi một mạng.

Người muốn xin thuốc phải làm vật cho cô ta thứ thuốc. Là một yêu quái cực kỳ tà khí.

Thiên Chi khổ sở khuyên: “Sư huynh, nếu huynh đi thì há chẳng phải đem tâm tư huynh che giấu bao lâu nay công cáo thiên hạ sao? Lúc đó huynh kêu sư phụ làm sao đứng ở phái Không Linh nữa? Hơn nữa Nguyệt Lão Hồng... sẽ lấy mạng huynh đó, huynh...”

Thiên Cổ im lặng rất lâu, “Thiên Chi, sau này sư phụ chỉ còn mình đệ là đệ tử, đệ phải thu bớt tâm tính, đừng khiến người lo lắng thất vọng nữa.”

“Sư huynh! Sư huynh!”

Bên ngoài lại trở nên yên tĩnh.

Ta cảm thấy mình giờ phút này đã đủ lo lắng thất vọng lắm rồi. Gạt hết mọi chuyện phức tạp sang một bên, chỉ nhìn vào bản chất...

Các người... đều không tin ta có thể tự mình tỉnh lại sao...

Ít ngày sau, cuối cùng Thiên Cổ cũng lấy được thuốc về, hắn tự mình ngự kiếm trở về, đến bên giường giúp ta uống thuốc.

Ta mở mắt, nhìn vào đôi mắt khê ướt của hắn nhất thời không biết nói gì thì hơn, đành thờ dài hỏi: “Thiên Chi đâu?”

Thiên Cổ im lặng, “Đồ nhi sẽ đi đòi Thiên Chi về ngay.”

Đòi về? Ta nhú mày, “Hắn và con cùng đi tìm Nguyệt Lão Hồng? Nguyệt Lão Hồng giữ hắn lại rồi sao?” Ta hỏi rõ ràng rành mạch như vậy, đến lượt Thiên Cổ lộ ra thần sắc kinh hãi hiếm thấy.

“Sao sư phụ biết...”

Ta tung chăn rồi đi, “Ta đi cứu hắn về rồi nói rõ với con sau.”

Thiên Cổ muốn kéo ta lại, “Sư phụ mới tỉnh không tiện...”

“Sư phụ con có tệ đến đâu đi nữa, chỉ dựa vào mớ tuổi này cũng có thể đề đầu cô ta.” Ta quay đầu nhìn Thiên Cổ lạnh mặt với hắn, “Sức khỏe vì sư thể nào ta tự biết, cần gì kẻ khác phá đoán xen vào bừa bãi.”

Thiên Cổ dờ người tái mặt.

“Không được đi theo.” Ta phẩy áo ngự kiếm bỏ đi.

Ta biết Thiên Cổ đối với ta rất tốt, nếu không cũng không xin được thuốc này, cơ mà lòng tốt ấy ta không gánh nổi, trải qua chuyện này, ta hiểu ra giữ Thiên Cổ lại bên cạnh, mong hắn tỉnh tâm tu đạo vốn chỉ là ảo vọng của ta, chờ cứu được Thiên Chi rồi cũng là lúc ta phải lựa chọn.

Chẳng dè Thiên Chi... cũng là một phiền phức.

Lúc ta tìm đến sơn cốc Nguyệt Lão Hồng ở, Thiên Chi đang ôm Nguyệt Lão Hồng từ phía sau, thân mật nhận dạng các loại thảo dược với cô ta.

Ta lập tức ngậy ra ở cửa.

Màn này thật sự khác quá xa với cảnh Thiên Chi bị đem đi hãm thuốc mà ta tưởng tượng, Thiên Chi nhìn thấy ta cũng ngẩn người, lập tức nước mắt lưng tròng nhào tới trước chân ta khóc lớn: “Sư phụ! Là đồ nhi hôm đó bất hiếu, liên lụy người bị thương! Người muốn đánh muốn mắng đồ nhi đều cam lòng gánh chịu!”

Ta vẫn chưa phản ứng lại được, Nguyệt Lão Hồng kia đã ôm Thiên Chi từ phía sau, nhẹ giọng nói: “Chàng khóc gì chứ, chẳng phải cô ta đã tỉnh rồi sao, chàng đừng đau lòng, tìm ta cũng đau lắm”

Ta tựa như bị sét đánh, thù người tại chỗ: “Tĩnh... tĩnh huống gì đây?”

Nguyệt Lão Hồng ngược mắt nhìn ta, “Đại đồ đệ của ngươi đến cầu thuốc, hẳn đúng là thật lòng yêu ngươi. Ta định theo quy tắc cũ lấy mạng hẳn rồi đưa thuốc cho ngươi, nào ngờ Thiên Chi đến, ta vừa gặp Thiên Chi đã yêu nên không cần mạng đại đồ đệ ngươi nữa, ngươi để Thiên Chi lại đây cho ta là được rồi.”

Những lời này của cô ta khiến ta suýt chút đứt hơi.

Ta nhìn cô ta rồi lại nhìn Thiên Chi, “Cô ta nói có thật không?” Ta chỉ sợ Thiên Chi vì cứu Thiên Cô nên chịu thiệt, vậy mà Thiên Chi lại xấu hổ đỏ mặt gật đầu.

Tìm ta ghen máu.

Đại đồ đệ căn cốt cực tốt của ta đại nghịch bất đạo yêu sư phụ hẳn, nhị đồ đệ tư chất thông tuệ cũng đại nghịch bất đạo yêu một yêu quái tà mị. Ta thật sự không biết nên nói mất chọn người của ta không tốt hay là cách dạy dỗ của ta không tốt.

Cho dù bất luận điểm nào không tốt ta đều không thể để Thiên Chi ở lại đây.

Tâm trạng yêu tà vô cùng bất định, khắc trước còn chàng chàng thiếp thiếp nồng ý đậm, khắc sau không chừng có thể dùng răng cắn đứt cổ người ta. Hơn nữa Nguyệt Lão Hồng dùng người luyện thuốc tội nghiệt trầm trọng, trên người lệ khí nặng nề, ảnh hưởng rất lớn đối với người tâm tính vốn bất ổn như Thiên Chi, ở bên nhau dài lâu e rằng sẽ堕 vào Ma đạo.

Vì tốt cho Thiên Chi, ta phải đưa y về Không Linh.

“Ta không thể để Thiên Chi ở lại đây.”

Nguyệt Lão Hồng nghe vậy ngược lên nhìn ta, gương mặt vừa rồi còn dịu dàng lập tức trở nên hung ác, “Vậy để xác ngươi lại!” Cô ta hóa chi thành trảo đánh về phía ta. Thiên Chi thậm chí vẫn chưa phản ứng lại được.

Yêu tà chính là vậy đó, ta đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, vung kiếm lên đỡ, kiếm khí lan tỏa, đẩy cô ta ra hơn một trượng, ta túm lấy Thiên Chi, quay người rời đi.

Nguyệt Lão Hồng rút cuộc vẫn không đuổi kịp tốc độ ngự kiếm của ta, bị ta bỏ lại đằng xa.

Trở về Không Linh, Thiên Chi kéo vạt áo ta vô cùng uất ức căm phẫn, “Tại sao sư phụ lại làm vậy?”

Ta nổi giận, “Con muốn làm phản à! Lén định chung thân với yêu tà mà còn dám chất vấn vi sư! Vào Linh Hư động đóng cửa hối lỗi cho ta! Trong vòng ba tháng không được ra ngoài!”

Thiên Chi nghiêng răng, có điều cuối cùng vẫn nghe lời ta đến Linh Hư động.

Ta vừa xử lý xong chuyện ở đây bỗng nhiên có một nữ đệ tử dưới núi loạn choạng chạy tới chỗ ta: “Tiên tôn! Tiên tôn!” Vừa khóc vừa la: “Người mai đi cứu Thiên Cô sư tổ đi! Thiên Cô sắp bị các sư thúc tổ đánh chết rồi!”

Ta ngửa đầu nhìn trời, sao hết đũa này tới đũa khác vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Type-er: ngocsasuke

Thiên Cổ bị bắt đi là vì ta ngự kiếm rời khỏi Không Linh, để lại tiên khí mệnh mông khiến ba vạn đệ tử đều biết ta đã tỉnh.

Còn việc làm sao ta tỉnh thì đám tiểu bối chỉ cần động não một chút cũng đoán được phần nào. Trước đó ta biết sau khi ta đi e sẽ có người quay lại tra hỏi Thiên Cổ, nhưng ta không ngờ rằng đám tiểu bối lại bắt được Thiên Cổ. Còn Thiên Cổ lại cũng cam tâm tình nguyện bị chúng bắt đi, chịu chín chín tám mươi một đạo Phệ Hồn Tiên.

*Phệ: cắn; Tiên: roi

Tám mươi một đạo Phệ Hồn Tiên đánh xuống, ngay cả ta cũng chưa chắc chịu nổi, đừng nói đến Thiên Cổ.

Ta vội vã đến điện Trách Phạt, trước điện có vô số đệ tử đang đứng, cả đại điện yên lặng như tờ, chỉ có thanh âm Phệ Hồn Tiên đang đánh lên lưng Thiên Cổ trên đài cao, từng toi từng roi vang lên đinh tai.

“Dừng tay.”

Ta bước qua con đường đá bạch ngọc giữa đám đệ tử. Ta hiếm khi nhúng tay vào sự vụ của phái Không Linh, rất nhiều tiểu bối thậm chí còn chưa từng thấy mặt ta, lúc này tuy quy tắc bắt chúng phải cúi đầu, song ai nấy đều tròn to mắt, hiếu kỳ nhìn ta, trong đó có không ít lão già tóc bạc phơ.

Lão già râu bạc cầm roi lập tức dừng tay, lão là đồ đệ nhỏ nhất của tiểu sư đệ ta, coi như là người lớn nhất ở đây.

Ta dừng trên đài cao, cầm lấy Phệ Hồn Tiên trong tay lão.

Mấy lão già bên cạnh lập tức hùng hồn nói: “Tiên tôn à, dù sao Thiên Cổ sư huynh cũng vì phạm môn quy của Không Linh, tám mươi một đòn roi này không thể thiếu được! Nếu không môn quy còn đâu...”

Bên cạnh có người phụ họa, Thiên Cổ bị treo trên không cũng quay đầu lại nhìn, sắc mặt hẩn tái nhợt, trong mắt có mấy phần tuyệt vọng mà ta nhìn không thấu.

“Không Linh ta từ ngàn năm trước đã có môn quy nghiêm ngặt, ta tuyệt đối không thiên vị ai.” Ta vỗ ngọn roi dài trong tay, chỉ trong khoảnh khắc đã có ba roi đánh lên lưng Thiên Cổ. Da thịt trên lưng hẩn lập tức rách toạc, máu tươi đầm đìa, Thiên Cổ vẫn đang cắn răng chịu đựng, cuối cùng cũng kêu đau thành tiếng.

Bên dưới có tiểu bối kinh hô, thậm chí có người quay đầu bịt mắt.

“Có điều đệ tử của ta mà để các ngươi đánh thì không đúng lắm, để ta đích thân xử trí hẩn mới là thích hợp nhất.”

Không ai lên tiếng nữa.

“Ba roi này là vì sư ban cho ngươi. Đánh ngươi tội đại nghịch bất đạo. Ngươi nói xem ngươi có cam lòng chịu đòn không?”

Thiên Cổ hơi thở thoi thóp, nhưng vẫn gật đầu.

Dù sao cũng là đứa trẻ mình nuôi lớn, là đồ đệ ta từng hứa sẽ thương yêu như bảo bối, thấy hẩn như vậy, lòng ta bỗng mềm đi, không nắm nổi ngọn roi nữa, ta thả Phệ Hồn Tiên xuống đất, “Từ nhỏ ngươi đã bái nhập làm môn hạ của ta, nay lại nảy sinh ý nghĩ xằng bậy, vì sư không thể nào dạy ngươi tu hành được nữa, sau ba roi này, ngươi không còn là người của Không Linh môn, cũng không còn là đồ đệ của ta nữa, mong ngươi sau này tự liệu lấy thân.”

Kết quả này nằm trong dự liệu của tất cả mọi người.

Duy chỉ có Thiên Cổ dường như không thể nào đón nhận, hẩn giãy dụa ngoái đầu lại nhìn ta, “Sư phụ, đồ nhi cam nguyện chịu tám mươi một đạo Phệ Hồn Tiên, xin sư phụ đừng đuổi con đi!”

Đứa trẻ ngốc này, người sáng suốt đều biết tám mươi một đạo Phệ Hồn Tiên nhất định có thể đánh chết hẩn, ta đuổi hẩn đi rõ ràng là muốn tha cho hẩn một mạng, hẩn không yên lặng ra đi, ngược lại còn xin ta giữ hẩn lại, đúng là...

Không có đầu óc.

Ta vẫy tay, xích sát trói hai tay Thiên Cổ đứt lìa, hẩn ngã xuống đất, lại giãy dụa bò về phía ta, “Xin sư phụ, đừng đuổi...đuổi đồ nhi đi...” Ta hít một hơi thật sâu, ngoảnh đi không nhìn nỏ.

“Khiêng hẩn ra cửa núi. Từ nay về sau, không cho hẩn bước vào Không Linh môn nữa bước.”

Thiên Cổ bị đệ tử trói lại, hẩn liều mình giãy giụa, khàn cổ gọi ta “sư phụ”, máu đặc quánh nhuộm đỏ cả con đường đá bạch ngọc.

Trong điện vô cùng yên lặng, ta ho một tiếng, vừa tỉnh lại đã phải xử lý bao nhiêu chuyện như vậy, khiến huyết Thái Dương của ta đột nhiên hơi đau, “Giải tán, ai nấy về luyện công hết đi.”

Trở lại đỉnh Không Linh.

Ta ngồi trong đại điện trống không. Đầu thật sự đau ghê gớm, ta lại chẳng muốn nằm xuống giường chút nào. Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, ta tựa như thấy được Thiên Cổ lúc nhỏ đang luyện kiếm bên ngoài, chiêu thức yếu ớt song vẫn mang theo tiên khí trầm ổn.

Ta lắc đầu, đưa ánh mắt nhìn nghiêng mực trên bàn, dường như lại nhìn thấy Thiên Cổ mười mấy tuổi đang ngồi đối diện với ta, cầm bút chép sách, sau đó ngược đầu nhìn ta cười, “Sư phụ, người ngài còn lâu hơn con chép hết hai trăm quyển kinh nữa.” Ánh nến chập chờn, gương mặt hắn rõ ràng rồi lại mờ ảo.

Ta cảm thấy mình không thể ngồi trong phòng này nữa, vậy là ta ra ngoài. Nhìn thấy Tử tri, ta lại nhớ đến hôm đó ta nằm bên Tử tri chợp mắt, trên môi có xúc cảm ấm nóng như có như không, còn có tiếng gọi “sư phụ sư phụ” triền miên khàn đặc của hắn bên tai ta, tựa như ăn vụng được thứ quý giá nhất trên đời này, thỏa mãn đan xen ấy vậy.

Ta ôm mặt thở dài.

Cuối cùng tất hi triển thuật Độn Thổ, âm thầm rời khỏi núi Không Linh, đuổi đến nơi Thiên Cổ bị trục xuất.

Hắn bị ném ở một bãi đá, nước sông xối lên cơ thể hắn, cuốn máu tươi ngoằn ngoèo chảy đi thật xa.

Ta kéo hắn đến một sơn động gần đó.

Đêm đến, Thiên Cổ sốt cao, miệng vẫn mơ màng lẩm bẩm, sau khi bị Phệ Hồn Tiên đánh, nguyên thần khó tránh đại thương, trong tay ta không có thuốc, chỉ có thể dùng đến khí cô áp chế khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể hắn.

Tròn ba ngày ba đêm, đầu hắn gối trên chân ta, mồ hôi ướt đầm y phục ta.

Mãi đến sáng sớm ngày thứ tư, hơi thở của hắn mới dần dần bình ổn, ta thu lại tiên khí, lấy hòn đá cho hắn gối đầu, xoa xoa đôi chân đã tê cũng không còn tri giác, bước ra khỏi hang động.

Sau khi rời đi, ta vẫn không kiếm được mà quay đầu nhìn lại, Thiên Cổ nằm dưới đất, tựa như yếu ớt mở mắt, sau đó nhắm lại, ngất đi.

Lúc đó ta ngây thơ tưởng rằng từ nay Thiên Cổ sẽ bước ra khỏi đời ta, không bao giờ xuất hiện nữa.

Ba tháng sau, Thiên Chi ra khỏi Linh Hư động, không thấy Thiên Cổ đâu, y nghe ngóng biết được chuyện ta đánh Thiên Cổ trục xuất ra khỏi sư môn. Tuy Thiên Chi thường ngày bị Thiên Cổ đánh rất nhiều, có điều so với vị sư phụ truyền cho y trăm năm tu vi rồi mất dạng như ta, Thiên Cổ giống sư phụ của y hơn.

Thiên Chi tính tình nóng nảy, lập tức không nhịn được mà lớn tiếng chỉ trích ta: “Sư huynh liệu cả tính mạng đi xin thuốc cho sư phụ, dù biết sau này sẽ bị người đời khinh bỉ cũng phải cứu sư phụ, sư phụ tính lại liền đối xử với sư huynh như vậy sao?”

Ta im lặng uống trà.

Thiên Chi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ta rồi nói: “Con vẫn luôn tưởng rằng sau khi sư phụ hiểu được tâm ý của sư huynh, cho dù trách mắng hành vi vượt quy tắc của huynh ấy nhưng cũng sẽ không xử phạt, Thiên Chi nhìn lầm sư phụ rồi.” Nói xong y quay người bỏ đi.

“Con đi đâu đó?” Ta đặt ly trà xuống.

“Người tu tiên thật vô tình vô nghĩa, con không muốn tu tiên nữa, con phải đi tìm Tiểu Hồng, cùng nàng tung hoành giang hồ, ân oán phân minh.”

“Quay lại đây.”

Thiên Chi không đếm xỉa đến ta, ta lạnh mặt, vung tay lập một kết giới trước mặt y, nào ngờ Thiên Chi cũng vung tay, một luồng tiên khí đánh thẳng vào kết giới, dùng tu vi của ta, sử dụng chiêu thức ta dạy, không hề tiếc sức đập vỡ kết giới, ngự kiếm bay lên.

Ta đập bàn, “Tên nhãi ranh này!” Rồi tung mình nhảy tới trước mặt Thiên Chi, ánh sáng trong tay Thiên Chi chuyển động.

Ta cười lạnh, “Hay lắm, muốn động thủ với vị sư đồ à?”

Ta giáng xuống một bạt tay, Thiên Chi đưa tay lên đỡ, ta quyết lòng muốn đánh y, không cho y cơ hội chống đỡ, một chưởng đập lên đầu y, khiến y choáng váng đầu óc, sau đó ta xách tai y, đích thân đưa y đến nhốt trong Linh Hư động.

“Đồ đệ ta thu nhận, cần hay không là chuyện của ta, không đến lượt con nói đi hay ở. Con ở đây bẽ quan cho ta, không biết sai thì không được ra ngoài.”

“Con không sai!” Thiên Chi sau lưng ta hét lớn, “Con không sai, sư huynh cũng không sai! Người sai là sư phụ! Sư phụ sai rồi!”

Ta không đếm xỉa đến y, bước ra khỏi Linh Hư động.

Nửa tháng sau, dưới núi có đệ tử đến thông báo với ta rằng đã xảy ra chuyện lớn.

Ta vội đến nghe mới biết, thì ra Nguyệt Lão Hồng đã kéo Thiên Cổ từng là đại đệ tử của ta vào Ma đạo rồi...

Ta xoa ngực, quả là... ức chế mà.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Type-er: ngocsasuke

Ta không biết cụ thể Nguyệt Lão Hồng làm sao kéo Thiên Cổ vào Ma đạo. Tuy nhiên đại khái có thể tưởng tượng được, nhất định cô ta đã dùng những lời lẽ như là Tiên môn vô tình, sư phụ người bạc nghĩa để Thiên Cổ sinh lòng oán hận, sảy chân lầm đường.

Thiên Cổ tư chất rất cao, đã tu thành tiên thân từ lâu, sau khi lạc vào Ma đạo, tu vi càng tăng tiến nhanh chóng.

Đám tiểu bối phái Không Linh sợ Thiên Cổ báo thù, sợ hấn sẽ tập kết các thể lực tà ma ngoại đạo quay lại tấn công phái Không Linh. Thiên Cổ biết hết mọi bí mật của Không Linh, quen thuộc với tất cả thuật pháp của Không Linh, nếu hấn có ý đồ xấu xa, muốn phá phong ấn Không Linh, để nguồn tà khí thoát ra, vậy há chẳng phải sẽ xảy ra chuyện lớn sao.

So với mối lo của đám hậu bối, ta lại rất tin tưởng nhân cách của Thiên Cổ, cho dù biết hấn chìm vào Ma đạo ta cũng vẫn tin tưởng hấn.

Ta xua tay nói: “Dù sao hiện giờ cũng chưa xảy ra chuyện gì, đoán mò cũng vô ích, nếu có ngày nào đó hấn cả gan xâm phạm Không Linh, ta nhất định sẽ chém hấn dưới kiếm.”

Nói xong ta liền trở về đỉnh Không Linh.

Sau khi về lại đại điện đã ở mấy trăm năm, ta ở mấy ngày, có điều trong sân không còn tiếng Thiên Chi kêu ối ối, không có bóng dáng Thiên Cổ lúc ngang qua trước cửa ngừng lại nhìn ta, đỉnh núi này bỗng dưng không còn sức sống nữa.

Ta không thể ở lại nơi này, đến Linh Hư động hỏi Thiên Chi, “Con biết sai chưa, biết sai thì ta thả con ra, không biết sai thì ta sẽ nhốt con ở đây rồi đi vân du thiên hạ.”

Y như đứa trẻ đang giận dỗi, không thèm nhìn ta.

Sau đó ta thật sự đi vân du thiên hạ.

Ta ngao du ở thế gian năm, sáu năm. Nghe đủ mọi lời đồn trên giang hồ, thanh danh của Thiên Cổ trong Ma đạo ngày một thịnh, nghiêm nhiên sắp trở thành ma đầu một phái, trong thời gian này, Nguyệt Lão Hồng giúp hấn rất nhiều.

Có điều đây đã là chuyện của người ngoài rồi, chỉ cần không động đến phong ấn Không Linh, những chuyện khác đều không liên quan đến ta.

Một mình ta vân du trong thế gian lâu dần cũng cảm thấy vô vị, ta suy đi nghĩ lại một hồi chuyện thu nhận đồ đệ mấy chục năm nay, đột nhiên cảm thấy mình rất thất bại. Một đồ đệ yêu ta, yêu đến mức vượt quy tắc, một đồ đệ tuy không vượt quy tắc nhưng lại oán giận ta, giờ nhìn lại, y bát của ta vẫn chưa có người kế thừa.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, rồi lại thu nhận một đồ đệ giữa chốn rừng núi hoang vu.

Đây là một bé gái tư chất rất tốt, tính tình hoạt bát lại thành thật lương thiện, ta đặt tên cho nó là Thiên Linh, không mong nó lưu danh thiên cổ, cũng không muốn nó chỉ biết đi biết dừng, mà chỉ cần nó xứng đáng với thiên bẩm, làm một cô nương thông minh đáng yêu là được rồi.

Ta đưa Thiên Linh về đỉnh Không Linh, nói với nó rằng từng có một đại sư huynh đã堕 vào Ma đạo, lại đưa nó đến Linh Hư động thăm nhị sư huynh râu tóc xồm xoàm, nói với Thiên Linh: “Con là nữ nhi, đừng nên như chúng.”

Thiên Linh nhìn nhị sư huynh sau song chắn ngọc san hô rồi gật đầu.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua, trong mười năm này, đối với nhân phẩm, tầm nhìn, còn có năng lực giáo dục của mình, cuối cùng ta cũng... nảy sinh nghi vấn sâu sắc...

Rất sâu sắc.

Khi tiểu bối dưới núi chạy tới trước mặt ta cáo trạng lần thứ một ngàn, rằng sư thúc tổ lại đánh nhau với một sư thúc nào đó. Ta liền mệt mỏi xua tay, “Đánh đi, thắng thì ta sẽ xử lý nó, thua thì các người cứ xử lý là được rồi.” Ta chỉ dặn một câu, “Đừng để nó chết.”

Đồ đệ thứ ba này của ta tính lực dồi dào... dồi dào quá mức.

Dăm ba bữa lại trèo tường dỡ ngói, lúc đầu ta còn nhỏ nhẹ dạy dỗ, còn lạnh lùng trách mắng, câu “Con còn như vậy nữa thì ta sẽ đuổi con ra khỏi sư môn” ta nói hết một ngàn tám trăm lần cơ mà chẳng có tác dụng gì với nó.

Nhớ năm xưa, Thiên Cổ nghe thấy câu này thì sắc mặt phải tái hết ba ngày.

Trẻ con bấy giờ sao ngày càng khó dạy quá vậy.

Cuối cùng hôm đó Thiên Linh vẫn đánh thắng trở về, nó trung một bên mắt sưng húp lên nói với ta: “Sư phụ, đám khốn kiếp dưới đó lại ức hiếp người quét dọn trong nhà bếp, con giúp người quét dọn đó đánh trả rồi, xem chúng sau này còn dám ý mạnh hiếp yếu không, bà cô đây sẽ đánh chết chúng!”

Ta liếc nó, “Con có thể dùng đầu óc giải quyết vấn đề được không?”

Nó xoa mũi, “Dùng nắm đấm tiện hơn.”

Haiz... Úc chế!

“Đi quét dọn thư phòng.” Ta phạt nó, “Quét cho sạch sẽ.”

“Dạ, được.” Thiên Linh vui vẻ nhận lời, không hề có cảm giác được rằng nó đang bị ta phạt. Ta ngược nhìn trời im lặng ghen lời, một nữ đồ đệ vô ý vô tứ đến mức này... rốt cuộc nó vẫn đi ngược lại với cái tên ta đặt cho nó.

Lúc Thiên Linh quét dọn thư phòng, nó kéo một chiếc rương lớn ra, lần đầu tiên ta nhìn thấy vật này, bèn hỏi nó: “Cái gì đây?”

“Con không biết, lời trong xó trên gác của thư phòng ra đó, trông có vẻ như lâu lắm rồi không có ai động vào. Con sợ mốc nên lôi ra phơi.” Nó vừa nói vừa mở rương ra, bên trong chứa đầy họa quyền, mở ra xem thử, trong tranh toàn là chân dung một nữ nhân, có đứng trên đỉnh núi, có nằm nghỉ trên giường, thần sắc bất kể là cười hay giận đều hàm chứa mấy phần hồ hững dửng dưng.

“Sư phụ, đây đều là người mà.” Thiên Linh mở một bức tranh ra, bật cười ha hả: “Ồi chao, bức tranh này vẽ thật truyền thần. Sư phụ, người nhìn người đi.”

Ta nhìn bức tranh trong tay nó. Nữ nhân trong tranh mặt như thoa phấn, nàng đang nằm bên Tử tri liễu rủ, bị một nam nhân hôn lên. Ngực ta tuyết chút nữa đứt hơi.

“Sư phụ, nam nhân này là ai vậy, tư thế của hai người...” Thiên Linh cười sáng khoái, “Đẹp thật đó!”

Nghe xem, đây là lời mà một khuê nữ nên nói sao! Ta vô cùng tức giận, lại ngại nỗi chuyện này là vết thương cũ trong lòng, ta mặt không đổi sắc nói dối: “Người trong tranh là ta, người vẽ cũng là ta, nam nhân này là người trong mộng của vi sư lúc thiếu thời ngộ cuồng không hiểu chuyện, do ảo tưởng mà ra, hiện giờ không còn tác dụng, đem đốt đi.”

Thiên Linh kỳ quái nhìn ta, “Vừa nãy sư phụ còn không biết trong rương này có gì mà...”

Ta đứng dậy về phòng, “Đốt đi đốt đi,”

Đóng cửa phòng lại, gương mặt già nua của ta mặt sắc nóng bừng lên.

Xúc cảm tồn tại trong đầu ta nhiều năm trước bỗng nhiên biến thành một bức họa đập vào tầm mắt, thật sự khiến ta không thể không kinh ngạc. Ta đứng dựa vào cửa một hồi, bỗng nhiên ngửi thấy mùi khói, hé cửa nhìn ra bên ngoài, thấy Thiên Linh đang thi pháp đốt sạch những bức tranh kia.

Khóe miệng ta giật giật, cuối cùng vẫn nén lại tất cả cảm xúc, ngồi thừ trong phòng thờ dài suốt buổi chiều.

Thiên Cổ... quả là đã giấu giếm không ít chuyện.

Từ đó về sau, ngày tháng vẫn cứ trôi, có điều số lần Thiên Linh xuống núi gây họa cũng ít dần, ta tưởng con bé này đã tự mình trưởng thành. Thế nhưng bỗng nhiên có một ngày, Thiên Linh học được pháp thuật mới, sau khi vênh vảo với ta, nó cảm thán một câu: “Con luyện ba tháng mới đến được trình độ này, nghe nói năm xưa đại sư huynh chỉ mấy canh giờ đã luyện thành, con thực sự kém quá xa.”

Ta ngây ra, “Làm sao con biết?”

Thiên Linh bậm miệng, ngượng ngịu bồi hồi mới nói với ta “Con đến Linh Hư động kiểm nghiệm sư huynh chơi.”

Ta không ra lệnh cấm Thiên Linh không được đi thăm Thiên Chi, mím môi nói: “Chơi thì được, có điều phải giữ quy tắc, không thể thả y ra.”

“Tại sao?”

“Nếu sư huynh của con tâm tính chưa tốt, nhốt y lại một lần để y ổn định tâm tính, hai là . . . nếu thả y ra, nhất định y sẽ đi vào Ma đạo. Y khác với đại sư huynh con, đại sư huynh con tâm trí kiên định, hành sự đều có chừng mực, hẳn sẽ không làm những chuyện có hại cho hấn, hại cho Không Linh, hại cho thiên hạ. Còn nhị sư huynh con . . . rất dễ bị người ta xúi giục.”

Thiên Linh nghe ta nghiêm túc nói vậy, nó ngây ra hồi lâu, “Thì ra trong lòng sư phụ phải quan tâm nhiều chuyện đến vậy. . .”

Ta liếc nó, “Con tưởng mấy trăm năm nay vì sư sống mà hành sự không động não như con sao.”

Thiên Linh gãi đầu, cười thật thà, “Kê ra đại sư huynh rời khỏi sư môn đã bao nhiêu năm rồi, song trong lời sư phụ dường như vẫn vô cùng tin tưởng huynh ấy nhỉ. . .”

Ta im lặng. Ta đương nhiên tin tưởng Thiên Cổ, hấn là đệ tử đầu tiên của ta, đệ tử ta toàn tâm toàn ý dạy dỗ, thậm chí có thể coi hấn là niềm kiêu hãnh đáng để ta khoe khoang với thiên hạ nhất trong đời. Cho dù sau này hấn bước lầm đường, tuy nhiên nếu thật sự tính toán thì Thiên Cổ không hề làm sai điều gì.

Có sai cũng đều do ta.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Type-er: Phuong Hin

Thiên Cổ bị người đời gọi là ma đầu, thật ra hấn chẳng làm gì hết, nhưng vì ma lực của hấn tăng vọt, khiến chướng khí trong thiên hạ gia tăng, yêu tà hoành hành, mọi người bèn gán cho hấn danh hiệu ma đầu.

Sau khi hấn được xưng tụng thành đại ma đầu, người từng làm sư phụ của hấn là ta đây, cũng cùng hấn có mặt trên bảng vàng trong giang hồ. Tiên nhân đầu tiên trong trăm ngàn năm nay của Thần Châu đã dạy ra ma đầu đầu tiên trong trăm ngàn năm nay của Thần Châu, có nghe thế nào cũng thấy buồn cười.

Có điều những lời đồn này không trở ngại đến cuộc sống của ta, thỉnh thoảng ta xuống núi nghe xong rồi thôi.

Chỉ là thời gian gần đây, Thiên Linh đến Linh Hư động ngày một thường xuyên, tuy trong lòng ta có nghi ngờ, thế nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng bản tính của Thiên Linh.

Mãi đến một ngày, Thiên Linh hứng chí chạy tới nói với ta: “Sư phụ, nhị sư huynh nhận sai rồi! Người mau đi thả huynh ấy ra đi!”

Tên nhãi ranh ương ngạnh mấy chục năm này đã nhận sai? Ta nhướn mày, theo Thiên Linh đến Linh Hư động.

Thiên Chi bị giam trong song chắn ngọc san hô, đang tĩnh tọa dưới đất, nghe thấy tiếng bước chân ta, y mở mắt ra. Đã lâu không gặp, ánh mắt của Thiên Chi kiên định hơn nhiều, tính tình cũng không nóng nảy thích làm ầm ĩ như trước.

Xem ra giam trong hang động tối tăm này cũng có ích lắm.

“Cuối cùng cũng chịu nhận sai rồi sao?” Ta hỏi.

“Dạ, đồ nhi biết sai rồi.” Y cúi đầu đáp., “ Bao nhiêu năm nay đồ nhi tĩnh tâm tu hành, gần đây Thiên Linh sư muội cũng hết lòng khuyên bảo, cuối cùng đồ nhi đã nhận biết được sai lầm của bản thân.”

Ta tiếp tục nhướn mày, “Vậy con nói xem con sai ở đâu?”

Y xòe tay ra, “Sư phụ xem đi.”

Nơi đây là Hư Linh động trên đỉnh Không Linh, mấy trăm năm nay đều là địa bàn của ta, trong địa bàn của mình ta đương nhiên không nghi ngờ gì khác, chậm rãi bước tới mấy bước, nhìn vào bàn tay y, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương lạ, ta thầm nói không hay, định lui lại song cơ thể đã cứng đờ ra.

“Thiên Chi?” Ta lạnh mắt nhìn y.

“Sư phụ đừng trách con.” Thiên Chi nói, “Con thực sự không muốn ở đây nữa.”

“Thiên Linh!” Ta hét lên.

“Sur phụ đừng trách con.” Nó từ đằng sau bước tới trước mặt ta, lấy chìa khóa trên eo ta, đưa cho Thiên Chi mở cánh cửa ngọc san hô, “Thời gian này đến đây, con thấy nhị sư huynh nói rất có lý, phái Không Linh môn quy nghiêm ngặt, thấy rất nhiều chuyện bất bình nhưng không thể hành hiệp trượng nghĩa. Trọng nghĩa rồi lại còn bị trách phạt, bao nhiêu năm nay, Thiên Linh rất bức xúc với chuyện này, con nghĩ chắc con không thích hợp với phái Không Linh, con muốn cùng nhị sư huynh xông pha giang hồ, ân oán phân minh!”

Ta nghe mà suýt chút sắc máu chết luôn, “Voi công phu mèo quào của con hiện giờ, có ra ngoài bị người ta đánh chết cũng đừng nói là đồ đệ của ta!”

“Con không nói đâu.”

Ta cố ép mình bình tĩnh lại, đè nén mọi cảm xúc hỏi: “Thuốc từ đâu mà có?”

Hai đứa nhãi ranh này tuy bất hiểu, có điều cũng vẫn thành thật nói với ta, “Con nghe lời nhị sư huynh xuống núi tìm Nguyệt Lão Hồng tỷ tỷ.” Thiên Linh khai, “Là Nguyệt Lão Hồng tỷ tỷ cho con.”

“Thuốc hiệu lực bao lâu?”

“Con không biết.”

Ta nghiêng rằng, Thiên Chi bái lạy ta, “Sur phụ, đồ nhi ở đây bao nhiêu năm vẫn không biết mình sai điều gì, nhưng nay hạ độc sư phụ, đồ nhi nguyện nhận tội đại nghịch bất đạo này.”

Thấy y như vậy, ta đột nhiên nhớ lại năm xưa, im lặng hồi lâu rồi nói một câu, “Nếu đại sư huynh của các con còn đây hẳn sẽ đánh chết con.”

Thiên Chi gật đầu, “Con sẽ lập tức đi cho đại sư huynh biết con đã hạ độc sư phụ, con đi thỉnh tội với huynh ấy!”

Ta cả kinh, “Không được đi!”

“Sur phụ, con biết trong lòng sư phụ có đại sư huynh mà.” Thiên Linh bỗng nói, “Lúc đó con khôngỡ đột bức tranh bên Tử tri, con đem tới cho nhị sư huynh xem, nhị sư huynh cho con biết người trong tranh là đại sư huynh, sư phụ đã coi đại sư huynh là người trong mộng, hà tất bị lễ tiết thế tục trói buộc, người ở bên đại sư huynh đi.”

“Hoang đường! Chuyện của vi sư không cần kẻ khác xen vào!”

“Vậy con sẽ đi nói cho đại sư huynh biết.”

“Quay lại đây!”

Khí tức của Thiên Linh và Thiên Chi biến mất trong phút chốc. Ta đứng đờ ra ở cửa song chắn, không thể động đậy, lòng như một khu rừng đang nổi lửa.

Không biết ở tư thế đó bao lâu, lâu đến mức ta ngủ được một giấc, khi tỉnh lại, ta cảm thấy quanh mình tà khí nặng nề bèn nghiêng mắt nhìn sang. Người này chục năm không gặp đang yên lặng đứng bên cạnh ta.

Dung mạo Thiên Cổ không hề thay đổi.

Có điều so với lúc xưa, khí chất của hắn đã thay đổi rất nhiều.

“Sao lại bị Thiên Chi gài bẫy?” Hắn lên tiếng, giọng điệu âm trầm, cho thấy thời gian đã qua lâu lắm rồi, chỉ là câu này của hắn lại quen thuộc như mới hôm qua hắn vẫn còn chép kinh bên cạnh ta.

Ta thờ dãi, “Hắn đâm sau lưng ta. Lôi kéo tiểu đồ đệ của ta.”

Nhắc đến chuyện này, ta lại thấy ức chế.

Thiên Cổ cười nhẹ, giọng nói trầm thấp tựa như tiếng đàn cổ, khiến tim ta khẽ run. Ta không nhìn hắn, dời mắt sang song chắn ngọc san hô, “Độc lấy từ chỗ Nguyệt Lão Hồng, ngươi có thể đòi thuốc giải giúp ta.”

“Con có thuốc giải.”

Hắn nói xong bốn chữ này rồi không tiếp lời nữa. Cứ vậy mà quyến rũ ta, ta biết hắn muốn dụ dỗ để ta không kìm được mà lên tiếng xin hắn. Nhưng chuyện đến nước này, ta làm sao có thể lên tiếng xin hắn chứ? Dùng thân phận gì đây...

“Sur phụ.”

Tiếng gọi của hắn lại khiến tim ta rung lên một lần nữa.

Kỷ ức biết bao năm trước bị giọng nói này lật giờ bức màn bám bụi ra - Đứa trẻ chưa kịp hoàn hồn ta đào trong sào huyết yêu quái, thiếu niên ta cầm tay dạy luyện kiếm, nam tử sớm tối bên ta trên đỉnh Không Linh. Ta tưởng ta đã chôn dấu những kỷ ức này rất kỹ, không ngờ rằng chỉ cần hắt lật nhẹ, từng tầng lớp bụi đều rơi xuống hết.

“Thiên Cổ, ta đã không còn là sư phụ ngươi nữa.” Ta nhắc nhở hắn, cũng là nhắc nhở bản thân.

Hắn tựa như không hề nghe thấy lời ta, “Hôm nay con đến chỉ để hỏi sư phụ ba câu, sư phụ đáp thì con sẽ cho người thuốc giải.” Hắn hỏi, “Năm đó, người đuổi con đi, con bị vớt ở bãi đá bên sông, tính mạng nguy kịch, có phải người đến cứu con không?”

Ta không ngờ hắn lại hỏi như vậy.

“Là ta.” Ta đáp đúng sự thật, ta nghĩ câu tiếp theo nhất định hắn sẽ hỏi ta tại sao cứu hắn, vậy ta sẽ đáp là hồ dữ không ăn thịt con, dù sao ngươi cũng là đứa trẻ ta chính tay nuôi lớn.

Nhưng Thiên Cổ chỉ cười cười, không như ta dự liệu, “Bao nhiêu năm nay sư phụ có từng nhớ con không, dù chỉ một lần?”

Câu này... quả là khinh nhờn.

“Không có.” Ta quả quyết đáp. Thiên Cổ lại cười cười: “Câu cuối cùng hỏi sư phụ, sư phụ đoán bao nhiêu năm nay con có từng nhớ sư phụ không?”

Tên... tên... nghiệt đồ!

“Làm sao ta biết ý nghĩ trong lòng ngươi!” Ta mắng, “Ba câu đã đáp hết rồi, mau đưa thuốc giải cho ta.”

Thiên Cổ nhẹ đặt tay lên má ta, tựa như hôm đó hắn rời khỏi ta đi xin thuốc chỗ Nguyệt Lão Hồng, ngón tay nhẹ miết trên mặt ta: “Câu cuối cùng sư phụ đáp sai rồi.” Hắn nói bên tai ta, “Ngày nhớ đêm mong, nhớ đến phát điên, tám chữ này cũng không đủ để hình dung một phần vạn trong lòng đồ nhi.”

Ta kìm nén kích động, “Ngươi muốn ta đáp câu hỏi của ngươi, ta đáp rồi thì ngươi nên giữ lời hứa, lúc ngươi còn nhỏ...” Lúc ngươi còn nhỏ ta đã dạy ngươi như vậy mà. Câu này ta không nói ra, nói ra sẽ là một vết sẹo.

“Con nói cho sư phụ thuốc giải thì nhất định sẽ cho.” Thiên Cổ nói, “Có điều con chưa từng nói sẽ cho bây giờ.”

Ta tán dương, “Mấy chục năm không gặp, Thiên Cổ vô lại hơn nhiều nhỉ.”

“Hiện giờ con là người trong Ma đạo, làm như vậy cũng là lẽ thường mà. Chẳng phải sư phụ cũng luôn thích ngang ngược vô lại sao, kể thừa nghiệp thầy thôi.” Hắn ngồi xuống đất bên cạnh, ngẩng đầu nhìn ta: “Hơn nữa bây giờ con cho sư phụ thuốc giải, sư phụ uống xong nhất định sẽ chạy.” Hắn nói, “Chờ con ngấm sư phụ thỏa rồi con sẽ thả người đi.”

Câu này khiến tim ta bỗng chua xót.

“Ngươi hà tất phải cố chấp như vậy.”

“Nếu biết được nguyên do thì làm sao con lại cố chấp.”

Hắn thật sự chỉ im lặng ngồi đó, nhìn ta không dời mắt, ta cố gắng khiến mình bình tâm, nhưng bị nhìn chăm chăm như vậy, ta vẫn không kìm được mà khề đỏ mặt.

Ta vừa đỏ mặt hắn liền cười nhẹ, ta thẹn quá hóa giận mắng hắn, sau đó mặt càng đỏ hơn, một hồi sau, người giận rồi, vẫn bị hán nhìn, ta lại đỏ mặt...

“Tiên tôn, tiên tôn...” Bên ngoài Linh Hư động truyền đến giọng tiểu bối dưới núi tìm ta.

Ta ngây ra, gần như vô thức nói, “Thiên Cổ, đi đi.”

Hắn lại chẳng hề để tâm, đứng dậy nhàn nhã phui mờ, “Nếu trong lòng sư phụ không có con, lúc này theo lý phải gọi người vào bắt con, chứ không phải thả con đi.” Ta im lặng, cuối cùng hắn lấy bình sứ trong tay áo đồ thuốc giải ra, cười nhẹ, “Sư phụ lo lắng cho con, ngay cả thuốc giải cũng quên mất. Ôn thầy như núi, không thể không báo.”

Nói xong hắn lấy thuốc giải ăn mất.

Ta cá kinh, “Ngươi!” Rồi không nói ra được bất kỳ từ nào nữa, vì Thiên Cổ đã phủ lên môi ta, mớm thuốc cho ta, trong miệng ngoài mùi thuốc đều là hơi thở của hắn.

Hắn không có hành động bất ngờ nào tiếp theo nữa, vì ta đã hoàn toàn đỡ người. Hắn rời khỏi môi ta, nhìn ta ở khoảng cách rất gần, ánh mắt khề động, rõ ràng là hắn khinh nhờn ta, cơ mà mặt hắn đỏ tận mang tai.

Ta rất muốn hỏi hắn, ngươi đỏ mặt cái quái gì chứ? Chẳng phải ngươi làm lưu manh chuyên nghiệp lắm sao? Hôm nay chẳng phải ngươi trêu chọc ta vui lắm sao? Hôn một cái đã đỏ mặt, có cần... ngược đời vậy không hả?

Hắn sờ môi ta, “Sư phụ, con nhớ người lâu lắm rồi.”

“Tiên tôn?” Bên ngoài Linh Hư động truyền đến giọng đệ tử.

Thiên Cổ đỏ mặt cười nhẹ, “Con sẽ còn đến nữa.”

Hơi ẩm của viên thuốc rong dạ dày truyền khắp tứ chi, ta cử động ngón tay cứng đờ, đệ tử bên ngoài đã tìm vào trong, “Tiên tôn, người ở đây à? Vừa nãy có đệ tử nói thấy hai đạo khí tức rời khỏi đỉnh Không Linh.”

Ta quay người, gật đầu, “Là Thiên Chi và Thiên Linh sư tổ của các ngươi chạy trốn.” Ta thở dài. “Đi vào Ma đạo rồi.”

Ta rõ ràng... là đào tạo quân dự bị cho Ma tộc mà...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Thần Châu vang danh ba đại ma đầu, tất cả đều do ta dạy dỗ.

Đám hậu bối trong phái Không Linh thương nghị rất lâu, cuối cùng mời ta đến mở hội nghị, khéo léo nói rằng không mong Không Linh có thêm tiên nhân, chỉ mong từ này về sau ta đừng nhận đồ đệ nữa.

Ta đồng ý.

Trở về đỉnh Không Linh cô độc một mình, ta cảm nhận được sâu sắc nỗi khổ của người già neo đơn.

Vì ngày tháng quá nhàn rồi, ta bèn bấm độn đoán mệnh cho mình. Không đoán thì không biết, vừa đoán ta liền giật thót, không ngờ đại kiếp đầu tiên sau khi ta thành tiên sắp tới rồi. Đến khi lịch kiếp, tiên khí của ta nhất định sẽ yếu đi nhiều, e là nguồn tà khí trên đỉnh Không Linh sẽ xảy ra chuyện, phải có người thay ta trấn áp nguồn tà khí này mới được.

Ta thu nhận đồ đệ thật ra là để phòng ngày này, vậy mà khi ngày này thực sự đến, đồ đệ của ta lại chẳng một ai có ích.

Ta than vắn thở dài một hồi, không biết phải làm sao, đành làm phiên đám tiêu bổi của phái Không Linh.

Vừa nói chuyện này với mấy lão già râu bạc trong phái, họ lập tức còn căng thẳng hơn ta, vội lệnh cho trên dưới toàn phái chuẩn bị. Thấy họ chuẩn bị thỏa đáng, ta cũng yên tâm hơn nhiều.

Cũng đúng, mấy trăm năm nay, phái Không Linh không ngừng phát triển, có chuyện giao cho đám tiêu bổi, cho dù là không phải tiêu bổi ta dạy cũng khiến ta cảm thấy yên tâm.

Yên tâm rồi ta cũng không vội tu hành nữa, dù sao tu hành chút thời gian này cũng không bù đắp lại được tu vi ta mất đi mấy chục năm nay, ta cứ ngày ngày nằm bên Tử tri uống rượu phơi nắng, nhớ lại những năm tháng huy hoàng xưa kia.

Hôm nay trời nắng, ta đang uống ngà say, bỗng nhiên có một luồng tà khí theo gió đưa đến, khiến hàng liễu bên Tử tri lay động như thiếu nữ đang đong đưa chiếc eo thon.

Ngón tay ta cũng đong đưa theo nhành liễu, có một giọng nói hơi phần nộ vang lên bên tai ta, “Kiếp số đến gần, trên dưới cả phái Không Linh đều bận rộn, sư phụ thì lại nhàn nhã, ngay cả đồ nhi đến cũng không phát giác? Lơ là phóng túng như vậy, nếu Thiên kiếp đến sư phụ định làm thế nào?”

Ta quay đầu nhìn lại, Thiên Cổ đứng bên cạnh ta, trường bào đen che mắt ánh nắng, lời nói thần thái giọng điệu giống như rất lâu trước kia hắn oán trách ta uống nhiều rượu.

“Nay phái Không Linh vì chuyện ta lịch kiếp mà trùng trùng nghiêm ngặt, vậy mà ngươi cũng có thể âm thầm lên vào, xem ra tu vi tăng tiến không ít.” Ta nói,

“Hôm nay sao lại đến đây, muốn trêu chọc vì sư nữa chăng? Lần này ta không trúng độc, không để ngươi lợi dụng nữa đâu.”

Hắn thoáng im lặng, “Kiếp số... có thể nhẹ nhàng vượt qua không?”

Ta thở dài, “Mấy chục năm nay bị bọn nhãi ranh các ngươi giày vò mất hết nửa mạng, ai biết thiên lôi có đánh chết ta không.”

Thiên Cổ im lặng.

Ta nhắm mắt, “Hiện giờ trong người ngươi tà khí nặng nề, rất dễ khiến tà khí dưới phong ấn Không Linh dao động theo, nếu lòng ngươi còn có chút tôn kính ta thì sau này đừng đến Không Linh nữa.” Ta nói, “Hôm nay ta vẫn có thể giữ cho nơi này vô sự, nếu lịch kiếp xảy ra chuyện gì... ngươi còn có hai sư đệ sư muội đang nương nhờ ngươi nữa, đừng để chúng quay lại Không Linh. Đừng bao giờ quay lại đây nữa.”

Mấy ngày nay, ta không nói với ai nỗi lo trong lòng, nhưng lúc này uống chút rượu, Thiên Cổ vừa khéo lại đến, ta cảm thấy nếu ta không nói sẽ không còn cơ hội nói nữa.

Dù sao, đây cũng là... sự thật. mấy năm nay sức lực ta không được như trước,

nếu ta chết trong kiếp số, phong ấn nguồn tà khí nhất định lung lay, trên dưới phái Không Linh có lẽ có thể giữ uy lực của phong ấn, có điều nếu có yêu ma đến, tà khí nhất định gia tăng, e là phái Không Linh không trấn áp nổi.

“Ta cũng không mong điều gì khác, ta biết ngươi xưa nay vẫn luôn có chùng mực.”

Thiên Cổ im lặng hồi lâu, “Con không để sư phụ xảy ra chuyện đâu.”

Ta cười khẽ, “Thiên Cổ, lúc ngươi còn nhỏ ta đã từng dạy ngươi, có những chuyện không do ngươi quyết định được.” Ngón tay ta kết ấn, trước khi Thiên Cổ phản ứng được, ta đứng bật dậy, áp lên ngực hần, ánh sáng trên ngón tay chìm vào ngực hần khiến hần ngạc nhiên không thôi, ta cười nói, “Ta mới là người quyết định.”

Ta đẩy hần ra, Thiên Cổ ôm ngực, đau đến tái mặt, quỳ một gối xuống đất.

“Đây là linh chú. Thiên Cổ, ngươi hãy nhớ con đau này, sau này chỉ cần ngươi lại gần đỉnh Không Linh, trên người ngươi càng đau đớn hơn hiện tại vạn lần. Trước khi lịch kiếp, ta sẽ lập kết giới trên đỉnh Không Linh, ta không lo sư đệ sư muội ngươi xông vào, dù sao chúng cũng không có bản lĩnh này, mà chúng cũng chẳng muốn xông vào đâu, chỉ có ngươi, Thiên Cổ.”

Ta ngồi xổm xuống, hần ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt là đau đớn khó dấu. Ta

xoa đầu hần, “Sức khỏe ta thế nào ta rất rõ, đến ngày đại kiếp có lẽ ta... Ngươi đừng đến tìm ta nữa, bất luận tình huống thế nào cũng đừng đến tìm ta nữa. Ba đạo Phệ Hồn Tiên thấu xương đã đánh xuống, ta không còn là sư phụ của ngươi nữa rồi.”

Hần muốn kéo tay ta, nhưng chỉ kéo được tay áo, trong đôi mắt đen là đau đớn khó dấu, “Con tốn... biết bao công sức là mong có ngày được sánh vai đứng cùng sư phụ, mong ước cả đời của con chỉ có sư phụ mà thôi...”

Tìm ta thất bại.

Bao nhiêu năm nay, ta từng nghe đến những thủ đoạn cứng rắn của hần trên giang hồ, trong Ma đạo, ta biết hần là người chém giết quyết đoán, song lúc này, nhìn vào mắt hần, dường như hần vẫn còn là thiếu niên ở bên cạnh ta, chuyện hần sợ nhất trong đời là ta đuổi hần đi.

Điều ta phải làm lại là chuyện hần sợ nhất.

Ta xoa đầu hần, “Đi đi.”

Tuy Thiên Cổ đã nhập ma, nhưng tu vi cũng không bằng ta, ta phẩy tay áo, hần bị đưa ra khỏi đỉnh Không Linh.

Sau này không bao giờ vào được nữa.

Ta bất chợt nhớ lại rất nhiều năm về trước, trên cây đại thụ ánh nắng loang lổ, ta giúp một đứa trẻ lau sạch bụi đất trên mặt, ta hứa với hần sẽ bảo vệ hần cả đời.

Thế mà cuối cùng, ta lại là người làm hần tổn thương nặng nề nhất.

Ngày thiên kiếp giáng xuống, ta đang đọc sách trong thư phòng, vừa khéo lật đến một trang, nét chữ non nớt trên đó ta vẫn nhớ, là Thiên Cổ chép lúc nhỏ, nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo khiến ta bất giác bật cười, ta lật về phía sau, một trang trắng xóa, bên trên dùng nét bút đơn giản vẽ một người, là dáng vẽ ta đang nằm bò trên bàn ngủ.

Ngón tay ta vuốt qua mặt giấy hơi thô ráp. Đột nhiên, một đạo thiên lôi từ trên trời đánh xuống người ta, ta không sao, nhưng quyển sách trong tay đã bị thiêu rụi.

Ta ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn lên, thiên lôi đánh đại diện của ta thủng một lỗ. Ta nhìn ra bầu trời bên ngoài qua lỗ thủng đó, mây đen phủ kín, đạo lôi kiếp thứ hai sắp giáng xuống.

“Sớm không đánh muộn không đánh.” Lòng ta bỗng dưng nảy sinh tức giận kỳ lạ, ta phẩy tay áo, vung một chiêu lên trời, “Ông cố ý kiểm chuyện với ta phải không?”

Tiên lục đánh lên mây đen, va chạm với lôi kiếp từ trên trời sắp giáng xuống, khiến trời đất sáng rực, bên ngoài có tiếng kinh hô của đệ tử dưới núi chạy lên.

Ta ra khỏi cửa, trước khi đạo lôi kiếp thứ ba giáng xuống, ta cho các đệ tử vào phòng mình, bảo vệ phong ấn nguồn tà khí, còn ta đến Hư Linh động, ở đó có lập kết giới, chờ lôi kiếp đánh xuống.

Đỉnh Linh Hư động bị thiên lôi san bằng, cuối cùng thiên lôi cũng rơi xuống người ta, ta đã chẳng buồn hao tổn sức lực bảo vệ xác thịt mình nữa, chỉ nhắm mắt tĩnh tọa.

Từng đạo từng đạo thiên lôi đánh xuống khiến ta đau đớn còn hơn lăng trì xẻo thịt, trong đầu ta lại hiện lên những hồi ức ta thu nhận đồ đệ mấy mươi năm nay. Tuy ba đồ đệ của ta đều khiến ta ức chế, song nghĩ kĩ lại, chúng đã đem đến cho ta không ít niềm vui. Thật ra trong số đó ta nhớ đến nhiều nhất vẫn là Thiên Cô, dù sao hẳn cũng là đồ đệ đầu tiên của ta, dù sao hẳn cũng là...

Đồ đệ yêu quý sư phụ nhất.

Ta đột ngột nảy sinh một ý nghĩ, nếu ta may mắn vượt qua kiếp số lần này, có lẽ ta nên đi tìm Thiên Cô, giải trừ chú thuật trên người hấn, đưa hấn về đỉnh Không Linh, dạy dỗ hấn trở về Tiên đạo, cùng ta trấn giữ đỉnh Không Linh, ta thậm chí, bằng lòng cùng hấn...

Đổi một thân phận khác ở bên nhau.

Ta chưa kịp nghĩ nhiều hơn nữa, đạo thiên lôi cuối cùng giáng xuống, ý thức ta chìm vào mơ hồ.

Có điều trước lúc mê man, tựa như có một giọng nói còn chịu đựng nhiều đau đớn hơn ta đang cuồng loạn hét gào, “Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ...”

Ta cảm thấy hình như ta... không vượt qua được thiên kiếp này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Kết thúc

Type-er: Phuong Hin

Thế giới trắng xóa một màu, ta không biết lúc nào mình mới có thể tỉnh lại.

Giống như lúc trước ta vì cứu Thiên Chi mà bị tà khí trong Phục Yêu tri làm hôn mê, ta có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài, có thể cảm nhận được động tĩnh bên ngoài, nhưng ta không thể mở mắt, không thể cử động cơ thể, hơn nữa những cảm giác đối với bên ngoài này, có lúc rõ ràng có lúc lại mờ lung.

Song bất kỳ lúc nào, dường như ta đều có thể nghe thấy một giọng nói khe khẽ lẩm bẩm bên tai ta: “Sư phụ, năm mươi năm rồi, người vẫn chưa ngủ đủ sao?”

“Sư phụ, một trăm năm rồi, người còn bắt con chờ bao lâu nữa...”

“Sư phụ, ba trăm năm rồi, Tử tri bị mặt trời hong sắp khô rồi.”

“Sư phụ, hàng liễu bên Tử tri bay tan tác trước sân, tiếng chổi con quét hôm nay người có nghe thấy không...”

Nghe thấy rồi.

Ta mở mắt, nhìn thấy đầu giường khắc hoa, bên ngoài gió hiu hiu thổi vào, ta nghiêng đầu, từ trong cửa sổ nhìn thấy bóng Thiên Cô đang cầm chổi quét sân bên ngoài. Từng hồi từng hồi “sột soạt”, tựa như một lão tăng chuyên tâm khổ tu.

Tịch mịch biết bao.

Ở đây vẫn là đỉnh Không Linh, ta cũng chưa giải trừ ấn chú trên người hấn, giọng nói trong mộng tựa như vẫn còn bên tai, Thiên Cô à Thiên Cô, rốt cuộc con đã chịu đựng đau đớn bao nhiêu năm để ở đây bầu bạn với ta.

Ta động đập ngón tay ngồi dậy.

Bóng người quét sân bên ngoài dường như khựng lại trong khoảnh khắc đó.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy ta trong cửa sổ. Ta cũng nhìn thấy hắn, vì quanh năm áp chế đau đớn nên sắc mặt tái nhợt, gương mặt gầy guộc như đã lâu lắm rồi chưa từng được ăn no, hắn vì ta đã chịu biết bao đau khổ.

Ta khó nhọc kéo khóa môi muốn cười, có điều cuối cùng vẫn thất bại, chỉ có ánh sáng trên ngón tay chuyển động, đã lâu không sử dụng pháp thuật khiến cơ thể ta có hơi không thích ứng, chỉ là so với Thiên Cổ, chút không thích ứng này vốn không đáng nhắc tới.

Ánh sáng bạc chớp chớp bay tới trước mặt Thiên Cổ, chìm vào mi tâm hắn. Ta vẫy tay với hắn, “Thiên Cổ, lại đây.”

Nhiều năm về sau, người trong giang hồ rần rần đồn rằng

Ngày xưa ngày xưa, Thần Châu đại địa từng có ba đại ma đầu, tất cả đều do tiên nhân duy nhất của Thần Châu dạy dỗ. Hơn nữa, cuối cùng tiên nhân đó còn cùng đại đồ đệ của mình sinh ra một bảy tiểu ma đầu...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sư Phụ Đến Đây Giao Chiến

Mở đầu

Type-er: Linh Ngọc

Ta khép tay áo đứng trên đỉnh núi Tiên Linh nhìn tuyết bay đầy trời, bất giác thờ dài.

Còn một tháng nữa là đến hai mươi ba tháng năm, đó là ngày ta tu tiên tròn trăm năm. Đây vốn dĩ là một ngày tốt, nhưng ta lại chẳng vui nổi.

Thảm tử dưới núi lại báo tin, nói sư phụ ta vẫn đang uống rượu ăn thịt trong thành Dương Châu, trên người không hề có một vết thương, hành động ám sát mấy ngày trước hiển nhiên thất bại.

Ta rất đổi sầu não, lòng vô cùng u uất.

Không vì điều gì khác, chỉ vì ta đã hết tiền thuê tổ chức ám sát mà thôi.

Bắt đầu từ hôm nay muốn giết sư phụ, ta phải xoắn tay áo tự mình làm.

Type-er: Phương Hinh

Bảy tuổi ta bắt đầu tu tiên, bái một sư phụ có lẽ là không ra gì nhất thế gian. Thật ra, nếu nói cho đúng, không phải ta tự nguyện bái sư, đó rõ ràng là...

Bị ép buộc.

Trăm năm trước, Ma Tộc vừa bị diệt, thiên hạ vẫn còn loạn, nạn dân lưu lạc khắp nơi, cha mẹ ruột của ta không biết đã bị đưa đẩy đến nơi nào, một lão ăn mày thấy ta tội nghiệp bèn đưa ta cùng lang bạt trên đường. Lúc vào một tòa thành nhỏ của Trung Nguyên, lão ăn mày đổ bệnh, ta đành cầm một cái bát mẹ ra đường xin ăn.

Hôm đó trời nắng, đầu đường vọng tới tiếng quát của một nam nhân trung niên: “Con nhìn điệu bộ cột nhà của con đi! Lấy đâu ra đứa trẻ nào có tư chất lại chịu theo con! Không nhận được đồ đệ thì cả đời con đừng hòng xuất sư!”

“Sư phụ. Đừng nên khăng định như vậy. Lỡ như mấy ngày nữa con nhận được đồ đệ, há chẳng phải mặt mũi người sẽ khó coi lắm sao?”

Giọng nói của đệ tử kia nghe rất êm tai, tuy có ba phần lưu manh lười nhác, nhưng đó là giọng nói hay nhất ta từng nghe, ta tò mò ngẩng đầu nhìn.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà ánh mắt ta xuyên qua đám người đông nghịt, nhìn thấy một nam nhân gương mặt như ngọc, thân hình như trúc, chỉ là thần thái đượm vẻ biếng nhác...

Lúc đó ta còn nhỏ chưa biết sự đời, nên đã dễ dàng bị gương mặt của hắn làm si mê.

Ta nhìn quá mê mẩn, chiếc bát mẹ trên tay rơi xuống đất phát ra tiếng “cạch”, âm thanh này vốn chẳng hề rõ ràng trên con đường huyên náo, cơ mà hắn quay đầu lại, đôi mắt như mặc ngọc nhìn ta.

Nam nhân trung niên nổi giận đùng đùng quát: “Con tìm đi! Con tìm cho vi sư xem thử!” hắn lập tức nhếch môi cười, đi thẳng về phía ta.

Không thể không thừa nhận, cho dù sau này ta oán than, thậm chí oán hận sự phụ mình đến mức nào, song dáng vẻ áo trắng tung bay đẹp không gì sánh bằng của hán trong ánh nắng nghiêng nghiêng hôm đó đã khắc sâu trong tâm trí ta.

“Tiểu ăn mày.” Hán khom người xuống, nhìn thẳng vào ta, “Ta thấy gân cốt người rất tốt, có điều sắc mặt vàng vọt, thiết nghĩ chắc là ngũ hành thiếu tiền.” Hán ném một thỏi bạc vụn vào trong bát, “Ta có tiền, người đi theo ta nhé?”

Ta thất thần mãi một lúc mới quay đầu nhìn lão ăn mày sau lưng. Lão ăn mày cho dù đang bệnh nhưng vẫn rất chuyên nghiệp chìa tay ra với hán, run rẩy mấy cái.

Hán bật cười hiểu ra, cúi túi gấm, ném thứ gì đó tới trước mặt lão ăn mày, cho dù đã qua trăm năm ta vẫn nhớ tiếng “keng” nghe nặng chình chịch đó - quả nhiên là giàu có!

Sau đó ta liền đi theo hán.

Ngày ấy ta tưởng mình được mua về làm nô tỳ, tệ hơn nữa là nha hoàn làm việc nặng. Có thể nào ta cũng không ngờ mình được mua về làm đồ đệ...

Núi Tiên Linh lập phái mấy trăm năm, làm gì có sự phụ nào dùng tiền mua đệ tử đâu.

Sự phụ của ta đã làm được điều này.

Lúc đó hán còn vênh vác cười xấu xa với sự phụ mình, cũng chính là sư tổ ta: “Sư phụ, mặt người có đau không?”

Sư tổ tức đến trợn mắt vênh râu, chỉ vào hán cả buổi không nói được lời nào.

Tiêu Dật Hán quay đầu kẹp tay ta, đặt vào lòng bàn tay ta một miếng ngọc bội trắng, ta chưa bao giờ thấy vật gì tinh xảo như vậy, nhất thời hoảng sợ không dám nhận, bèn chồn nhìn hán.

Hán nắm lấy bàn tay dơ bẩn của ta, ánh mắt cũng như lòng bàn tay đều ấm áp như mặt trời sắp xuống núi: “Tiểu ăn mày, bắt đầu từ hôm nay con chính là đệ tử của Tiêu Dật Hán, sau này người ta cho con thứ gì, con chỉ có thể chê bai không nhận, chứ không thể vì sợ mà không nhận. Con phải giống như ta, làm một người cao quý.”

Ta thấy miếng ngọc bội trắng ấy rất đẹp nên đã nhận, ngày ngày đeo nó bên người, nâng niu như châu báu.

Sau đó ta đã coi miếng ngọc bội này ra đặt dưới đáy rương, lý do cũng như Tiêu Dật Hán nói - vì cảm thấy nó xấu.

Lúc này đây ta lại lấy miếng ngọc bội dưới đáy rương ra, nghĩ rằng lần này xuống núi phải giết Tiêu Dật Hán, ta biết hán khó đối phó đường nào, e đây sẽ là một trận chiến giằng co rất lâu. Dem theo miếng ngọc bội này, chờ đến lúc khẩn cấp nói không chừng có thể đem cầm để lấy tiền.

Ta ngự kiếm xuống núi, hôm sau liền tới Dương Châu, tìm một khách điểm trọ lại, ta ở ngay trong quán rượu mà lần trước thám tử báo là Tiêu Dật Hán thường xuất hiện.

Quán rượu nhỏ buổi sáng không có người, ta gọi một bình rượu, ngồi trong góc nhìn ra cửa.

Tiết trời đang là mùa xuân, muôn hoa nở rộ, nắng xuân ấm áp, trong thành Dương Châu đào hồng liễu xanh, thật sự là thời điểm đẹp nhất, hơn nữa thế cuộc hiện giờ cũng yên ổn, không nhốn nháo loạn lạc, bá tánh trời đất khắp nơi như năm xưa.

Bên ngoài quán rượu có một cô bé bị cát bay vào mắt, nó nhắm mắt vừa dụi vừa cúi đầu đi, không cẩn thận đâm vào một người ăn mặc rách rưới.

Nhìn người đó, mắt ta bắt gặp se lại.

Tóc tai hán rũ rượi, y phục lam lũ, gương mặt lúc phún râu, tuy vẻ mặt hoang dã hơn năm xưa mấy phần, duy chỉ đôi mắt này là chiếc bóng dè lên người ta ngày đêm, có hóa thành tro cũng nhận ra hán.

Đây là sự phụ phản bội sư môn, lạc vào ma đạo của ta.

Tiêu Dật Hán.

Cô bé ngẩng đầu nhìn thấy mình và phải một người ăn mặc lôi thôi, lập tức sợ hãi cứng người, neho mắt nhìn Tiêu Dật Hán.

Tiêu Dật Hán cũng cúi đầu nhìn nó chốc lát rồi khom người xuống, thô lỗ hất bàn tay dụi mắt của nó đi, kéo mí mắt nó thổi “phù phù” mấy cái. Cô bé chảy mấy giọt nước mắt, hạt cát trôi đi, có điều cũng sợ đến sắp khóc.

Tiêu Dật Hán vỗ đầu cô bé: “Đi đi.” Giọng điệu hán vẫn lười nhác, chỉ là không còn ý cười ấm áp như lúc trước, thế sự đổi dời nên con người hán cũng đổi thay, “Sau này đừng và phải người xấu khác nữa nhé.”

Cũng biết mình là người xấu kia à.

Ta cười lạnh, liếc thấy hán đi vào quán rượu, ngồi ở chênh vênh trước mặt.

Nhìn thấy hấn, thù mới hận cũ bỏ khắp tìm ta như dây leo.

Nhất thời ta không không chế được bàn tay cầm ly rượu của mình, đáy ly đập xuống bàn phát ra một tràng tiếng “lạch cạch”.

Trăm năm trước, ta bái Tiêu Dật Hàn làm sư phụ. Ta vốn dĩ tôn thờ hấn như đấng cứu thế, thậm thề rằng nhất định phải đối xử tốt với hấn, không thể để hấn thất vọng, phải trở thành đệ tử khiến hấn kiêu ngạo. Nhưng có thể nào ta cũng không ngờ hấn lại trở thành...

Sỉ nhục khắc trên người ta.

Phái Tiên Linh có một quy tắc bất thành văn, trước khi xuất sư nhất định phải nhận một đồ đệ, Tiêu Dật Hàn phản bội sư môn đã hơn tám mươi năm, vậy mà cho dù ta tỏ ra ân cần đến đâu đi chăng nữa, cũng chưa nhận được một đệ tử nào.

Người đồng lứa bài xích, kẻ tiểu bối phê bình khiến ta ngày ngày đều sống trong cô độc. Không rũ bỏ sỉ nhục mang tên Tiêu Dật Hàn này, ta sẽ vĩnh viễn sống trong cô độc như vậy...

Tiêu Dật Hàn không thể không chết.

Ta thu lại ánh mắt, ổn định tâm trạng, rót cho mình một ly rượu.

Tiêu Dật Hàn ngồi ở bàn chành chếch đối diện với ta cũng rót rượu uống, lúc nâng ly, ta bất chợt nhớ tới thừa ban đầu khi Tiêu Dật Hàn đưa ta về núi Tiên Linh trăm năm trước.

Lúc đó Tiêu Dật Hàn vừa thu nhận ta, hấn đã xuất sư, có tiểu viện của riêng mình, không ai quản lý hấn, thế là hấn ngủ nướng trong phòng suốt ngày đêm, tỉnh dậy thì ngồi uống rượu trong sân, đôi khi còn rú rê cả ta nữa.

Khi ấy ta còn nhỏ, suốt ngày chỉ biết vâng dạ ở bên cạnh hấn, cẩn thận hành sự, luôn e sợ khiến hấn không vui sẽ đuổi ta đi.

Hấn bảo ta uống rượu thì ta uống.

Cứ uống mãi đến khi Tiêu Dật Hàn say bỏ.

Đó là lần đầu tiên ta phát hiện mình có thể chất ngàn ly không gục.

Hôm sau Tiêu Dật Hàn tỉnh lại, nghiêm túc quan sát ta thật lâu, từ đó chuyện hấn tìm ta uống rượu càng không thể kiểm soát...

Tiêu Dật Hàn ban ngày uống rượu với ta, buổi tối uống rượu với trăng, uống xong thì bỏ mặc tất cả nằm ngửa trên ghế ngủ khò khò. Trên núi chỉ có ta và hấn, ta đành phải bận tới mắt tới mũi đun nước trải giường cho Tiêu Dật Hàn.

Ta vẫn còn nhớ về mặt của Tiêu Dật Hàn sau lần đầu tiên say rượu tỉnh lại trên giường ta trải, sừng sốt, ngơ ngác, đồ đần, không biết phản ứng như thế nào, hấn vò vò cổ áo sạch sẽ: “Tối qua con thay y phục cho ta à?”

Ta gật đầu.

“Đây là lần đầu tiên.” Hấn lẩm bẩm một mình, “Có người chăm sóc ta trong lúc say như vậy.”

Ta nhìn hấn, thật thà chất phác nói: “Sư phụ, sau này đệ tử sẽ chăm sóc người như vậy.”

Hấn nhìn ta một lúc rồi híp mắt cười, lười nhác nằm xuống giường, “Được thôi, con đi lấy ít thức ăn tới đây, chút nữa chúng ta uống tiếp.”

“Dạ.”

Ta ngây thơ tưởng rằng, uống rượu say sưa mộng mị là chuyện thường ngày của các tiên nhân, đệ tử hiếu kính sư phụ chắc cũng làm như ta vậy.

Cứ như thế mấy tháng trôi qua, sư tử tới thăm Tiêu Dật Hàn, ngửi thấy trong viện mùi rượu ngút trời, lập tức nổi trận lôi đình, sau khi người mắng Tiêu Dật Hàn và ta một trận, ta mới biết được rằng: Ô! Thì ra sư phụ các núi khác đều không có uống rượu như sư phụ ta!

Tiêu Dật Hàn cũng ý thức được là, ồ, thì ra hấn đã là sư phụ rồi, có lẽ nên dạy ta chút gì đó mới phải.

Kể từ đó về sau, Tiêu Dật Hàn đưa ta tới lớp học với phu tử của Tiên Linh môn, từ khi ấy ta mới có cuộc sống tu tiên như người khác, về sau ta không dám uống rượu với sư phụ như lúc trước nữa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, năm tháng như một đũa tre nghịch ngợm, xếp chồng phút giây này với thuở ban đầu của ta và Tiêu Dật Hàn lên nhau.

Ấy thế nhưng, tâm trạng hiện tại của ta đã không còn trong sang như thuở ban đầu nữa.

Ta buông ly rượu đứng dậy, không nhanh không chậm đi tới trước bàn Tiêu Dật Hàn.

“Sư phụ.” Ta đứng trước bàn hán cất tiếng gọi, chờ đến khi hán ngã say ngược lên nhìn ta. . .

Nhanh như chớp, ta rút hàn kiếm khỏi vỏ, mũi kiếm đâm thẳng vào cổ họng Tiêu Dật Hàn, ta chưa từng nghĩ mình sẽ thành công, nếu Tiêu Dật Hàn dễ dàng bị giết như vậy, thì những sảy thủ ta thuê đã sớm xách một trăm cái đầu hán đến gặp ta rồi.

Có thể nào ta cũng không ngờ, Tiêu Dật Hàn lại nhìn ta chăm chú, không hề đề phòng, cho dù mũi kiếm đâm vào cổ họng hán, máu tươi chảy ra, hán vẫn chỉ nhìn ta, tựa như đang sùng sốt, chờ đợi.

Ta ngây ngốc cứng đờ, thế kiếm khựng lại, đúng lúc này, toàn thân Tiêu Dật Hàn toả ra pháp lực, đẩy lưỡi kiếm của ta sang một bên, lưỡi kiếm rạch lên cổ hán, rách da chảy máu, nhưng vết thương không sâu.

Hán vẫn ngồi đó, thân hình ngay ngắn, sau khi chặn lưỡi kiếm của ta thì pháp thuật hộ thân của hán liền mất đi.

Ta liếc nhìn máu tươi chảy xuống rồi lại nhìn thẳng vào mắt hán, bốn mắt giao nhau, tựa như mũi kim chĩa vào râu lúa: “Cách biệt tám mươi năm, không biết sư phụ có còn nhớ đệ từ không?”

“Là bảy mươi chín năm mười tháng.” Tiêu Dật Hàn uống một ngụm rượu, giọng điệu có vẻ bùi ngùi, “Tiểu đồ đệ, con là đệ tử duy nhất của ta, làm sao ta quên được.”

Lời hán nói khiến ta thoáng kinh ngạc, cứ như hán đối với ta vẫn còn tình nghĩa vậy.

Nhưng làm sao Tiêu Dật Hàn còn tình nghĩa với ta chứ, nếu thật sự có, hán đối với ta chắc là chỉ có danh nghĩa thầy trò mà thôi, vì dù sao ta cũng là đồ đệ mà hán dùng bạc thật vàng thật mua về.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Type-er: Phương Hân

Trong lòng ta Tiêu Dật Hàn có ba tội, hán là sư phụ không ra gì nhất trên đời, đây là tội thứ nhất.

Nói một cách nghiêm khắc, Tiêu Dật Hàn chưa hề dạy ta dù chỉ là một pháp thuật cón con.

Tiêu Dật Hàn đưa ta tới lớp học của phái Tiên Linh rồi không ngó ngang tới ta. Sư phụ nhà người ta dạy đồ đệ ngự kiếm đi học, còn ta vẫn phải tự mình vác giỏ sách, đi một canh giờ đường núi lên lớp, vậy mà hán cũng chưa bao giờ hỏi tới.

Mãi đến khi phu tử của lớp học không chịu nổi nữa mới dạy ta thuật ngự kiếm.

Lần đầu tiên ngự kiếm quay về tiểu viện, ta vẫn còn âm thầm chờ mong, hy vọng sư phụ sẽ nhìn ta bằng con mắt khác. Nhưng đừng nói là con mắt khác, ngay cả nhìn ta một cách bình thường cũng không có, hán chỉ cảm thấy hôm nay ta về sớm hơn mọi ngày, tiện thể kéo ta lại uống rượu cùng hán. . .

Đó là lần đầu tiên ta cảm thấy hụt hẫng mà rầu rĩ từ chối hán.

Sau đó, sư phụ các nhà khác bắt đầu đưa đệ tử xuống núi rèn luyện, mỗi lần đi là một tháng, lớp học cũng tạm ngừng một tháng.

Không thể tới lớp, ta đành ở trong tiểu viện, giặt y phục hết một ngày. Tiêu Dật Hàn nằm trên ghế trong viện phơi nắng hết một ngày, mãi đến khi ta sắp phơi khô y phục mới nghe hán ở sau lưng dài giọng trêu chọc: “Đồ đệ của ta lúc nào cũng chăm chỉ, sau này ta không nỡ để con nhận đệ tử rồi xuất sư đâu.”

“Con không muốn xuất sư.”

“Ồ? Tại sao?”

“Các sư huynh đệ tới đây tu tiên đều xuất thân cao quý, chỉ có con là ăn mày, lúc lên lớp con ở chung với họ, nhưng lúc tan học con không thể hoà nhập với họ. Con cảm thấy sư phụ cũng vậy.”

“Ồ?” Tiêu Dật Hàn trở mình, nửa cánh tay không có sức thông xuống, cả người lười nhác như một con mèo, hán buồn cười hỏi ta, “Ta giống con nhóc tội nghiệp như con chó nào?”

“Sư phụ cũng cô độc một mình.”

Tiêu Dật Hàn không nói.

“Sư phụ tìm con uống rượu, con không uống người sẽ uống một mình, người ở trong viện này, con không có mặt người cũng ở đây một mình, sư phụ cô độc không ai nương tựa, con cũng vậy, do đó con muốn ở mãi bên sư phụ, không muốn xuất sư.”

một ngọn núi, một tiểu viện, chỉ có ta và hân, trong trái tim non nớt của ta lúc đó, nương tựa lẫn nhau chính là như vậy.

“Con muốn ở bên cạnh ta?”

Ta phơi khô y phục, quay người đi tới bên cạnh Tiêu Dật Hàn: “Dạ, con ở bên sư phụ, sư phụ cũng ở bên con, thế thì chúng ta sẽ không cô độc nữa.”

Bây giờ nghĩ lại, đó thật sự là những lời nói vô cùng cảm động, năm đó ta niên thiếu ngây ngô, thật thà ngốc nghếch nói ra những lời đó, song sau một hồi im lặng thật lâu, Tiêu Dật Hàn đáp lại ta bằng một cái ngáp: “Cho dù con nói vậy, ta cũng không dạy con tu tiên đâu.”

Ta hỏi hân: “Đồ đệ từ từ chất ngu dần không thể tu tiên sao? Vì thế ngày đó sư phụ nhốt con về chi vì con... đáng thương phải không?”

Tiêu Dật Hàn lười nhác ngược mắt liếc nhìn ta: “Là vì ta lười dạy thôi.”

Hân chẳng hề để tâm, hoàn toàn không cảm thấy mình đang chà đạp tấm lòng hiếu học cần được an ủi của một đứa trẻ.

Lúc đó ta không trách hân, vẫn hiếu thảo vâng lời hân, giống hệt như... một con cún ngoan ngoãn mà hân nuôi.

Nhớ lại bao nhiêu chuyện xưa, lòng ta lập tức lại dâng trào huyết hận.

Nhìn Tiêu Dật Hàn vẫn tiêu điều tự tại như trước, ta nhếch khoé môi nở một nụ cười vắn vẹo nham hiểm: “Khéo quá, lòng con vẫn khắc sâu hình bóng của sư phụ, trong tám mươi năm người bỏ đi, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi giờ mỗi khắc đồ nhi đều không dám quên người.”

Năm xưa thật thà, âm thầm chịu bao thiệt thòi, bị hân chà đạp bao lần, hôm nay ta phải giẫm lên mặt hân, đòi lại những uất ức xưa kia!

Ta thu kiếm ngồi trước mặt hân, lúc này hân mới nhìn thẳng ta: “Tới Dương Châu làm việc à?”

“Con tới tìm người.” Ta nói, “Tiên môn trống vắng, không ở được nữa, nghe nói sư phụ tiêu dao tự tại chốn hồng trần nên con tới nương nhờ người.”

Tiêu Dật Hàn bật cười, gương mặt đầy râu không còn đẹp đẽ động lòng người như năm xưa nữa, song lại khắc thêm mấy phần phong trần: “Tiểu đồ đệ, bao nhiêu năm rồi mà con vẫn chưa học được cách nói dối.”

Ta khề siết chặt nắm đấm, ta đã không còn là tiểu cô nương mà khi bị vạch trần là nói dối liền đỏ mặt tía tai, tay chân lúng túng trước mặt hân năm xưa nữa.

“Đúng là con tới tìm người,” Ta nhìn hân, “Sau khi sư phụ bỏ đi, có một tâm nguyện vẫn luôn đè nén trong lòng đồ đệ, bao nhiêu năm nay, nguyện vọng ấy tích tụ thành chấp niệm, con tìm đủ mọi cách cũng không thể phá giải, vậy nên tới tìm sư phụ, mong sư phụ có thể xoá bỏ được chấp niệm này của con.”

“Ồ? Chấp niệm gì mà phải nhờ ta mới xoá bỏ được?”

Ta đáp thẳng: “Con muốn sư phụ chết.”

Ánh mắt Tiêu Dật Hàn sâu thêm: “Tiểu đồ đệ hận ta.”

“Phải.” Ta gằn từng chữ từng câu, “Hận thấu xương.”

Tiêu Dật Hàn thoáng im lặng rồi bật cười lớn, cười xong hân đặt ly rượu xuống gập đầu: “Con nên hận ta. Nhưng...” Giọng hân khựng lại, ngẩng đầu nhìn ta, “Tuy nhiên biết làm sao đây, hiện giờ vì sư còn có việc chưa giải quyết xong, tạm thời không thể chết đi để cho con rửa hận.”

Ta nâng kiếm lên, một lần nữa chĩa vào cổ họng hân: “Không phiền sư phụ nhọc tâm từ bỏ, con tự ra tay là được.”

Tiêu Dật Hàn ngồi đó, ngược mắt nhìn ta, sát khí toàn thân tựa như ngàn vạn binh đao tư thế sẵn sàng chờ hân ra lệnh.

Hân tưởng ta sẽ sợ sao? Ta đã không còn là đứa trẻ nhỏ chỉ vì hân khề chau mày mà hoảng hốt tụt cùng. Tiên lực ta lan toả, đẩy lùi sát khí quanh hân, giao đấu với khí tức của hân trong khách điểm.

Chén đĩa trong khách điểm vỡ nát, bàn cũng sập, thậm chí mặt đất cũng bắt đầu nứt vỡ, xà nhà trên đỉnh đầu kêu răng rắc, chuẩn bị sập xuống.

“Tiểu đồ đệ. Tu vi tăng lên không ít nhì.” Trong lúc giao tranh, Tiêu Dật Hàn cười với ta, “Từ lâu vì sư đã nhìn ra con có tư chất tu tiên, bản thân con cũng thích tu tiên, xem ra bao nhiêu năm vì sư bỏ đi, con cũng không hề lười biếng. Tốt lắm tốt lắm.”

Ta cười lạnh: “Nhờ phúc của người thôi.”

Tám mươi năm trước, lúc Tiêu Dật Hàn vẫn còn ở sư môn, ta cố gắng tu tiên, chăm chỉ đến mức có lúc ngay cả Tiêu Dật Hàn cũng giặt mình, hẳn nói ta thích tu tiên, tuy nhiên thật ra năm đó ta vốn không thích tu tiên lắm.

Năm đó ta chỉ dựa dẫm vào sư phụ này quá mức, nếu ta không tu tiên, làm sao ta có thể ở bên cạnh tiên nhân trên người không hằn vết tích thời gian như hắc chữ. Hắc không dạy ta tiên pháp, nhưng ta muốn làm đồ đệ của hắc, thế nên ta phải tự nghĩ cách để mình có tư cách mãi đứng chung với hắc.

Bởi vậy ta phải tự mình cố gắng, thế mà trong mắt hắc lại trở thành “Ta thích tu tiên”.

Sau đó Tiêu Dật Hàn bỏ đi, vì để có ngày báo thù thành công, ta càng cố gắng tu hành, mãi đến hôm nay...

“Có điều hôm nay cũng chỉ đến đây thôi.” Tiêu Dật Hàn vừa dứt lời, khí tức toàn thân bùng lên.

Ta thăm cảm thấy không lạnh, rút kiếm về bảo vệ bên người, bỗng nhiên nghe thấy cột câu xung quanh sụp đổ, ầm ầm hỗn loạn một hồi. Cả khách điểm trút xuống đầu ta, trên người ta có tiên khí hộ thể, đương nhiên không có gì trở ngại.

Thế nhưng khi bụi đất rơi xuống hết, Tiêu Dật Hàn đã mất dạng. Chỉ còn lại người qua đường kinh ngạc không thôi, chuông quay run cầm cập trốn dưới kệ tủ còn nguyên vẹn trong khách điểm, Tiêu Dật Hàn để lại một câu trong không trung: “Chuyến này vì sư còn có chuyện quan trọng, tiểu đồ đệ không nên đi theo, đừng mong nhớ.”

Ai thèm mong nhớ người chứ.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, có mong cũng chỉ là mong người chết đi.

Ta thu kiếm về trước người, trên lưỡi kiếm vẫn còn máu tươi của Tiêu Dật Hàn, ta ghép hai ngón tay, lau vết máu trên lưỡi kiếm, ngón tay bấm quyết thi triển thuật Theo Dõi, đến khi nhắm mắt lại, ta nhìn thấy một tia sáng màu lam từ mờ trong bóng tối bay về phía chân trời xa xa, đó chính là hướng Tiêu Dật Hàn đi.

Ta ngự kiếm bay lên, lẳng lặng đi theo dấu vết đó.

Muốn vứt bỏ ta à, hiện giờ không dễ vậy đâu.

Tiêu Dật Hàn đi rất nhanh, ta ngự kiếm đuổi theo, cảnh tượng này khiến ta nhớ lại rất lâu về trước, có một lần Tiêu Dật Hàn dẫn ta xuống núi rèn luyện, đó là lần đầu tiên Tiêu Dật Hàn giống như những sư phụ khác, muốn dạy ta chút phép thuật. Đó cũng là lần duy nhất, nhưng ngay cả lần duy nhất đó Tiêu Dật Hàn cũng không làm tốt được.

Khi ấy ta vẫn còn tới lớp đi học, các sư phụ khác tập trung đưa đồ đệ xuống núi rèn luyện, lần này họ đi hai tháng, còn lại mình ta quay về tiểu viện, nhìn Tiêu Dật Hàn thường cho ta sách vở hắc học lúc còn tu tiên.

Ta vô cùng buồn chán, mỗi ngày đều nhìn lên trời thất thần, ngưỡng mộ các sư huynh đệ được ra ngoài, tinh thần cực kỳ ảo não.

Cuối cùng!

Không biết là dây thần kinh nào của Tiêu Dật Hàn có vấn đề, không ngờ vào một buổi sáng, hắc gọi ta dậy, kêu ta theo hắc xuống núi rèn luyện.

Ta mừng rỡ như điên, hắc ngự kiếm đi phía trước, ta ngự kiếm đuổi theo sau, sau đó...

Sau đó bọn ta ngự kiếm đi một vòng bên ngoài, đến khi ta đuổi kịp Tiêu Dật Hàn, hắc ngáp một cái nói mệt rồi, muốn đáp xuống nghỉ ngơi, sau đó quay về nhà...

Năm đó không đánh chết hắc, có thể thấy được ta quá đổi hiền lành!

Ta và Tiêu Dật Hàn đáp xuống đất, nào ngờ, vùng đất đó là một mê trận khổng lồ, bọn ta lạc.

Tiêu Dật Hàn chê phiền phức, không muốn đi, điệu bộ như định ở lại trong mê trận luôn vậy!

Đâu có được!

Ta đầu giống như hắc, tu được tiên thân, không cần ăn, chỉ uống gió cũng có thể sống, ta sẽ chết đói trong khu rừng này mất thôi! Vậy là ta phụ trách việc khai hoang tìm đường, tìm kiếm mất trận, suy nghĩ cách phá trận, luôn tiện thoả mãn một vài yêu cầu ngang ngược của Tiêu Dật Hàn.

Hôm nay hắc chảy mồ hôi, muốn nấu nước tắm, ngày mai mệt chân, không muốn đi nữa, bắt ta chế ra một tấm ván kéo hắc đi...

Có lẽ cũng bắt đầu từ lúc đó, ta đã nảy sinh sát tâm với Tiêu Dật Hàn.

Nhưng không thể không thừa nhận, trải qua mấy ngày “rèn luyện” kỳ quặc trong mê trận, tu vi của ta bất giác được nâng cao. Hơn nữa, có đôi lúc do Tiêu Dật Hàn yêu cầu, ta chớ ngáy phải ruồi thật sự tìm được chút manh mối phá trận.

Ngày cuối cùng rời khỏi mê trận, ta tìm được mất trận, cũng chính vào ngày đó, ta và Tiêu Dật Hàn đã gặp một người, hay phải nói là gặp một yêu quái

làm rạn nứt quan hệ sư đồ của bọn ta.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Type-er: Phuong Hin

Lúc ta tìm được mất trận, đang định kiểm nghiệm những điều phụ tử từng dạy trên lớp trong thực tế, song vừa đụng vào mất trận, ta đột ngột cảm thấy một luồng gió yêu ập tới, chống đỡ không được mấy chốc thì cả người bị thổi đi, lúc sắp bị thổi tung lên thì có một lực đạo túm chặt eo ta.

Sư phụ vẫn luôn “nằm liệt” trên ván của ta đứng dậy, dùng tiên lực giữ ta lại, kéo ta tới bên cạnh hắn.

Đáp xuống đất rồi mà tim ta vẫn còn bay bổng, nhìn luồng gió yêu mạnh mẽ, ta nghĩ là chắc sẽ xuất hiện một yêu quái rất ghê gớm, đó là lần đầu tiên ta gặp yêu quái, nên khó tránh kinh sợ hãi hùng.

Lúc bị gió yêu thổi đến không mở mắt nổi, ta muốn tìm một vật để bám vào, nhưng bên cạnh ta ngoài sư phụ thì chẳng có vật gì để ta bám víu, còn Tiêu Dật Hàn... ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện dựa dẫm vào hắn.

Vậy là ta ôm vai mình run cầm cập.

Đúng vào lúc này, Tiêu Dật Hàn xưa nay chẳng ra gì dường như vô tình đứng trước mặt ta, che chắn gió thổi đến, cơn gió lập tức yếu đi.

Ta mở mắt, trước mặt là Tiêu Dật Hàn sống lưng thẳng tắp, tựa như một bức bình phong sừng sững trước mặt đứa trẻ còn non nớt là ta, che chắn gió mưa ập về phía ta.

“Haiz, nuôi lâu vậy rồi mà vẫn còn nhát gan.” Tiêu Dật Hàn lâu lâu, “Sợ gì chứ, chẳng phải vì sư còn chưa chết sao.”

Từ nhỏ ta không cha không mẹ, ăn xin qua ngày, được bữa sớm lo bữa tối, cho dù sau này được Tiêu Dật Hàn mua về núi Tiên Linh, ý thức sinh tồn trong lòng ta cũng chưa bao giờ giảm bớt, bởi vậy ta không nổi nóng với Tiêu Dật Hàn, cho dù hắn làm những chuyện không giống như một sư phụ nên làm. Ta cố gắng tu luyện pháp thuật để có thể trò chuyện với các sư huynh đệ. Ta là một học trò ngoan không bao giờ dám đến trễ, sợ bị phụ tử trách mắng, tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ cảm giác bất an thấp thỏm sâu thẳm trong nội tâm ta đối với cuộc sống, đối với hoàn cảnh xung quanh.

Hồi ấy ta còn nhỏ, không có cách nào xua đi nỗi sợ của mình, cũng không mạnh mẽ đến mức có thể tự tạo cho mình đủ cảm giác an toàn, vậy nên ta kỳ vọng đi lấy lòng tất cả mọi người xung quanh để đổi lại cảm giác an toàn mình muốn có.

Chỉ là cảm giác an toàn đối với ta vẫn luôn là một thứ quý hiếm...

Mãi đến khoảnh khắc này...

Mãi đến khi Tiêu Dật Hàn đứng trước mặt ta, hắn nói với ta, sợ gì chứ, có hắn ở đây.

Hắn khiến ta cảm giác được ta có người để nương tựa, có bến cảng để neo đậu.

Ta nói không nên lời, len lén núp vật áo sau lưng hắn.

Tiêu Dật Hàn không quay đầu nhìn ta, hắn chỉ nhìn phía trước gọi: “Ê, người làm đồ đệ ta sợ rồi đó.” Vừa dứt lời, trong tay hắn xuất hiện Hàn Sương kiếm, tựa như tùy ý vạch vào không trung, hàn quang xé rách khoảng không bay tới, chém đứt cơn gió, bắt ngờ va đập với một sức mạnh khác trong khu rừng trống vắng phía trước.

Lực va đập mạnh tới nỗi khiến cây cỏ xung quang gãy đổ, bỗng nhiên gió yêu tạm ngừng. Trong bụi đất tung toé, một nữ nhân yêu kiều bước ra, chiếc áo ba màu trên người cô ta trông vô cùng yêu nị: “Kiếm pháp của đạo trưởng cao cường quá đi thôi.” Giọng cô ta rất yêu kiều, ta ở đằng sau Tiêu Dật Hàn nghe mà tim cũng nhún ra, suýt chút bị mê hoặc.

Ta từ sau lưng Tiêu Dật Hàn thò đầu ra nhìn, cô ta nghiêng đầu nhìn ta, “Ôi, tiểu cô nương này đáng yêu thật, có muốn theo nô gia về động phủ không, chỗ ta có nhiều thức ăn ngon lắm.”

Ta rút đầu núp sau lưng Tiêu Dật Hàn, túm áo hắn càng chặt hơn.

“Ta không dễ gì mới nuôi lớn một đồ đệ, cô muốn cướp à?” Tiêu Dật Hàn thoáng bắt mắt, chìa kiếm, “Nào, tới đây chịu chết đi.”

Yêu nữ kia cười càng yêu kiều hơn: “Ôi, đạo trưởng thật biết nói đùa. Ai sống ai chết còn chưa biết được đâu.” Nói xong, thân hình cô ta bên kia chưa

động, ta đã cảm thấy đất dưới chân nhũn ra.

Ta cúi đầu nhìn xuống, lòng lập tức lạnh toát, đất dưới chân ta đã hoá thành bùn lầy, có vô số bàn tay từ dưới bùn thò lên, tóm lấy chân ta: “Sur...”

Ta còn chưa kịp thét xong, trường kiếm trong tay Tiêu Dật Hàn đã cắm xuống đất, chỉ nghe âm thanh trong vắt lọt vào tai, yêu khí bị tẩy sạch, dưới đất loé hàn quang, những cánh tay tóm chân ta lập tức bị chặt đứt, trong bùn lầy phát ra tiếng kêu gào đau đớn. Tuy vậy hào quang vẫn không ngừng mở rộng về phía yêu nữ kia.

Yêu nữ sa sầm mặt, đưa tay muốn đỡ nhưng bị hào quang đập mạnh, liên tiếp thoái lui mấy bước mới dừng lại.

Mặt đất khôi phục về ban đầu, ta đứng vững vàng, thấy yêu nữ kia vẻ mặt kinh ngạc, ta cũng ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật Hàn, hắn vẫn cười biếng nhác như thường ngày: “Cô nói lại thử xem ai sống ai chết?”

Lúc đó ta mới biết, thì ra sư phụ ta...

Có bản lĩnh đến vậy.

Không chỉ ta kinh ngạc đờ người, nụ cười trên mặt yêu nữ kia cũng khó mà duy trì, cô ta vận eo, như lập tức đổi sang một gương mặt khác, nói: “Ồi chao, đạo trưởng tha mạng, vừa rồi tiểu yêu có mắt không biết Thái Sơn, đắc tội với đạo trưởng, tiểu yêu sẽ phá trận tiền đạo trưởng và đạo cô đi ngay, mong đạo trưởng tha cho mạng hèn của tiểu yêu...”

Tiêu Dật Hàn không hề dao động: “Phá giải mê trận này trước rồi tính.”

Yêu nữ kia suy nghĩ một lúc, sau đó móc trong ngực ra một mặt dây chuyền, cô ta nắm mặt dây chuyền trong lòng bàn tay âm thầm niệm chú.

Khí tức bốn phía biến động, ta nghĩ trận đã bị phá, vừa mới yên tâm, thỉnh thoảng cảm thấy nơi cổ lạnh lẽo, có một bàn tay từ dưới đất thò ra sau lưng ta, chộp lấy cổ ta, ngay tức thì ta không thở được, cũng không nói được lời nào!

Lúc ta tưởng rằng mình sắp chầu trời, trường kiếm quét qua cổ ta, chém đứt cánh tay sau lưng ta, yêu nữ kia kêu thét lên thảm thiết, cánh tay biến mất, có điều lực đạo kéo ta vừa nãy vẫn còn, ta vẫn ngã ra phía sau...

Ta vô thức quay đầu nhìn lại, đất sau lưng đã biến thành bùn lầy, bên trong như thấp thoáng có bàn tay vươn lên địa ngục đang vẫy gọi.

Lòng ta tê dại, đúng lúc này Tiêu Dật Hàn lại ôm ta vào lòng, nhưng cũng trong khoảnh khắc này, ta nghe thấy tiếng yêu nữ cười lạnh sau lưng Tiêu Dật Hàn, không biết từ lúc nào, yêu nữ kia đã lách người tới phía sau hắn.

Ánh mắt ta xuyên qua vai Tiêu Dật Hàn, giương mắt nhìn thấy yêu nữ cầm đao, hung ác chém xuống lưng hắn.

Lòng ta thất lại, đồng tử co rút, trong đầu loé lên tất cả các pháp thuật mà gần đây ta đọc được trong sách, hai ngón tay khép lại, điều khiển trường kiếm trên người mình, trường kiếm ra khỏi vỏ đỡ được đại đao của cô ta, song vì nội tức ta còn yếu nên tuy đỡ được nhưng không hoàn toàn chặn được đòn tấn công của cô ta.

một tiếng “rắc” vang lên, trường kiếm gãy lìa, sau lưng Tiêu Dật Hàn truyền tới tiếng da thịt bị xé rách, máu tươi bắn ra rơi trên mặt ta.

Hai mắt ta trở nên vô hồn.

Tiêu Dật Hàn cứ như không cảm thấy chút đau đớn nào, hắn tung mình nhảy lên, đặt ta xuống bên cạnh, trong tay hắn loé hào quang, quanh người ta đã xuất hiện một kết giới hộ thân.

Tất cả chỉ xảy ra trong thoáng chốc, ta vốn không kịp có thêm phản ứng gì khác. Hắn kiêu ngạo cười véo mặt ta: “Đồ đệ giỏi.” Tựa như rất tự hào.

Mà rõ ràng ngay cả một đao của yêu nữ kia ta cũng không đỡ được, thậm chí để hắn bị thương...

Không nói thêm nữa, hắn quay người biến mất trước mắt ta, đến khi xuất hiện lại thì đã giao chiến với yêu nữ kia.

Không có ta vương bận, khoảng cách giữa 2 người rất rõ ràng, chỉ trong chớp lát yêu nữ đã rơi vào thế hạ phong.

Trong mắt Tiêu Dật Hàn là hàn quang lạnh lẽo hơn cả băng tuyết, là vẻ mặt ta chưa từng thấy bao giờ, ta nghĩ hắn nhất định sẽ giết yêu nữ kia!

Lúc hắn bóp cổ yêu nữ kia, chậm chậm nhắc cô ta lên, trong tình trạng ngạt thở, yêu nữ đưa tay ôm cánh tay hắn, dùng chân chọc ghẹo trên eo hắn: “Tiên trưởng tha mạng.” Giọng điệu cô ta rất dịu dàng, ngọt đến tận xương tủy.

Ta tưởng Tiêu Dật Hàn sẽ không hề dao động, nhưng không ngờ chẳng bao lâu, Tiêu Dật Hàn nhìn ngực cô ta liền sùng sốt, yêu nữ thấy vậy liền vùng mạnh, thoát ra được, Tiêu Dật Hàn lại đưa tay chộp lấy, song chỉ tóm được dây chuyền trước ngực yêu nữ. Thân hình yêu nữ biến mất, hắn cũng không đuổi theo, ngay người sùng sốt nhìn sợi dây chuyền trong tay.

Mãi đến khi ta mang kết giới hộ thân chạy tới bên cạnh hắn, hắn cũng chưa hồi thần lại.

“*Sư phụ*.” Ta cất tiếng gọi hắn, lúc đó hắn mới buông sợi dây chuyền trong tay xuống.

Ta nhìn hắn, “*Sư phụ*, yêu nữ này... quyền rũ được người rồi sao?”

Tiêu Dật Hàn quay người nhìn ta, tựa như không buồn nói với ta lời gì khác, hắn tùy tiện vẫy tay, Hàn Surong kiểm đáp dưới chân hắn: “Đi thôi.”

Lần rèn luyện đó đã kết thúc như vậy đấy.

Mãi rất lâu về sau ta mới hiểu được, thì ra Tiêu Dật Hàn lúc đó thật sự bị yêu nữ kia quyền rũ, có điều lúc đó ta còn nhỏ, cho rằng đó là một yêu quái tâm thương, còn làm Tiêu Dật Hàn bị thương, không thể nào quyền rũ Tiêu Dật Hàn được.

Ta tin tưởng hắn, thậm chí hơi sùng bái hắn, tận đáy lòng thừa nhận hắn là *sư phụ* của mình.

Sau khi lần rèn luyện đó kết thúc, Tiêu Dật Hàn xuống núi ngày một thường xuyên hơn, mỗi lần hắn xuống núi đều mang theo rất nhiều rượu về, ta chỉ coi như hắn xuống núi uống rượu, không hề nghĩ nhiều.

Cuộc sống của ta ở phái Tiên Linh cứ vậy mà trôi hết ngày này đến ngày khác, đọc sách võ tu tiên lúc trước của Tiêu Dật Hàn, lên lớp đi học, tối quay về tĩnh tọa tu hành.

Các *sư huynh* đều nói ta tiến bộ nhanh, khen ta có tư chất, nhưng ta lại không hề cảm thấy gì cả, nhìn thời gian trên sách của Tiêu Dật Hàn, tiến độ của hắn nhanh hơn ta không biết bao nhiêu lần. Ta ý thức được rằng, tên “quỷ lười biếng” đã thu mua ta về núi Tiên Linh có lẽ là một thiên tài trong truyền thuyết.

Chỉ là, tại sao hiện giờ hắn lại chìm đắm trong mộng mị say sưa như vậy, còn tất cả các *sư* tổ nhìn thấy mà cũng để mặc hắn như vậy.

Ta rất tò mò với quá khứ của Tiêu Dật Hàn, không chỉ một lần thăm dò với *phụ tử* trên lớp, có điều lần nào nhắc tới quá khứ của Tiêu Dật Hàn, *phụ tử* luôn im lặng không nói. Không chỉ *phụ tử*, các trưởng bối phái Tiên Linh cũng như vậy, dần dần ta nhận ra, quá khứ của Tiêu Dật Hàn là bí mật mà các trưởng bối chỉ ngấm hiểu trong lòng.

Tuy ta biết Tiêu Dật Hàn lười biếng vô trách nhiệm, dù vậy một ngọn núi chỉ có ta và hắn ở, cùng nhìn mặt trời mọc, cùng ngắm mặt trời lặn, có lúc ta bị hắn chọc tức đến mức hận không thể tát mồm chó đầy mặt hắn, nên ngày tháng cũng vẫn yên lành vui vẻ trôi qua.

Ta bắt đầu không tìm được mà dựa dẫm vào hắn.

Trên tiên sơn thiếu vắng tình người, hắn chính là người mà ta muốn nương tựa.

Ta những tưởng ngày tháng sẽ trôi mãi như vậy, tuy nhiên ngày tháng yên ổn không biết qua được bao năm, trong phái Tiên Linh bỗng truyền ra lời đồn, Tiêu Dật Hàn tư thông yêu nữ...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Type-er: Phương Hình & Linh Ngọc

Lúc lời đồn truyền tới tai ta, ai nấy trong phái Tiên Linh đều đã biết hết rồi.

Ta không tin.

Đồng môn trong lớp học không chút kiêng dè, truyền tai nhau lời đồn không biết nghe được từ đâu về Tiêu Dật Hàn ngay trước mặt ta: “Tháng trước có một *sư huynh* xuống trần rèn luyện, chính mắt nhìn thấy Tiêu Dật Hàn nhận của một yêu nữ xinh đẹp một vật, trông giống như là giấy bùa pháp bảo gì đó! Ta cảm thấy hình như Tiêu *sư* thúc thật sự đã tư thông với yêu quái...”

Ta bỗng nhớ lại yêu nữ từng gặp mặt lúc Tiêu Dật Hàn đưa ta đi rèn luyện nhiều năm trước.

Ta cúi đầu nhìn chòng sách trên bàn, học hành bao nhiêu năm, lần đầu tiên ta cảm thấy mình ngốc đến mức không hiểu lấy một chữ.

Sư tỷ bên cạnh nhìn ta một lúc rồi huyếch cánh tay ta.

Ta quay đầu nhìn lại, *tỷ* ấy cất tiếng hỏi: “*Muội* có phát giác *sư phụ* *muội* có gì không ổn không?”

Ta nhìn *tỷ* ấy thật lâu: “*Sư phụ* *muội* không có gì không ổn hết.” Ta cơ hồ gần từng chữ từng câu, “*Sư phụ* *muội* tốt lắm, người không phải là loại người

mà các tỷ nói.” Ta kiên định bảo vệ hần, tựa như đang bảo vệ tín ngưỡng của mình.

Sư tỷ thấy ta như vậy liền sững sốt, sư huynh đang hào hứng nhiều chuyện bên kia lại cười lạnh nói: “Thức ấy là sư phụ muội, đương nhiên muội phải bảo vệ thức ấy. Có điều chuyện tư thông yêu nữ không phải muội nói không có là không có đâu.”

Ta đã vào phái Tiên Linh mười mấy năm, chưa bao giờ xảy ra tranh chấp đôi co với ai, cho dù có thì khi đối phương muốn tranh luận tới cùng, ta cũng sẽ lui một bước để đối phương chiếm phần hơn không đến mức trở mặt nhau. Ta không có cảm giác an toàn bởi vậy không muốn đắc tội với bất kì ai, cho dù người đó không có quan hệ gì với ta.

Tuy nhiên thời khắc này, ta tựa như phát huy hết tính cố chấp ương ngạnh và nhẫn nhịn mười mấy năm nay của mình, nhìn sư huynh nói: “Muội nói không có là không có.” Ta nói thẳng: “Các sư huynh không ai hiểu sư phụ muội, có gì lại nghe được một số chuyện đầu đường xó chợ rồi bôi nhọ trưởng bối như vậy?”

Nghe ta phản bác, sư huynh quả nhiên nổi giận: “Sư huynh chính mắt nhìn thấy thức ấy giao dịch với yêu nữ, thân là người tu tiên, thấy yêu tà không diệt mà còn tiến hành giao dịch, đây không phải tư thông thì là gì, chẳng lẽ là bôi nhọ à?”

“Vậy người nào nhìn thấy và thấy ở đâu, vào lúc nào thì hãy nói rõ ra đi, trong sư môn rất nhiều sư huynh, nếu thật sự có chuyện này, hà tất che che giấu giấu không nói rõ, để những kẻ vô vị nghe một đồn trăm?”

Sư huynh tựa như bị câu “những kẻ vô vị” của ta đâm vào lòng, lập tức nổi giận đùng đùng, đập bàn nói: “Ân ý của muội là nói ai đây!” Dáng vẻ như muốn đánh nhau.

Lúc đó ta cũng to gan đến mức không sợ đánh nhau với huynh ấy, lòng thầm nói, cho dù đánh nhau, chuyện này ta cũng tuyệt đối không lùi nửa bước.

Nhưng lúc ta định làm tới, phu tử của lớp học vội vàng chạy lại: “Âm ỉ chuyện gì vậy?”

Khoảnh khắc phu tử bước vào cửa, dường như ta nhìn thấy sau cửa lớp học có một bóng người quen thuộc đang cầm bình rượu đứng đó nhìn ta, thân hình cô độc, ánh mắt thoáng rung động.

Cơ mà chỉ trong chớp mắt khi phu tử đi ngang qua trước mặt ta thì ở đó đã không còn ai, nhanh đến mức cứ như là ta hoa mắt.

Nhìn thấy phu tử đến, sư huynh tức thì cuộn cò dẹp trống, các sư huynh đệ xem náo nhiệt cũng tự tản đi, phu tử nhìn ta không nói gì, cầm sách bắt đầu lên lớp như thường lệ.

Rõ ràng là ánh nắng của tiên sơn vẫn rải khắp lớp học, tiếng đọc sách vang vang bên tai, mọi thứ xung quanh vẫn rất bình thường, song dường như ta có thể mang máng nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ hoà trong tiếng đọc sách của họ, như tơ nhện trời chạt lấy ta, kéo ta xuống vực sâu lạnh lẽo không thoát được.

Tan lớp, ta ngự kiếm một mạch quay về tiểu viện.

Vừa đến tiểu viện, còn chưa bước chân vào đã nghe bên trong có một tiếng quát giận dữ: “Con có biết việc con đã làm có nghĩa là gì không?”

Là giọng của sư tổ, kể từ khi Tiêu Dật Hàn nhận ta làm đồ đệ, có tiểu viện độc lập của riêng mình, sư tổ không quản thúc hần nữa, tiếng quát này hệt như tiếng quát ta nghe thấy vào ngày đầu tiên gặp Tiêu Dật Hàn bên vệ đường, chỉ là lúc này giọng sư tổ đượm mấy phần nặng nề trách than mà ta nghe không hiểu.

Ta đứng ngoài viện không bước vào, cũng không thể bỏ đi, đành làm một kẻ nghe lén, nghe Tiêu Dật Hàn lạnh nhạt nói: “Con biết qua lại với yêu ma thì người trong phái Tiên Linh nhất định sẽ bàn luận không ngừng, nhưng con đã nhận đồ đệ xuất sư, chuyện của con sư phụ không cần lo tới nữa.”

Dường như những lời ta nói ban nãy trong lớp hoá thành một cú tát mạnh lên mặt ta.

“Con! Đó mà gọi là nhận đồ đệ à! Chẳng qua con chỉ vì xuất sư nên mới nhận đồ đệ thôi, bao nhiêu năm nay con nói thử xem con đã dạy nó được gì?” Sư tổ rõ ràng cũng vô cùng tức giận, “Con có xứng đáng làm sư phụ không?”

Tiêu Dật Hàn thoáng im lặng: “Có xứng đáng hay không cũng đã sống chung bao nhiêu năm nay rồi, bây giờ con hành sự như vậy, nếu sư phụ cho rằng con sai, làm nhục đến thanh danh sư môn, vậy sư phụ hãy trục xuất con ra khỏi phái Tiên Linh.”

Sư tổ nghe vậy lại im lặng, một lúc sau ta nghe thấy tiếng thở dài nặng nề, “Mỗi người tự có số mệnh của riêng mình, bây giờ vì sư không quản được con nữa, con muốn làm gì thì làm đi. Có điều, một ngày là thầy, con vĩnh viễn là đồ đệ của ta, ta sẽ không bao giờ trục xuất con ra khỏi sư môn.”

Trong viện lại im lặng lâu thật lâu, sau đó hào quang loé lên, là sư tổ ngự kiếm rời đi.

Ta ngây người đứng ở cửa, không biết đứng đó bao lâu, đột nhiên cửa viện mở ra, Tiêu Dật Hàn thấy ta đứng ở cửa thì thoáng im lặng, cũng không hỏi ta điều gì cả, chỉ nói như thường ngày: “Chà, hôm nay về sớm nhì.”

Ta ngẩng đầu hỏi hần: “Sư phụ xuống núi gặp yêu nữ thật sao?”

Tiêu Dật Hàn im lặng rất lâu, lâu đến mức ta tưởng hần sẽ không đáp, cuối cùng hần trả lời: “À, hình như là vậy đó.” Nói rất cộc nhả, đáp rất lơ đãng, tuy

nhien ta vẫn cố chấp hỏi thêm

“Là yêu nữ năm xưa đó sao?”

Tiêu Dật Hàn gật đầu: “Ừm, đúng vậy.”

Ta chăm chăm nhìn hấn, hấn cũng nhìn ta, trên mặt không còn nở nụ cười biếng nhác như thường ngày nữa, cánh môi khẽ mím của hấn như chùng lên một lớp khải giáp, chống đỡ những lời chói tai mà ta sắp buột miệng nói ra trong tưởng tượng của hấn.

Ta cũng tưởng mình sẽ chất vấn hấn, sẽ nói những lời như sư huynh kia nói hôm nay, chỉ trích hấn tư thông yêu quái, phản bội tiên môn, vậy mà khi ta lên tiếng lại là một câu ngay cả ta cũng không ngờ tới: “Năm xưa sư phụ nhận con chỉ vì muốn xuất sư thôi sao?”

Câu này hoàn toàn không liên quan đến chuyện mà bọn ta nói, ta hỏi xong thì cũng sững sốt, Tiêu Dật Hàn cũng ngây người, tất cả phòng ngự của hấn lúc này đã tan biến.

Miệng ta như liền với tim, bất giác vừa tủi thân vừa không cam lòng: “Bởi vì, lúc đó nếu người nhìn thấy bất kì đứa trẻ nào trên đường thì đứa bé đó đều có khả năng trở thành đồ đệ của người sao, cho dù không phải là con?”

Ta hiểu thì ra lúc này đây, chuyện ta quan tâm nhất chính là điều này.

Mười mấy năm học hành tu luyện, đạo đức lễ nghĩa, thanh quy tiên gia, thì ra trong lòng ta vẫn không địch nổi mong muốn trở thành sự tồn tại đặc biệt trong lòng Tiêu Dật Hàn.

Vì đối với ta hấn vô cùng đặc biệt.

Ta nhìn hấn, cố chấp mong được một câu trả lời.

Hấn thu lại tất cả ngạc nhiên và sững sốt, ngược mắt nhìn núi Tiên Linh bao la ở xa xa, “Đương nhiên không phải bất kỳ ai đều được.” Hấn thoáng im lặng, khoé môi cong lên, đáng vẻ bất cần: “So với những đứa trẻ khác, con có khả năng đi theo ta nhất.”

Ta chỉ cảm thấy ngạt thở trong khoảnh khắc ấy, ngay cả tim cũng ngừng đập.

Phải, lúc đó ta là ăn mày, còn hấn đã dùng tiền mua ta.

Những đứa trẻ khác không thể dùng tiền mua được, song ăn mày thì có thể dùng tiền mua.

Câu nói này xuyên thẳng vào tim ta.

Ta ngây người nhìn khoé môi cong cong của hấn, cả sự lạnh nhạt bất cần trong mắt hấn. Cảm giác trong tim mình như bị rút xuống vực sâu, cứ rơi mãi, bị gió lạnh giăng xé, bị hơi lạnh châm chích, sau đó vỡ nát thành một đồng bùn nhão đỏ tươi.

Đối với ta, tội thứ hai của Tiêu Dật Hàn chính là hấn là người biết dùng nụ cười để phụ tấm lòng người khác nhất trên thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Type-er: Phương Hìn

Nhớ lại tất cả chuyện xưa, tốc độ ngự kiếm của ta bất giác chậm lại, ta vỗ vỗ lên mặt để mình xoa dịu cảm xúc, bây giờ Tiêu Dật Hàn có phụ lòng ta hay không đã không còn quan trọng.

Chỉ cần giết hấn, xoá đi sỉ nhục này trong đời thì ta có thể về sư môn nhận đồ đệ, từ nay tạm biệt cô đơn, hướng tới tương lai tươi đẹp, đệ tử đây nhà!

Ta còn đang miên man suy nghĩ, bất ngờ nhìn thấy hướng Tiêu Dật Hàn vừa đi nổ ra một luồng khí đen, gió từ cú va chạm mang theo ma khí ủa vào mặt.

Ta giật mình.

Trăm năm trước, thiên hạ đại loạn vì Ma Tộc Trường Cư từ Ma giới hoành hành khắp thế gian khiến ma khí lan toả, lòng dân hoang mang, sau đó Ma Tộc Trường Cư bị một tiên nhân tiêu diệt, sau khi thông đạo giữa hai giới Nhân - Ma bị phong ấn, yêu quái trên thế gian tuy vẫn còn song Ma Tộc thì không còn nữa.

Tuy nhiên hiện giờ nơi này lại toả ra ma khí nồng đậm như vậy, dù không giống như phong ấn hai giới Nhân - Ma hoàn toàn bị mở ra, có điều chắc là phong ấn đã bị thủng một lỗ rồi.

Ta hé mắt nhìn thấy ánh sáng lam chìm dưới ma khí, lòng run lên.

Lỗ thủng của phong ấn này lẽ nào do... Tiêu Dật Hàn tạo ra?

Ta vội vàng đi về phía đó, tới nơi ma khí đậm đặc nhất, nhìn thấy bên dưới có một lỗ rỗng tựa như bị người ta đâm thủng, ma khí bên trong trào ra như giếng nước phun, thân hình Tiêu Dật Hàn đang lơ lửng bên trên miệng lỗ thủng.

Hắn nhắm mắt đứng đó, miệng niệm quyết, ma khí không ngừng ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn.

Ta không biết mục đích của hắn là gì, Tiêu Dật Hàn từng phản bội sư môn, lang bạt trong thế gian tám mươi năm, trong thời gian này lại không ngừng qua lại với người trong yêu đạo. Ta không tin hắn vẫn còn trái tim của một người tu đạo.

Thế nên muốn vá lại phong ấn bị rò rỉ của một giới Nhân - Ma, ta phải tự mình ra tay.

Lúc ta tu tiên trên thế gian đã không còn Ma Tộc, ta từng nghe phu tử nói đâm câu, nhưng phu tử không hề dạy bọn ta pháp thuật phong ma. Còn ta chỉ biết chút pháp thuật phong ma mà thôi, là do ta học từ trong sách tu tiên mà Tiêu Dật Hàn vứt lại cho ta năm xưa.

Ta chưa dùng bao giờ, trong lòng ta cũng không nắm chắc là chút pháp thuật còn con ấy sẽ dùng được.

Tuy nhiên ta không còn thời gian để bỏ lỡ, bầm quyết niệm chú theo thủ pháp trong trí nhớ. Nhân lúc Tiêu Dật Hàn chuyển tâm ngưng tụ ma khí, không thể phân tâm, ta từ không trung đáp thẳng xuống, dùng bàn tay làm lưới, hút hết ma khí tàn mất vào lòng bàn tay.

Ta từng bước tiến gần, lỗ đen trên mặt đất ngày càng nhỏ, ma khí sôi trào bị ta dần dần khống chế, đột nhiên nửa đường bỗng dưng có một thanh kiếm quét tới, ép ta thoái lui trước khi ta hoàn toàn nắm trọn lỗ đen kia vào lòng bàn tay.

Ta xoay người, pháp chú trong tay vẫn tiếp tục không ngừng, vừa dẫn dụ lỗ đen kéo nó vào lòng bàn tay, vừa lạnh lùng nhìn Tiêu Dật Hàn cũng đang dùng tay kéo lỗ đen: “Tiêu Dật Hàn, đâm thủng một lỗ trên phong ấn hai giới Nhân - Ma, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Tiêu đồ đệ.” Dường như Tiêu Dật Hàn vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy bất lực, “Cách biệt bảy mươi chín năm, con có thể tu hành lợi hại như vậy, vì sư thấy rất yên lòng, có điều hôm nay con lại tới phá hỏng chuyện của ta, vì sư quả thật không vui.”

Ai quan tâm ngươi có vui hay không chứ!

Hắn không nói nguyên do, ta đương nhiên coi hắn là người xấu, chỉ vì mấy chục năm trước hắn thật sư chưa từng làm được chuyện tốt nào, khiến ta không có ấn tượng tốt đẹp nào cả.

Ta vận động pháp lực trong người, gắng sức kéo lỗ đen kia về phía mình. Tiêu Dật Hàn cũng không hề buông lỏng.

Lỗ đen xoay chuyển trong không trung, hút lực đạo của ta và Tiêu Dật Hàn vào trong, nó kéo ta và Tiêu Dật Hàn, khiến bọn ta ngày càng gần nhau, ngày càng gần nhau, sau đó... tay của ta và hắn chạm vào nhau trong không trung.

Một tiếng “bốp” vang lên. Lỗ đen biến mất giữa lòng bàn tay của ta và Tiêu Dật Hàn.

Ma khí xung quanh tan biến. Chỉ là, tay ta và tay Tiêu Dật Hàn...

Đỉnh chặt vào nhau...

Chuyện quái quỷ gì đây! Bất chước Nguyệt Lão nối dây tơ hồng à!

Tay của ta tiếp xúc với tay của Tiêu Dật Hàn, bất ngờ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, bao nhiêu chuyện xưa cũ ta vốn tưởng đã quên tựa như hình ảnh trên chiếc lồng đèn kéo quân lướt qua trong đầu ta, cảnh tượng hắn cùng ta uống rượu lúc nhỏ, ta kéo Tiêu Dật Hàn say khướt lên giường, đắp chăn cho hắn, và còn...

Cảnh tượng hôm trước khi hắn rời khỏi núi Tiên Linh, dùng một bàn tay ấm nóng nâng mặt ta lên, hôn ta...

Ta ngoảnh đầu, cổ ép hồi ức dừng lại, ta vừa xấu hổ vừa tức tối, giận dữ muốn rút ta ra, khi ta dùng sức kéo tay về thì cảm thấy nơi lòng bàn tay mình tựa như có một sức mạnh hút ta và hắn lại, khó khăn lắm mới tách ra được đôi chút, tiếng gió xung quanh lại nổi lên, ma khí lập tức tràn ra từ giữa lòng bàn tay của ta và Tiêu Dật Hàn.

Ta giật mình, vội vàng khép lại.

“Bốp” một tiếng, ma khí lại biến mất.

Ta: “...”

Tiêu Dật Hàn: “...”

Sau một lúc im lặng kỳ quặc, Tiêu Dật Hàn bật cười: “Xem ra lỗ thủng của phong ấn hai giới Nhân - Ma bị chúng ta tóm trong tay rồi, không thể tùy tiện buông ra. Tiểu đồ đệ, xem con làm loạn...”

Hắn nói xong liền xoay lòng bàn tay như một kẻ háo sắc, từng ngón tay không ngần ngại xuyên qua kẽ tay, mười ngón tay đan vào nhau nắm chặt tay ta kéo ta tới phía trước người hắn, ta loạng choạng, bổ nhào vào lòng hắn. Ta kháng cự đẩy hắn ra, ngẩng đầu nhìn lên, còn hắn cúi đầu nhìn ta, khoảng cách rất gần, hơi thở cũng có thể thổi lay rèm mi.

Giọng nói hơi khàn của hắn vang lên trên đỉnh đầu, “Con không muốn xa vì sư đến vậy sao?”

Vừa mờ ám vừa nguy hiểm.

Ta bị hắn trêu đến đỏ mặt, sau khi xấu hổ, lửa giận trong lòng bốc lên từng cơn, tức đến mức răng cũng run rẩy: “Tiêu Dật Hàn! Ngươi ngày càng vô sỉ!”

Tiêu Dật Hàn tựa như giật mình: “Chà! Đồ đệ của ta biết mắng người rồi!”

“Ta còn biết giết người nữa!” Tay kia của ta cầm kiếm chém lên cổ Tiêu Dật Hàn, nào ngờ chẳng những hắn không tránh, mà còn nắm tay ta kéo ta tựa vào lòng hắn xoay một vòng, tay kia của ta cũng bị hắn nắm giữ.

Hắn khoá ta lại, đồng thời cũng ôm chặt ta từ phía sau.

Ta giãy giụa trong lòng hắn, hắn chỉ không chế pháp lực của ta, nhưng không làm chuyện gì khác nữa, cứ như... hắn chỉ định đơn thuần là ôm ta mà thôi.

“Tiêu Dật Hàn.” Ta vùng vẫy không có kết quả nên đành mặc kệ, lạnh giọng nói, “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Tiểu đồ đệ, vì sư bỏ con đi bao nhiêu năm rồi, thật sự rất nhớ con, giờ mượn có gần gửi một chút, có gì không ổn sao?”

Không ổn! Vô cùng không ổn!

Tạm thời chưa nói quan hệ của bọn ta có phải là sư đồ hay không, cho dù là sư đồ cũng đâu có sư phụ nào dùng tư thế này để ôm đồ đệ mình chứ!

Hơn nữa nếu nhớ thật, bao nhiêu năm nay sao chẳng về thăm ta một lần? Nếu muốn gần gũi thật, năm xưa có gì lại nỡ bỏ đi. Là ai lúc rời khỏi cửa núi mặc cho ta khóc lóc cầu xin thế nào cũng không quay đầu lại?

Nhớ lại cảnh tượng năm xưa, ta nghiêng răng nghiêng lợi, giận đến mức toàn thân run rẩy.

Tiêu Dật Hàn ôm ta, đương nhiên có thể cảm nhận được phẫn nộ của ta, nhưng hắn lại không biết liêm sỉ, bật cười khê: “Được rồi, không trêu con nữa, trêu nữa con sẽ sử dụng bản lĩnh thật với ta mất.”

Ta ngây người, hắn thuận thế buông ta ra, có điều tay trái của hắn vẫn dính vào tay phải ta, nhìn ánh mắt như thể phải giết hắn cho hả dạ của ta, Tiêu Dật Hàn bật cười: “Hiện giờ lỗ thủng trên phong ấn hai giới Nhân - Ma đang nằm trong lòng bàn tay chúng ta, con muốn giết ta cũng phải từ từ, vì chỉ dựa vào sức một mình con không thể giữ được lỗ thủng này đâu. Nếu ta chết, khí tức đứt đoạn, con sẽ bị lỗ thủng phong ấn này nuốt chửng, con cũng sẽ chết. Lỗ thủng mở rộng, ma khí tràn lan, tiên môn không xử lý kịp thời, Ma Tộc sẽ quay lại nhân thế.”

Ta thầm lẩm bẩm trong lòng một vạn lần là phải lấy chúng sinh làm trọng mới dè dặt được ý muốn giết hắn: “Rốt cuộc chuyện là thế nào?” Ta hỏi hắn, “Lỗ thủng phong ấn này do ngươi xé rách sao? Ngươi định làm gì?”

“Ta định mở một cửa vào ma giới, nhưng chưa bao giờ muốn mở ở đây.” Tiêu Dật Hàn nói, “Từ đây đi về phía tây tám trăm dặm có núi Ngọc Tuyền, trên núi có nước suối chảy thành đầm, rất trong rất sạch, có thể chặn được trọc khí trong thiên hạ. Ta định mở phong ấn ở đáy đầm Ngọc Tuyền, nào ngờ phong ấn hai giới Nhân - Ma lại biến hoá khôn lường, xuất hiện dị động ở đây.” Tiêu Dật Hàn ngẩng đầu nhìn ta, “Cũng may tiểu đồ đệ của ta đến kịp lúc, nếu không hiện giờ vì sư đã gặp phải khó khăn rồi.”

Hắn nói rất đơn giản nhẹ nhàng, song nghĩ kỹ lại, lời hắn nói vô cùng đáng sợ.

Nếu hôm nay không phải ta đến kịp, góp một phần sức khổng chế phong ấn, vậy lúc này Tiêu Dật Hàn đã bị lỗ thủng phong ấn nuốt chửng rồi, lỗ thủng phong ấn này cũng sẽ mở rộng mà không ai hay biết, Ma Tộc sẽ từ lỗ thủng này quay lại thế gian!

Ta cảm hận lườm hắn: “Tốt nhất là ngươi hãy có một lý do để đủ bất chấp chúng sinh điên đảo cũng phải làm chuyện này. Nếu không hôm nay cho dù liều mạng ta cũng phải đưa ngươi về núi Tiên Linh tra xét.”

Phản bội tiên môn có là gì, tư thông yêu nữ cũng chẳng là gì. Tiêu Dật Hàn muốn làm chuyện mà tất cả tiên môn, thậm chí là yêu quái cũng không thể dung thứ. Ma Tộc quay lại nhân thế nhất định khiến sinh linh đồ thần, không ai muốn lại trải qua thảm trạng trăm năm trước một lần nữa.

Nghe ta nói như vậy, Tiêu Dật Hàn lại im lặng, hắn nhìn ta, khoé môi vẫn nở nụ cười, kỳ quặc là nụ cười bỗng dưng trở nên đậm nét bi thương.

“Đừng úp mở nữa!” Ta nhắc hắn, “Bớt ra về cao thâm, có gì thì nói đi.”

“Haiz. Ta đang tội nghiệp cho đồ đệ ngốc của ta mà.” Tiêu Dật Hàn nói, “Con đưa ta về núi Tiên Linh làm gì chứ, lỗ thủng phong ấn vẫn nằm trong lòng bàn tay chúng ta, lẽ nào con định để lỗ thủng này mở ra ở núi Tiên Linh sao? Mấy ông già của núi Tiên Linh chắc là cũng đi hết rồi phải không? Chẳng còn mấy ai biết thuật Phong ma? Hiện giờ nó dẫn chúng ta lại với nhau, con không đối phó nổi nó, người khác cũng không đối phó nổi, ngoài nghe theo lời ta thì con còn làm được gì nữa?”

Lời hắn nói tuy rất đáng ăn đòn, nhưng lại là sự thật.

“Đồ đệ ngốc, đáng thương cho con sống bao nhiêu năm nay, sao đầu óc vẫn chẳng nhanh nhẹn chút nào vậy?”

“...”

“Đi theo ta, tới núi Ngọc Tuyền trước đã, đặt lỗ thủng này xuống đáy đầm xong rồi chúng ta tính tiếp.”

Lòng ta ảm ức, có điều nhìn bàn tay ta và Tiêu Dật Hàn dính chặt vào nhau, đành phải vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Type-er: Phuong Hin

Ta và Tiêu Dật Hàn cứ vậy nắm tay nhau lên đường.

một ngày ta ngự kiếm đi bốn năm trăm dặm không thành vấn đề, chắc là đối với Tiêu Dật Hàn càng không phải là gánh nặng gì, nhưng muốn tới núi Ngọc Tuyền ngoài tám trăm dặm vẫn phải mất hai ngày. Ta nóng lòng giục Tiêu Dật Hàn lên đường ngay hôm nay, vậy mà hắn nhìn sắc trời rồi lười nhác ngáp một cái, nói hôm nay đã trễ rồi, tạm thời tìm chỗ ngủ một đêm, ngày mai hẵng đi.

Ta mắng hắn: “Ngự kiếm cũng phải nhìn sắc trời sao? Bao nhiêu năm qua rồi mà bệnh lười triền miên của ngươi chẳng khá lên chút nào.”

Tiêu Dật Hàn nghe ta nói vậy cũng không giận, cúi đầu thật thấp, cười mấy tiếng: “Nhưng tính tình ngoan hiền của đồ đệ ta đã mất hết cả rồi.”

Trước đây có phải ta ngoan hiền đâu, mà là ta quen nhẫn nhịn, vì hắn là sư phụ của ta, là người ta tôn kính và luôn sợ mất đi.

Tiêu Dật Hàn nắm tay ta đi vào trong một rừng cây nhá nhem tối, lúc thì nhìn trái, lúc thì liếc phải. Ta không biết hắn muốn làm gì, định tiện tay chỉ một nơi kêu hắn dừng lại nghỉ ngơi, vì nếu Tiêu Dật Hàn không đồng ý, ta cũng không làm được gì hắn.

Tiêu Dật Hàn đặt tay lên môi “suyt” một tiếng rồi đưa tay ra, một chuyr thủ từ eo hắn bay ra, xuyên thẳng qua ngực một con gà rừng trên dốc núi, gà rừng rơi xuống. Tiêu Dật Hàn rất vui, quay đầu nhìn ta chớp mắt: “Tiêu đồ đệ, tối nay chúng ta có thức ăn rồi.”

Ta lạnh lùng nhìn hắn.

Nhìn hắn chỉ dùng một bàn tay để vật lông gà, lấy bỏ nội tạng rồi kẹp gà lên nướng trên lửa, sau đó quay đầu nhìn ta, mắt in ngọn lửa sáng lấp lánh, tựa như một đứa trẻ đang đòi được khen: “Lần ta và con xuống núi lúc trước, chẳng phải con vẫn than trách ta không chăm sóc con, để con tự tìm thức ăn sao, giờ chắc là không còn trách than nữa đâu nhỉ.”

Ta chỉ lạnh lùng đáp trả: “Ta đã kiêng ăn nhiều năm rồi, không đụng tới ngũ cốc lương thực, huống chi là đồ mặn.”

Biết bao nhiêu năm đã trôi qua, ta đã tu được tiên thân từ lâu rồi, vậy mà sư phụ này của ta lại chẳng hề hay biết.

Sau khi nghe ta nói câu này, đôi mắt lấp lánh ánh lửa của hắn như bị dập tắt, khẽ xiu xuống, hắn quay đầu, nở nụ cười trầm thấp như bất cần, “Ồ, đồ đệ của ta đã trưởng thành rồi.”

Ta không buồn để ý tới hắn.

Cuối cùng con gà rừng đó bị Tiêu Dật Hàn lỡ tay nướng cháy, ta và hắn đều không ai ăn cả, quả thật là lãng phí.

Buổi tối nghỉ ngơi, tay ta và Tiêu Dật Hàn vẫn không rời ra được, hắn đề nghị bọn ta ngủ chung, ta chỉ vào gốc cây bên cạnh nói: “Chúng ta quay lưng vào gốc cây ngủ. Ngươi ngủ một bên, ta ngủ một bên, tay đặt bên cạnh, buổi tối tỉnh dậy mở mắt không ai nhìn thấy nhau, đỡ phải bức mình.”

Tiêu Dật Hàn nghe vậy thì nhìn ta, ánh mắt lộ ra cảm xúc như đang bắt lực dờ khóc dờ cười.

Ta không hiểu, có gì đâu mà bắt lực, chia cách bao nhiêu năm gần như đã cắt đứt quan hệ sư đồ, cư xử như vậy chẳng phải thích hợp lắm sao?

Cuối cùng Tiêu Dật Hàn vẫn nghe lời ta, bọn ta tìm một gốc cây to, ta ngồi một bên, hắn ngồi một bên, cả hai tựa lưng vào cùng một gốc cây, nhưng mỗi người đều quay mặt về khu rừng tối tăm yên tĩnh, bàn tay vẫn nắm lấy nhau được đặt bên cạnh, lặng im thín thít.

“Tiểu đồ đệ.”

Trong đêm đen tĩnh mịch ta nghe thấy Tiêu Dật Hàn nhỏ giọng gọi ta, giọng điệu giống hệt như rất nhiều năm về trước, “Con ở núi Tiên Linh sống có tốt không?”

Ta không đáp, im lặng vờ như đã ngủ, Tiêu Dật Hàn không nghe thấy ta đáp thì cũng im lặng.

Ta nhắm mắt, hôm nay ta quả thật mệt mỏi, sáng mai còn phải đi một ngày đường, cần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Ta muốn đi nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa, dùng tốc độ nhanh nhất để tới núi Ngọc Tuyền, ta rút bàn tay đang dính chặt với tay Tiêu Dật Hàn ra, không muốn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn nữa, hơi ẩm của hắn luôn khiến ta bực bội bất an.

Đêm đó ta ngủ rất không yên, ta mơ một giấc mộng.

Trong mơ vẫn là tám mươi năm trước, Tiêu Dật Hàn vẫn còn ở núi Tiên Linh, ta vẫn còn là đồ đệ luôn cần nấn hàu hạ hắn.

Dẫu rằng hắn đã nói với ta, “So với những đứa trẻ khác, con có khả năng đi theo ta nhất.” Dù hắn đã tự thừa nhận chuyện mình tư thông yêu nữ, dù hắn cho ta biết nếu ta vẫn theo hắn thì sẽ phải đối đầu với cả núi Tiên Linh, song ta vẫn không thể nào rời bỏ tiểu viện có hắn, không thể nào rời bỏ hắn.

Ta không lên lớp nữa, ngày nào cũng quét dọn thật sạch sẽ, ở trong tiểu viện nghiên cứu các sách Tiêu Dật Hàn cho ta. Mỗi ngày đều nhìn trời chờ sự phụ quay về, tuy nhiên mỗi lần hắn quay về đều chẳng buồn chào hỏi ta lấy một câu nào.

Hắn có thể quay về là đã an ủi ta lắm rồi.

Vậy mà ước vọng nhỏ bé này cuối cùng cũng kết thúc trong lần cuối cùng Tiêu Dật Hàn quay về núi Tiên Linh.

Hôm đó nửa đêm canh ba, lúc núi Tiên Linh hoàn toàn tĩnh lặng, hắn ngự kiếm trở về, lão đạo loạn choạng, dáng vẻ luống cuống hơn bất kỳ lần say rượu nào ta từng thấy.

Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ chăm sóc hắn như thường lệ.

Ta kéo Tiêu Dật Hàn lên giường, chưa kịp kéo chăn đắp cho hắn thì Tiêu Dật Hàn bỗng ngồi bật dậy, nhìn ta chăm chú, khoảnh khắc đó hắn tỉnh táo như chưa hề uống rượu.

“Tiểu đồ đệ.” Hắn gọi ta.

Ta cất tiếng dạ.

“Người ta nói ta tư thông yêu nữ, con không tin, ta chê con xuất thân ăn mày, con không giận, con biết rõ chuyện ta làm là lỗi lầm tày trời, con cũng không bỏ đi.” Hắn đưa tay chạm vào má ta, “Tại sao?”

Nghe hắn nói vậy, lòng ta thâm hiểu ra, lúc ta tranh chấp với người ta trên lớp hôm đó, bóng người thấp thoáng ngoài cửa quả nhiên là Tiêu Dật Hàn.

Ta đáp: “Nhập môn không bao lâu con đã từng nói với sư phụ, con là người cô độc, sư phụ cũng vật, cho dù có thế nào con cũng sẽ ở bên người.”

Tiêu Dật Hàn bật cười, hắn rất hay cười, lúc mùa mai cũng cười, lúc ăn vạ cũng cười, lúc đùa giỡn cũng cười, có điều ta chưa bao giờ thấy nụ cười của hắn như lúc này đây, có ba phần thoải mái, ba phần bất lực, nhưng nhiều hơn hết là đau khổ không thể nói nên lời.

“Tiểu đồ đệ.” Tay kia của hắn cũng vuốt mặt ta, “Lẽ nào ta chưa từng nói với con, đừng dùng đôi mắt của con nhìn ta thế này sao?”

Ta không hiểu, đúng vào lúc này, Tiêu Dật Hàn bỗng nhiên đứng dậy, nâng mặt ta lên, sau đó đặt môi hắn lên môi ta.

Đôi môi chạm nhau, cảm giác ấm nóng từ cánh môi truyền đến tận tim, rồi như nổ tung trong ngực ta. Ta vừa kinh sợ, hoang mang, vừa ngạc nhiên cực độ, cả người như chết lặng trong một thoáng, nhưng chỉ sau giây lát, ta đột nhiên phản ứng lại được, vội đưa tay đẩy hắn ra.

Chỉ là không đẩy được Tiêu Dật Hàn ra.

Hắn ngang ngược bá đạo ôm lấy ta, giữ chặt gáy ta lại, khiến ta không thể tránh, không thể né, cứ vậy mà xâm chiếm cả tâm trí ta, hương rượu trên môi hắn khiến đầu óc ta văng vát.

Ta như người uống say, sau phút giây vùng vẫy ngăn ngui thì không thể nào kháng cự Tiêu Dật Hàn được nữa.

Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều hình ảnh bao nhiêu năm chung sống với Tiêu Dật Hàn hiện ra trong đầu ta. Nhất thời ta đột nhiên hiểu ra, tại sao lúc xưa sau khi biết hắn đi tìm yêu nữ kia, trong lòng ta lại chưa xót nhiều hơn phần nộ, tại sao lúc này ta thà đối đầu với cả thế giới cũng phải ở bên hắn.

Thì ra đối với sư phụ luôn cột nhà không đứng đắn của mình, ngoài dựa dẫm, ngoài tôn kính, ta còn vắn vương rất nhiều tình yêu mà ngay cả bản thân ta cũng không nhìn rõ.

Ta không biết bắt đầu từ lúc nào, có thể là bắt đầu từ ngày đầu tiên hấn nhặt ta về, cũng có thể là từ một ngày nào đó khi nhìn thấy nụ cười thoả lòng đắc chí của hấn, cũng có lẽ là bắt đầu từ lúc hấn chấn trước mặt ta lúc xuống núi rèn luyện.

Song cho dù là bắt đầu từ lúc nào, mãi đến khoảnh khắc khi hấn hôn ta, ta biết, từ lâu ta đã khắc sâu hình bóng người trước mặt này vào tim, đã cắt chứa hấn sâu thẳm trong tâm trí mình.

Lưng đau nhói, là Tiêu Dật Hấn đẩy ta lên giường.

Ta cảm giác được nụ hôn của hấn rơi trên cổ ta. Ta nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lòng rối bời không biết phải làm sao, đầu óc mù mờ.

Mãi đến khi một tiếng “keng” giòn giã vang lên, là vật đeo trên eo Tiêu Dật Hấn rơi xuống đất.

Âm thanh nhẹ bằng nhưng tựa như tiếng chuông sớm mai, thức tỉnh ta và hấn.

Tiêu Dật Hấn quay đầu nhìn vật dưới đất, cả người dờ ra. Ta cũng nhìn theo ánh mắt hấn, thấy vật dưới đất hơi quen mắt, ta nghĩ kĩ lại. Đây chẳng phải là vật tùy thân của yêu nữ mà ta và hấn đã gặp trong mê trận lúc ra ngoài rèn luyện năm xưa đó sao?

Lúc đó Tiêu Dật Hấn đã giật lấy sợi dây chuyền đỏ trên cổ yêu nữ...

Ta nhìn vật đó hồi lâu, quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Dật Hấn đang sừng sốt nhìn ta.

Hấn chỉ nhìn ta, im lặng không nói.

Ta nhìn thấy mình trong đôi mắt đen tuyền của hấn, vạt áo hé mở, đôi má đỏ bừng, đầu tóc rối bời. Vô cùng mờ ám, hơn nữa ta và hấn có quan hệ sư đồ, như thế này càng trở nên đáng sợ hơn.

Về mặt hấn cứ như một thanh kiếm đâm vào ta, hấn đang hỏi hấn sao? Hỏi hấn vì đã mượn men rượu hôn ta? Vì hấn cảm thấy có lỗi với yêu nữ hấn yêu, hay vì hấn cảm thấy có lỗi với đệ tử là ta đây. Thậm chí... trong lòng hấn có lẽ đang kinh ngạc, vì ta không hề phản kháng.

Ta không thể suy nghĩ tiếp tục nữa liền bật dậy, đẩy Tiêu Dật Hấn ra, tung cửa chạy về phòng mình.

Thật nực cười, những lúc như vậy ta không còn nơi nào khác để đi, vì đời ta chỉ dựa dẫm vào Tiêu Dật Hấn mà sống.

Ta chỉnh trang lại mình trong phòng rồi ngồi thờ thẩn suốt đêm đến khi trời sáng.

Sáng hôm sau, ta đè nén tất cả cảm xúc, tuy chuyện này khó mở lời, nhưng vì hôm qua hấn uống quá say nên ta có thể tìm được một lý do làm cớ, ta không định từ nay về sau không nói chuyện với Tiêu Dật Hấn nữa, ta cũng chẳng thể không nói lời nào với hấn, do đó trời vừa tờ mờ sáng ta vội đi tìm Tiêu Dật Hấn nói chuyện.

Nhưng ta gõ cửa phòng Tiêu Dật Hấn hồi lâu mà bên trong vẫn lặng thinh.

Lại xuống núi tìm rượu uống rồi sao?

Ta cụp mắt, đẩy cửa vào phòng, định quét dọn phòng hấn, có điều vừa vào cửa đã thấy trong phòng được thu dọn sạch sẽ, bội kiếm của hấn đã mang đi, hồ lô rượu cũng bị mang đi, trên bàn chỉ còn lại một ngọn nến đã tắt, đè lên một tờ giấy trắng:

Chuyến này đi vì sư sẽ không về nữa, mong tiểu đồ đệ bảo trọng, đừng mong nhớ.

một câu ngắn ngủi, chỉ có mười mấy chữ, tuy nhiên chữ nào cũng đâm vào tim, khiến ta hoa mắt chóng mặt, nhất thời cảm thấy cả thế giới đều đảo lộn.

Ta không biết lúc này Tiêu Dật Hấn đang ở đâu, cũng không biết sau này hấn sẽ đi đâu, ta chỉ dựa vào trực giác, xông thẳng về phía cửa núi, lòng thầm cầu nguyện vô số lần, hi vọng Tiêu Dật Hấn vẫn còn ở đó.

Thật may mắn, lúc ta tới trước cửa núi vừa khéo nhìn thấy hấn đang từ biệt sư tổ, lưng đeo tay nải, tay xách hồ lô rượu, không mang theo kiếm, không mặc áo của phái Tiên Linh, cứ vậy từng bước từng bước đi xuống bậc thanh đài.

“Sư phụ!” Ta gần như bỏ nhào từ trên kiếm xuống, đuổi tới bên cạnh Tiêu Dật Hấn, “Sư phụ!”

Ta đưa tay kéo hấn, lúc ngón tay còn chưa chạm vào cánh tay hấn liền bị một kết giới đẩy mạnh ra, ta không hề đề phòng, bị kết giới hất ra ba trượng, lưng va vào bậc thềm sau lưng, lăn xuống thêm mấy bậc nữa, khí huyết trong cơ thể nhộn nhạp, tay ta truyền tới đau đớn như xương nứt gãy. Sau khi nhếch nhác đứng dậy, ta còn định đuổi theo hấn nhưng bị sư tổ cản lại.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, sư tổ tóc bạc phơ thờ dài lắc đầu: “Nó đã quyết ý ra đi. Tiểu đồ tôn, đừng làm mình bị thương nữa.”

Ta mất lệ lưng trông quay đầu nhìn Tiêu Dật Hấn, thấy hấn đi từng bước từng bước, càng đi càng xa, phóng khoáng tựa như không chút lưu luyến những

năm tháng trên núi Tiên Linh, cũng không hề lưu luyến ta dù chỉ thoáng chốc.

Mãi đến lúc cuối cùng, ta cũng nghẹn ngào nói: “*Sư phụ*, con nguyện theo người cùng đi, người đi đâu cũng được.” Ta quỳ trên bậc thềm lè theo mấy bước, gọi hắn, “Con thế nào cũng được, người đối với con thế nào cũng được, người đừng bỏ rơi con!”

Giọng nói khản đặc của ta vang vọng khắp đường núi chật hẹp, tựa như tiếng oán quỷ cầu xin: “Người đừng bỏ rơi con.”

Vậy mà mãi đến khi ta khóc đến mức không nhìn thấy gì nữa, *Tiêu Dật Hàn* vẫn chẳng quay đầu lại.

Hắn cứ vậy biến mất trong tầm mắt ta, mãi đến hôm nay, tám mươi năm, một mình ta ở núi Tiên Linh, lẻ loi cô độc, tu được tiên thân, nhưng cũng luyện được trái tim trống rỗng

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Type-er: tieuhala

“*Tiểu đồ đệ*... *Tiểu đồ đệ*?”

Ta bị ai đó lay động, đột nhiên mở mắt, gương mặt *Tiêu Dật Hàn* chau mày đập vào mắt ta, tay hắn còn đang đặt trên vai ta, thấy ta mở mắt liền hỏi: “Mơ thấy ác mộng à?”

Ta chớp mắt, cảm thấy có một vệt nước lạnh lẽo uồn ướt trượt xuống má, rơi vào miệng.

Đột nhiên ta tỉnh ra, lập tức chùi nước mắt, thâm cảm thấy mắt mặt, ta hất tay *Tiêu Dật Hàn* ra rồi đứng dậy, tay *Tiêu Dật Hàn* dính chặt tay ta, hắn cũng đứng dậy, chăm chăm nhìn ta, dáng vẻ như vô cùng quan tâm.

Nhưng ta lại cảm thấy buồn cười, tội thứ ba của *Tiêu Dật Hàn* trong lòng ta là, hắn là người bạc tình bạc nghĩa nhất mà ta từng gặp trong đời. Biểu hiện không nên xuất hiện trên mặt hắn nhất chính là vẻ quan tâm này.

“Không sao.” Ta nói, “Giờ nào rồi?”

“Chắc là giờ Dần.”

“Ngươi nghỉ ngơi xong chưa?”

Ta hỏi hắn, song ánh mắt hắn lại căn cứ quan sát mặt ta, không thèm đáp lại câu hỏi của ta, “Con mơ thấy ác mộng gì vậy?”

Đối phó với loại người như *Tiêu Dật Hàn*, ta đành phải dùng chiêu của hắn, nói cứ như không hề nghe thấy lời hắn: “Nghỉ xong rồi thì chúng ta lên đường ngay bây giờ đi.”

Ta đưa tay lên, không buồn để ý tới *Tiêu Dật Hàn* nữa, ngự kiếm định đi, nào ngờ *Tiêu Dật Hàn* kéo tay ta lại, nắm tay ta, “*Tiểu đồ đệ*, lúc không có ta, con ở núi Tiên Linh sống không tốt sao?”

Môi ta khẽ động, suýt chút nữa không đề nén được cảm xúc trong lòng, cuối cùng ta cũng nhịn lại, lạnh lùng nói: “Ngươi hỏi những điều này có ích gì, ngươi chỉ cần biết, giải quyết xong chuyện lỗ thủng phong ấn Nhân-Ma ta vẫn sẽ giết ngươi.”

Tiêu Dật Hàn nghe vậy thì im lặng.

Ta rút tay ra khỏi tay hắn, vừa muốn niệm quyết ngự kiếm, bỗng có một cơn gió kỳ dị thổi tới. Ta ngậy người, ngẩng đầu lên, khoảnh khắc nhìn vào *Tiêu Dật Hàn*, ta nhìn thấu được ý nghĩ trong mắt hắn.

Yêu khí.

“Soạt” một tiếng, một mũi tên xé không trung bay tới, ta nghiêng người tránh đi, vốn tưởng hoàn toàn không có vấn đề gì, nào ngờ mũi tên nhón cách ta không quá ba tấc lập tức nổ tung, phân thành vô số mũi kim cắm về phía ta.

Ta sững sờ, chỉ trong khoảnh khắc ngậy người này, một luồng sáng lam lóe lên trước mắt ta, là kết giới của *Tiêu Dật Hàn* mở ra trước mặt ta, chặn hết tất cả những mũi kim kia bên ngoài.

Tiêu Dật Hàn kéo ta ra sau lưng hắn, đứng chắn trước mặt ta.

Sống lưng vẫn thẳng tắp, không hề khác biệt so với lúc hắn giúp ta chặn gió yêu của yêu nữ nhiều năm về trước.

Ta thất thần trong thoáng chốc, đến khi tỉnh lại lập tức nói: “Không cần người giúp, ta tự giải quyết được.” Ta muốn bước lên phía trước, nhưng Tiêu Dật Hàn lại không chể tay ta, bắt ta ở sau lưng hắn.

“Ta đâu có giúp con, nhằm vào ta mà.” Hắn nói, “Con ở yên đó đi.”

Hắn nói vậy nên ta cũng không tiện ra tay, nếu ta đứng phía trước che hắn lại thì giống như ta muốn giúp hắn vậy.

Sau đợt tên vừa rồi, trong rừng không còn động tĩnh nào, ta nhìn quanh, Tiêu Dật Hàn lại không vội, thản nhiên chờ một lúc rồi cao giọng nói: “Các người không ra tay thì đến lượt ta nhé.”

Nói xong, trong tay hắn hiện hiện hào quang, ngưng tụ thành Hàn Sương trường kiếm, vạch một cái như rất tùy tiện, chỉ thấy mũi kiếm vẽ nên một đường cong như mảnh trăng non trong bóng tối, quét về phía khu rừng đen kịt phía trước, những nơi đi qua, ánh sáng lam dễ dàng chém gãy tất cả cây cối trong khu rừng rậm rạp, trong tiếng âm ì còn xen lẫn tiếng kêu la thảm thiết của những kẻ đánh lên.

Ánh sáng lam tắt đi, toàn bộ cây cối trong rừng đều gãy đổ, các yêu quái đánh lên không còn chỗ ẩn nấp, có kẻ ngã xuống đất, có kẻ miễn cưỡng chống người gượng đứng tại chỗ.

Ta đứng sau lưng Tiêu Dật Hàn, ngậy người nhìn hắn.

Chả trách bao nhiêu năm qua dù ta mời biết bao kẻ ám sát cũng không thể nào giết được Tiêu Dật Hàn, so với trước đây, tu vi hiện nay của hắn không biết đã cao hơn bao nhiêu rồi.

Tiêu Dật Hàn đi về phía yêu quái gần nhất, ta cũng bị ép đi cùng hắn, yêu quái nằm dưới đất không thể động đậy, Tiêu Dật Hàn dùng mũi chân đá y phục hắn ra, nhìn thấy lệnh bài trên eo hắn, nhướn mày nói: “Lại là các người.”

Ta nhìn lệnh bài kia cũng sửng sốt: “Là các người sao?” Ta buột miệng nói, “Chẳng phải nhiệm vụ kết thúc rồi sao?”

Tiêu Dật Hàn quay đầu nhìn ta: “Nhiệm vụ gì?”

“...”

Ta nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dật Hàn thoáng suy nghĩ, cảm thấy dù thế nào đi nữa ta cũng nên nói rõ cho hắn biết ý định của ta bấy lâu nay, cho hắn biết những chuyện này cũng đâu có gì to tát lắm. Ta thản nhiên nói: “Ta thuê tổ chức ám sát, trả tiền cho họ tới giết người.”

“Ha!” Tiêu Dật Hàn không thể tin nổi bật cười, tiếp đó im lặng thật lâu, “Tiểu đồ đệ, đúng là con hận ta thấu xương.”

Rõ ràng câu nào cũng mang giọng điệu đùa cợt, lúc Tiêu Dật Hàn nói câu này lại quay đầu đi, không để ta nhìn thấy vẻ mặt hắn.

Đương nhiên, thật ra ta cũng không quan tâm lúc này hắn có vẻ mặt gì, ta đá đá chân yêu quái dưới đất, nhíu mày hỏi: “Lúc ta treo thưởng chưa từng nghe nói tổ chức của các người thuê yêu quái làm việc, nói, tổ chức của các người rốt cuộc là thế nào?”

Ta là người tu tiên, tuy đã thuê tổ chức ám sát song vẫn giữ gìn quy tắc của người tu tiên, tuyệt đối không tìm yêu quái làm việc. Mà tổ chức ám sát kia cũng do một tiên môn cầm đầu, chưa bao giờ nghe nói trong số họ còn có cả yêu quái.

Có điều ta vừa hỏi xong thì thấy yêu quái kia không biết cần vật gì trong miệng, nuốt xuống rồi ngoẹo đầu, thất khiếu chảy máu, tự vẫn chết đi.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, các yêu quái vừa rồi còn đứng hoặc nằm bên kia, lúc này đều đã uống thuốc độc tự vẫn.

Bảo mật nghiêm ngặt đến vật sao? Không hề giống một tổ chức ám sát bình thường chút nào.

Ta quay đầu nhìn, thấy Tiêu Dật Hàn cũng chau mày, hắn ngoảnh sang nhìn ta: “E là chúng ta thật sự phải nhanh chóng tới núi Ngọc Tuyền thôi.”

Không chậm trễ nữa, ta và Tiêu Dật Hàn lập tức ngự kiếm lên đường, tốc độ của ta dù sao cũng kém hắn một chút, ta cố gắng đuổi theo hắn, cuối cùng Tiêu Dật Hàn liếc nhìn rồi đưa tay kéo ta lên kiếm hắn.

Ta đẩy ra, hắn lại nghiêm túc nói: “Như vậy sẽ nhanh hơn.”

Phải. Đúng là hắn nhanh hơn ta một đoạn.

Ta lại thăm lăm bấm một vạn lần trong lòng rằng, lấy chúng sinh làm trọng, nhẫn nhịn tiếp xúc với hắn.

Cơ thể ta và hắn cứ dính vào nhau, im lặng lên đường, trên trời ngoài mây ra thì không có gì cả, ta cảm thấy ngượng ngịu, nói với hắn: “Tổ chức ám sát vừa rồi ta chỉ thuê họ một lần, lần đầu không thành công ta liền hủy bỏ nhiệm vụ, tự mình xuống núi. Lần thứ hai này ta không biết tại sao họ lại tới, người hãy tự ngăn lại hành vi của mình gần đây đi.”

“Ta biết tại sao chúng tôi.” Tiêu Dật Hàn khẳng định đáp.

Ta quay đầu nhìn hấn: “Rốt cuộc ngươi đã làm gì khi rời khỏi tiên môn?”

Hấn im lặng không đáp, trong lúc ta tưởng rằng hấn vốn sẽ không đáp, hấn lại nói: “Ta muốn đi ma giới tìm người thân của ta.”

Đáp án này hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, ta chưa bao giờ biết Tiêu Dật Hàn còn có một người thân, các sư tổ cũng chưa bao giờ nhắc với ta. Đúng rồi, về chuyện của Tiêu Dật Hàn, các tiền bối trong tiên môn đều cố ý im lặng không nói.

“Người thân của ngươi là ai, vì sao lại ở ma giới?”

Tiêu Dật Hàn thoáng im lặng, hiển nhiên không muốn đáp vấn đề này, lảng tránh sang chuyện khác, “Tổ chức sát thủ con thuê này có quan hệ chặt chẽ với ma giới. Trăm năm trước tuy đã lập phong ấn hai giới Nhân-Ma, nhưng ma giới vẫn còn dư nghiệt tồn tại trên thế gian, chúng che giấu thân phận, chờ thời cơ hành động, vẫn luôn tìm kiếm sơ hở để mở phong ấn quay lại nhân thế.”

“Người của tổ chức con mời là một số kẻ tu đạo bỏ trốn, chúng tôi giết ta không thành, ta bắt được một số kẻ tham sống, sau khi tra hỏi mới biết tổ chức này vẫn luôn làm việc cho dư nghiệt của Ma Tộc. Chúng vẫn luôn tìm kiếm điểm yếu của phong ấn hai giới, ta tìm được manh mối chỗ chúng, nắm được thời gian và địa điểm gần điểm yếu nhất trên phong ấn xuất hiện, mở ra thông đạo hai giới trước chúng một bước. Tuy phong ấn hai giới chỉ thủng một lỗ, nhưng sức mạnh to lớn, nhất thời ta không khống chế được nên mới khiến ma khí tràn ra.” Tiêu Dật Hàn lắc đầu nhìn ta, “Đồ đồ giới, cũng may con tới kịp thời.”

Nói vậy ta đã vô tình giúp hấn một việc, để hấn tìm được lỗ thủng phong ấn sao...

“Có lẽ chúng phát giác được ma khí lan tỏa nên đợi đến tối nay thì tìm tôi.”

Ta cúi đầu nhìn bàn tay ta và Tiêu Dật Hàn đang nắm chặt: “Sau khi đặt lỗ thủng xuống đáy đầm Ngọc Tuyền, ngươi định thế nào? Đi thẳng tới ma giới sao?”

Tiêu Dật Hàn không đáp.

Suốt đoạn đường tiếp theo, ta và hấn đều không nói, mỗi người một suy nghĩ.

Tiêu Dật Hàn ngự kiếm đi rất nhanh, đến nửa đêm đã tới bên đầm Ngọc Tuyền, nhanh hơn dự liệu của ta nửa ngày.

Bàn tay dính chặt của ta và hấn cùng đặt vào đầm nước, Tiêu Dật Hàn nhắm mắt niệm chú, ta chỉ cảm thấy lực hút trong lòng bàn tay mình và Tiêu Dật Hàn dần nhỏ đi, khí đen chậm chậm thấm vào trong nước, không tán ra mà giống như là ngưng tụ lại, dần dần tụ thành một hình tròn dưới đáy đầm. Vẫn là lỗ thủng đen sì ta nhìn thấy hôm trước, song không có ma khí trào ra, đầm nước vẫn trong vắt.

Quả nhiên y như Tiêu Dật Hàn nói, nước đầm Ngọc Tuyền này áp chế được ma khí.

Tay ta và Tiêu Dật Hàn cuối cùng cũng thôi dính chặt, hấn rút tay ra, lòng bàn tay ta liền bị nước đầm lạnh thấu xương xâm nhập.

Hấn nhìn ta cười nói: “Được rồi, tiểu đồ đồ, con có thể đi rồi.”

Ta không nói một lời, rút kiếm ra khỏi vỏ: “Giết ngươi xong tự nhiên ta sẽ đi.” Ta nói, “Ồ núi Tiên Linh bao nhiêu năm chưa hề nghe thấy ngươi có người thân, chẳng qua ngươi chỉ muốn nói dối gạt ta mà thôi. Lỗ thủng phong ấn ở đây, ta sẽ không để bất kì ai đi qua lỗ thủng này.”

Ai biết mục đích thật sự Tiêu Dật Hàn tới ma giới là gì. Người này làm việc gì cũng đều ngang ngược tùy tiện, ta không thể yên tâm.

Tiêu Dật Hàn nghe thấy lời ta lại cười như vui vẻ hơn, hấn bước tới phía trước một bước, kề ngực lên mũi kiếm của ta: “Tiểu đồ đồ, ta nói con sẽ không giết ta, con có tin không?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Type- er: tieuhala

Không giết hấn?

Ta cười lạnh, “Vậy cứ thử xem.”

Ta vùng kiếm tấn công hắn, thân hình Tiêu Dật Hàn lóe lên, trong chớp mắt đã dịch ra sau lưng ta, chộp lấy tay ta cười khê: “Làm gì có sát thủ nào ngay từ đầu đã nói rõ mục đích của mình, chẳng qua cuối cùng con đã tìm được lý do thuyết phục mình tới gặp sư phụ thôi.”

“Ăn nói bừa bãi!” Ta mắng hắn, tức thì xoay người vùng kiếm, ta bị hắn điểm huyết đạo trên cánh tay, nhất thời cả cánh tay như bị sét đánh trúng, trường kiếm vượt khỏi tay, ta loạng choạng về phía trước, Tiêu Dật Hàn thuận thế đỡ lấy ta, ôm ta vào lòng, một bàn tay của hắn đột nhiên vuốt lên mặt ta.

Tư thế này quá đỗi quen thuộc, trong một thời gian rất dài hầu như đêm nào cũng xuất hiện trong ác mộng của ta, ta muốn đẩy hắn ra nhưng lại không có sức, hắn nhẹ nâng mặt ta, nụ cười trên khóe môi vương nét bất lực: “Tiêu đồ đệ, con đừng phá nữa, ta hứa với con, chờ sau khi ta đẩy lùi ma khí xong, ta sẽ ở mãi bên con, không bỏ rơi con nữa, có được không?”

Có được không?

Giờ khắc này, tình cảnh này, cách biệt tám mươi năm, hắn nói với ta lời như vậy! Hắn không biết ngại mà hỏi ta «có được không?”

“Không được!” Ta cao giọng hét lên, tất cả sức mạnh trong cơ thể bộc phát, cắn hận đẩy hắn ra, ta lui về phía sau, loạng choạng ngã xuống đất.

“Tám mươi năm trước ta gào khóc kêu ngươi đừng bỏ rơi ta, ngươi lại bỏ đi không nói một lời. Còn bây giờ, cuối cùng ta cũng có thể không để tâm đến việc bị ngươi bỏ rơi nữa, ngươi lại nói vô cùng đơn giản nhẹ nhàng, kêu ta lại đón nhận ngươi? Dựa vào cái gì?”

Ta trừng hắn: “ Bao nhiêu năm nay, lúc ta bị đồng môn bài xích thì ngươi ở đâu? Lúc ta ngày ngày ở trong tiểu viện trên núi chờ ngươi về thì ngươi ở đâu? Sau khi ngươi đi, ta bị đồng môn cô lập và bắt nạt, nếu không phải sư tổ thấy ta tội nghiệp, chăm sóc cho ta, e rằng ngay cả tiền thân ta cũng không tu được. Sư tổ tiên du, ta một mình đứng trên đỉnh Tiên Linh, mười năm một mình, ba mươi, bốn mươi, năm mươi năm! Năm nào cũng cô độc một mình, đã lâu như vậy rồi, ngươi lại không hề ngại ngần bảo ta ở bên ngươi sao?”

Ta cười lạnh: “Ngươi lấy đâu ra mặt mũi mà nói câu này?”

Ánh mắt Tiêu Dật Hàn khẽ động.

“Bao nhiêu năm nay ngươi tiếp xúc với yêu quái, qua lại với yêu nữ, tin ngươi sống vui vẻ dưới núi thế nào đều truyền về trên núi. Nhờ phúc của ngươi, năm này qua năm nọ, ta vì ngươi mà bị chê bai, ta không có sư huynh đệ, cũng không nhận được đồ đệ. Ngươi có biết cô độc là gì không? Có một ngày ta tỉnh lại trên đỉnh núi đầy gió tuyết, phát hiện tuyết đọng trên vai ta còn dày hơn đá, ta nghĩ chắc là ta ngồi đến hóa thạch cũng không có một ai để ý đến ta.”

Ta nhìn hắn: “Ngươi hỏi ta bao nhiêu năm nay sống có tốt không? Ta cho ngươi biết, chờ ngươi chết đi ta mới có tư cách sống tốt quãng đời còn lại.”

Nói hết một tràng, đầm Ngọc Tuyền vẫn tĩnh lặng, ta cúi đầu nhìn xuống đất, bỗng nhiên cảm thấy mình thật sự ngốc nghếch vô cùng, tại sao lại nói những lời này trước mặt Tiêu Dật Hàn, cứ như đang cầu xin được thương hại vậy.

Ta nhặt kiếm rơi bên cạnh lên, biết hôm nay mình không làm gì được hắn, đang định dần mặt hắn mấy lời thì nào ngờ Tiêu Dật Hàn lại lên tiếng: “Nếu vậy con giết ta đi.”

Hắn nói rất dứt khoát và quả quyết.

Ta ngược đầu nhìn hắn.

Mặt trăng trên trời in bóng trong đầm nước, ánh sáng bạc chiếu lên người ta và hắn.

Hắn lặp lại: “Nếu có thể khiến con dễ chịu hơn, vậy mạng này giao cho con.”

Ta phì cười: “Tiêu Dật Hàn, ngươi tưởng ta không dám lấy mạng ngươi sao?” Vừa dứt lời, ta nâng kiếm về phía trước, lưỡi kiếm mang theo pháp lực, Tiêu Dật Hàn cứ như không hề phòng bị, để mặc kiếm của ta đâm xuyên tim hắn!

Mũi kiếm của ta đâm rách ngực hắn, xé rách y phục và da thịt hắn, máu tươi chảy ra, Tiêu Dật Hàn quả thật không hề tránh né.

Hắn nhìn ta, trên mặt vẫn treo nụ cười cợt nhả, tựa như thoáng nghiêm túc đứng đắn vừa rồi chỉ là ảo giác, “Tiêu đồ đệ, chém đầu cũng chỉ chém một dao thôi, con đang lấy ta làm thịt mài dao đó sao?”

Bàn tay đang nắm đốc kiếm của ta khẽ run, nhìn máu chảy ra trên ngực hắn, bỗng dưng ta phát hiện mình không thể nào ra tay giết hắn được.

Ta suy nghĩ biết bao năm nay, suy nghĩ biết bao lần, vậy mà khi ngày này thật sự đến, Tiêu Dật Hàn đứng trước mặt ta, để mặc ta giết hắn, nụ cười là ta lại... không thể ra tay.

Lúc này ta mới biết, ta không thể giết Tiêu Dật Hàn, không phải vì ta không giỏi bằng hắn, mà vì ta thật sự không thể nào ra tay giết hắn được.

Dù là lúc này đây, ta cũng không nỡ.

Ta nghiêng răng, cắn hận bản thân mình chẳng ra gì!

Ta rút kiếm ta khỏi ngực hần. Vết thương da thịt đối với Tiêu Dật Hàn vốn chẳng là gì, hần không nói, ta cũng lặng thinh. Tựa như cả hai đều có thể im lặng đứng mãi như thế này đến thiên trường địa cửu.

Nhưng không như ta nghĩ, một giọng nói bất ngờ vang lên phá vỡ sự yên lặng này.

“Ôi, nô gia nhận được tin của đại nhân thì vội vàng tới đây như đi đầu thai ấy, một chết nô gia rồi.” Một nữ nhân có giọng nói yêu kiều, đáng vẻ yêu mị chui ra từ rừng cây.

Ta quay đầu nhìn lại. Chính là yêu nữ nhiều năm về trước.

Dung mạo không hề thay đổi, nhìn vẫn mê hoặc lòng người. Có điều hiện tại ta đã không còn dễ dàng bị mê hoặc như lúc nhỏ.

Yêu nữ nhìn thấy kiếm trên tay ta dính máu, thấy ngực Tiêu Dật Hàn bị đâm, lập tức ngất người: “Ôi, đại nhân... “ Cô ta vội đi tới bên cạnh Tiêu Dật Hàn, “Hôm qua trong thư ngài nói, hôm nay lúc ta đi tới ngài nhất định đã đuổi đồ đệ mình đi rồi, sao lại ra nông nỗi này.”

Tiêu Dật Hàn không đáp.

Ta lạnh lùng nhìn họ, lòng cũng hiểu ra, quả nhiên hần vẫn còn liên hệ với cô ta. Ta còn làm gì được nữa đây, vì ta không thể giết được Tiêu Dật Hàn.

Ta vô cùng thất vọng về bản thân, cảm thấy Tiêu Dật Hàn thích làm gì thì làm đi, ta không muốn có quan hệ gì với hần nữa.

Ta xoay người bỏ đi, ngay cả sức sử dụng thuật Ngự Kiếm cũng không còn, giống như hôm đó Tiêu Dật Hàn rời khỏi núi Tiên Linh, từng bước từng bước, từ từ đi xa. Vì ta biết, nếu lúc này ta ngự kiếm có thể sẽ phân tâm mà rơi xuống đất, trở thành trò cười...

Ta đi trong núi Ngọc Tuyền hết một ngày một đêm cũng chưa ra ngoài được.

Lúc Tiêu Dật Hàn từ ngoài tám trăm dặm ngự kiếm tới đây chỉ mất một ngày một đêm, còn ta vô dụng đến mức ngay cả bước đi cũng chậm chạp.

Ta nhóm lửa trong rừng, ngồi ngất người trước đồng lửa, suy nghĩ xem sau này mình phải làm thế nào.

Nếu không giết Tiêu Dật Hàn, dường như trong đời ta không còn mục đích nào khác nữa. Trở về núi Tiên Linh sao, ở đó cô tịch, về đó cũng không có ý nghĩa gì, nếu không thì ở lại trần thế sao? Mẹ nó chứ, ta đã tu được tiên thân, ngay cả chờ chết cũng không chờ nổi.

Ta ảo não ném thanh củi vào đồng lửa. Đang lúc buồn chán nhất, trên bầu trời bỗng ủa tới một luồng yêu khí, dường như có thể thổi tắt đồng lửa của ta.

Ta cũng không buồn đếm xỉa yêu quái đến là ai, chỉ nghĩ nếu yêu quái này muốn tìm ta đánh một trận cũng tốt, vì ta không có chuyện gì làm cả. Trong lúc nản lòng thoải mái, yêu quái kia chớp lấy cánh tay ta, kéo ta đứng lên, ta nhìn lại, trước mặt ta chính là yêu nữ kia.

Có điều lúc này trên người cô ta đầy máu, thảm hại hơn hôm qua rất nhiều.

“Ôi, tiên cô cứu mạng!” Cô ta hét lên với ta, “Cô mau đi cứu sư phụ cô đi, ngài ấy sắp chết rồi!”

Nghe thấy lời này, đầu óc tỉnh mạch một ngày của ta bỗng như bị thức tỉnh, ta quan sát người trước mặt mình một lượt, nhìn thấy nước mắt trên mặt cô ta là chỗ rơi: “Nếu sư phụ cô chết đi, thế gian này sẽ gặp đại họa!”

“Chuyện là thế nào?” Ta hỏi.

Cô ta tóm tay ta: “Chúng ta vừa đi vừa nói!”

Trên đường đi yêu nữ cho ta biết, đích thực Tiêu Dật Hàn có một ca ca, hơn nữa ca ca hần còn rất nổi danh, chính là vị đại tiên nhân trăm năm trước lấy máu tế phong ấn hai giới Nhân-Ma khiến hai giới tách biệt rõ ràng, giúp nhân giới tìm lại được bình yên.

Nghe thấy cái tên này, ta sửng sốt: “Chưa hề có ai cho ta biết, Tiêu Dật Hàn cũng chưa bao giờ nhắc tới.”

“Đương nhiên ngài ấy không nhắc rồi, người chết là ca ca ruột của ngài ấy, hơn nữa còn chết thay ngài ấy, vô duyên vô cớ ngài ấy nhắc tới chuyện này với người khác, vạch vết sẹo của mình ra làm gì.”

“Ca ca hần chết thay hần?”

“Ừm, thật ra thế hệ đời sau rất nhiều người không biết, năm xưa có hai tiên nhân đối kháng với Ma Tộc Trường Cửu, một là Tiêu Dật Hàn đại nhân, hai là ca ca của ngài ấy.”

Ta nghe vậy lại sửng sốt, trước đây Tiêu Dật Hàn đã lợi hại đến mức đó rồi sao?

“Hơn trăm năm trước, Ma Tộc Trường Cửu tìm được chỗ yếu nhất của phong ấn hai giới Nhân-Ma, mở một lỗ trên phong ấn, xâm nhập nhân giới với quy mô lớn. Tiêu gia đời đời kế thừa thuật Phong Ma, có điều đến đời phụ thân Tiêu Dật Hàn, vì đã lâu không gặp Ma Tộc nên họ ít tu luyện, chỉ trong một đêm Tiêu gia bị Ma Tộc Trường Cửu tẩm máu. Tiêu Dật Hàn và ca ca ngài ấy may mắn thoát được, sau đó được người phái Tiên Linh thu nhận, hai huynh đệ ở phái Tiên Linh khổ luyện thuật Phong Ma của gia tộc. Tiêu đại nhân thông minh từ nhỏ, học hành tiến bộ thần tốc, ca ca của ngài ấy lại kém

hơn một chút.”

Yêu nữ thở dài: “Lúc họ giết Tộc trưởng Ma Tộc Trường Cửu, muốn phong ấn hai giới Nhân-Ma, vì Tiêu đại nhân và ca ca ngài ấy đều bị thương nên họ không còn sức lực để phong ấn. Chỉ có cách một trong hai người phải lấy máu thịt để tế. Tiêu đại nhân vốn định hy sinh, không ngờ ca ca ngài ấy lại đẩy ngài ấy ra, dùng thân mình tế phong ấn. Tình hình lúc đó nếu Tiêu đại nhân liều mạng cũng có thể cứu được ca ca ngài ấy, ngài ấy cũng định làm như vậy. Nhưng người của phái Tiên Linh không dám để ngài ấy mạo hiểm nên đã cản lại, vì không có Tiêu đại nhân sẽ không ai bảo vệ phong ấn, nếu sau này phong ấn bị rách thì không còn ai có đủ năng lực để chữa trị.”

Ta im lặng.

Thế nên từ sau đại chiến đó, Tiêu Dật Hàn uống rượu sống qua ngày, hẳn cũng không buồn để ý tới các trưởng bối phái Tiên Linh. Các trưởng bối vì hỗ trợ với hắn nên cũng im lặng không nhắc tới chuyện quá khứ nữa sao?

“Chín mươi năm trước, dư nghiệt của Ma Tộc ở nhân giới tìm Yêu Tộc bọn ta, nói là đã tìm được xương của tiên nhân tế phong ấn lúc đó, chính là xương của ca ca Tiêu đại nhân. Còn nói là tiên nhân đó dùng máu tế phong ấn là để vá lại phong ấn, cũng khiến phong ấn có một điểm yếu, chỉ cần có xương này là có thể xé thủng phong ấn, đến lúc đó Ma Tộc quay lại Nhân giới cũng sẽ hậu đãi Yêu Tộc ta. Khi ấy các trưởng lão thống lĩnh Yêu Tộc đã đồng ý nên bắt đầu trợ giúp Ma Tộc. Cuối cùng mất hết mười năm mới tìm được một lỗ thủng nhỏ trên phong ấn hai giới Nhân-Ma, đưa xương này tới ma giới.”

“Chuyện này được giao cho ta làm, lỗ thủng đó mọi người không để gì mới rách ra được một chút, bên trong bốc ra ma khí ngút trời, cây cối xung quanh lập tức khô héo, lòng ta run sợ, có hơi hồi hận, cảm thấy chuyện này đối với Yêu Tộc chưa chắc là chuyện tốt. Ta đột ngột đổi ý, muốn mang xương kia đi, song cuối cùng chỉ cướp được một sợi dây chuyền khảm trong xương, còn bị đánh trọng thương. Sau đó ta tìm được một khu rừng vắng vẻ, bày một mê trận đường thương, đó cũng là lần đầu tiên ta gặp đại nhân, à đúng rồi, lúc đó cô cũng có mặt.”

Ta chợt hiểu, thì ra sợi dây chuyền lúc đó, sợi dây chuyền Tiêu Dật Hàn vẫn giữ bên người chính là di vật của ca ca hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Type-er: tieuhala

Ta nhìn yêu nữ: “Bao nhiêu năm nay Tiêu Dật Hàn vẫn luôn liên hệ với cô, các người đang mưu tính chuyện này sao?”

“Phải đó, xương của ca ca ngài ấy bị người ma giới lấy đi, bao nhiêu năm nay ngài ấy vẫn luôn tìm kiếm lỗ thủng phong ấn, muốn tới ma giới cướp về. Có điều phái Tiên Linh các người hành sự cứng nhắc, nhất định không cho ngài ấy mạo hiểm, bởi vậy ngài ấy dứt khoát bỏ đi, cũng tránh để hành động của mình liên lụy tới tiêu đồ đệ trên núi.”

Phải, tất cả mọi chuyện Tiêu Dật Hàn làm đều nhẫn nhịn, đều đau khổ, khiến ta nghe cũng xót xa, dường như một mình hắn đã gánh chịu tất cả thiệt thòi và khổ đau. Tuy nhiên đối với ta, Tiêu Dật Hàn chỉ làm sai một chuyện, chỉ một chuyện này thôi đã đủ khiến ta hận hắn đến mức không thể tha thứ được. Hắn chưa bao giờ hỏi ta có bằng lòng để hắn làm như vậy không.

Lúc yêu nữ kể hết những chuyện này, bọn ta đã quay về bên đầm Ngọc Tuyền, nhìn lỗ đen dưới đáy đầm, ta hỏi cô ta: “Vậy tại sao hôm nay lại tới tìm ta giúp?”

“Luận về thuật Phong Ma, trên thế gian không ai có thể so với tâm pháp Tiêu gia, trò kế nghiệp thầy, trước đó chẳng phải cô và Tiêu đại nhân cùng đóng lại lỗ thủng đó sao, tìm cô đương nhiên là... Hay là...” Yêu nữ kinh ngạc nhìn ta: “Cô không muốn cứu sư phụ cô sao?”

Ta không lên tiếng, về mặt cô ta có hơi khó xử, “Tiên cô, cả đời sư phụ cô trong lòng không hề có một ai, chỉ có mỗi cô. Hôm qua chẳng phải cô đã đắm vào tìm ngài ấy ở đây sao, sau đó ta hỏi ngài ấy, nếu cô thật sự nhẫn tâm giết chết ngài ấy thì sao. Ngài ấy nói, vậy đành phải phụ lòng chúng sinh thôi, ít ra có thể để cô mở lòng được đôi chút.”

Ta nghe vậy khẽ siết nắm tay, nhắm mắt, gạt bỏ cảm xúc, bình tĩnh hỏi: “Hiện giờ tình hình ở đó thế nào?”

Yêu nữ kéo lấy tay ta nhảy vào trong đầm nước, bơi tới trước mặt lỗ đen, vừa vào trong lỗ đen, ma khí liền bắt đầu chèn ép cơ thể ta, sau khoảnh khắc choáng váng ngất ngùi, cảm giác mất trọng lực ập tới, ta đột nhiên phát hiện mình đang lơ lửng trong không trung.

Ta ngự kiếm bay lên, đứng vững vàng trong không trung quan sát xung quanh, bầu trời đỏ tươi, mặt đất khô nứt, đây chính là ma giới.

Ở xa xa có một ngọn núi đen khổng lồ đang không ngừng tỏa ra ma khí, khắp mặt đất là thi thể của Ma Tộc, Tiêu Dật Hàn đã tắm máu nơi này sao...

Yêu nữ kéo ta đi về phía trước, càng đi càng gần, đến đây ta mới phát hiện nơi đó không phải là núi, đó là một chiếc bóng do ma khí màu đen tụ lại hợp

thành, trên đỉnh chiếc bóng đó là một chiếc đầu lâu trắng hếu.

Còn phía trước đầu lâu đó chừng mười trượng là một bóng người màu lam đang chống đỡ kết giới, hào quang như sương lạnh tỏa ra từ trường kiếm trong tay hắn.

Không cần yêu nữ giải thích, ta biết tư thế này, là Tiêu Dật Hàn đang giằng co với đầu lâu đó, có điều bây giờ đang ở Ma giới, ma khí triền miên không dứt, nếu tiếp tục giằng co, Tiêu Dật Hàn sẽ hao tổn hết nội tức, kiệt sức mà chết.

Hắn cần một người giúp hắn hủy đi xương cốt của ca ca hắn.

Đến khi lại gần hơn chút nữa, ta nhìn thấy vết thương sau lưng Tiêu Dật Hàn nứt ra, da thịt rách toác, cả người máu me thảm hại.

Tình trạng nghiêm trọng hơn ta tưởng.

Bỗng nhiên Tiêu Dật Hàn phát giác được điều gì đó, hắn lập tức quay đầu lại nhìn ta, vẻ mặt không dám tin, tiếp đó trách mắng yêu nữ: “Ai bảo cô đưa nàng ấy tới!”

Không màng tới lời đáp của yêu nữ, ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy đầu lâu kia vẫn đang không ngừng hút ma khí vào, nó dường như cũng nhận ra sự có mặt của ta, ma khí bắt đầu cuộn cuộn dâng trào. Tiêu Dật Hàn buộc phải xoay lại toàn tâm đối phó, thể nhưng nội tức của hắn trống rỗng, trong lúc miễn cưỡng chống đỡ đã phun ra một ngụm máu tươi.

Ta lập tức không chậm trễ nữa, tiến lên phía trước, một luồng thanh quang đi theo lưỡi kiếm. Thanh quang phá ma khí đi thẳng về phía đầu lâu, nhưng bộ xương kia kiên cố hơn ta tưởng, không hề bị tổn hại chút nào.

Yêu nữ bên cạnh ta lại kinh ngạc hét lên: “Cô lợi hại đến vậy sao?”

Đương nhiên ta không yếu, những sách vở Tiêu Dật Hàn để lại ta đã đọc nát từ lâu, lâu lâu ghi nhớ, tám mươi năm nay ta không làm gì khác, chỉ có mỗi tu tiên, nếu ngay cả chuyện duy nhất này cũng không làm tốt, ta chẳng còn mặt mũi nào sống tạm trên đời này.

Chắc là Tiêu Dật Hàn cũng nhận ra, bởi vậy hắn mới nói ta chưa động bản lĩnh thật với hắn.

Ta quan sát đầu lâu kia, lắc người chắn trước mặt Tiêu Dật Hàn, ta quay đầu nhìn hắn, thấy trên gương mặt tái nhợt của hắn không còn nụ cười nhàn nhạt thường ngày, hắn chau mày mắng ta: “Đây không phải là chuyện con nên xen vào, quay về thông báo cho người của núi Tiên Linh, để đám tiên nhân đó nghĩ cách.”

Ta không đếm xỉa tới hắn. Cảm nhận được ma khí ngày càng hung ác trước mặt, ta nhẹ vuốt trường kiếm trong tay: “Tiêu Dật Hàn.”

Ta nhìn đầu lâu kia, đông đúc sức mạnh trong cơ thể mình, ta hiểu ra, hôm nay không để mạng mình lại đây, e là không giải quyết được chuyện này. Ta quay đầu nhìn hắn: “Sư phụ, đời này người con oán hận nhất chính là người.”

Đồng tử Tiêu Dật Hàn khẽ co lại, dường như hắn biết ta muốn làm gì nên đưa tay định tóm lấy ta.

Không thể chậm trễ nữa, ta mở ra kết giới hộ thể, đẩy Tiêu Dật Hàn ra.

Cũng như năm xưa khi Tiêu Dật Hàn xuống núi, ta bị kết giới hộ thể của hắn đẩy ra.

Thảm hại như vậy đó.

“Không được!” Hắn hét lên, giọng khàn đặc.

Tuy nhiên hắn không còn đủ sức lực đuổi theo. Ta quay đầu đi không nhìn hắn nữa, song vẫn nghe giọng hắn, giờ phút này ta mới lĩnh hội được tâm trạng của hắn lúc hắn bỏ đi tám mươi năm trước, thì ra thật sự rất buồn đau, tựa như trái tim bị bóp nghẹt vậy.

Ta nghiêng răng, vứt bỏ tất cả âm thanh và cảm xúc bên ngoài.

Ta và trường kiếm trong tay hóa thành một thể, xông thẳng về phía đầu lâu, ma khí xung quanh lập tức biến thành lưỡi đao, chém rách cơ thể ta không còn một chỗ lành lặn, ngọc bội Tiêu Dật Hàn tặng ta lúc mới gặp đang giấu trên người theo gió văng đi, ta không có thời gian màng tới nó, chỉ nghe phía trước “rắc” một tiếng, là âm thanh đầu lâu kia nứt vỡ.

Vào khoảnh khắc trước khi thể giới của ta hoàn toàn tĩnh lặng, tiếng hét đến sức cùng lực kiệt của Tiêu Dật Hàn vang vọng: “Quay lại đây!”

Ta không quay lại được nữa rồi.

Đời này người ta oán hận nhất là sư phụ của ta, nhưng người ta yêu nhất...

Cũng là người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Kết thúc

Type-er: Tieuhala

Bốn bề hoang vu, bóng tối tĩnh lặng, trong thế giới hỗn loạn, ta quên mất mình là ai, quên hết tất cả quá khứ của mình. Ta chỉ biết mình đang đứng bên một con sông, nghe tiếng nước chảy róc rách không biết đã bao nhiêu năm rồi.

Dường như cứ cách một thời gian sẽ có người tới nói với ta: “Cô nương, phải qua cầu thôi.”

Nhưng lần nào ta cũng chỉ lắc đầu.

Ta không biết tại sao ta lại lắc đầu, dường như ta đứng đây là để chờ một người, tuy nhiên rốt cuộc phải chờ ai, ta cũng không nhớ được nữa.

Ta cứ lang thang bên bờ sông mơ mơ hồ hồ như vậy hết ngày này qua ngày nọ, hết năm này qua tháng nọ.

Mãi đến một ngày, ta nhìn thấy trong nước sông đen ngòm trước mặt xuất hiện một nam nhân, người đó râu ria đầy mặt, suốt ngày say sưa, điên điên khùng khùng đi trên con đường Dương Châu mùa xuân hoa nở.

Gió xuân không thổi ta hơi rượu của hắn, đào hồng liễu xanh không che nổi vẻ lang bạt của hắn, một tay hắn cầm ngọc bội, tay kia cầm hồ lô rượu, gặp ai hắn cũng nói hắn đang tìm một người, hắn đang tìm đồ đệ của mình, song chỉ cần có người hỏi đồ đệ hắn tên là gì thì hắn chỉ cười chứ không đáp được.

Hắn nói năm xưa hắn lười, ngay cả tên cũng không đặt cho đồ đệ của mình, hắn chỉ có một đồ đệ, cứ gọi tiểu đồ đệ, tiểu đồ đệ, cứ gọi mãi như vậy. Cứ nói mãi, nói mãi, rồi hắn khóc, khóc đến khàn giọng bên vệ đường.

Nhìn cảnh tượng dưới sông, nước mắt trên mặt ta đã chảy thành dòng.

“Cô nương, phải qua cầu thôi.”

Giọng nói này lại vang lên phía sau, ta quay đầu nhìn bà lão đang đứng sau lưng ta bụng chén canh thờ dài: “Vạn sự trên thế gian phải có bỏ thì mới có được, cô phải từ bỏ chờ đợi của cô, hắn mới có cơ hội tìm thấy được cô.”

Ta nhìn chén canh trong tay bà lão, cuối cùng uống cạn.

Ta vứt bỏ chờ đợi của mình, để hy vọng kiếp sau hắn có thể tìm thấy ta.

Mong là đến lúc đó, giữa ta và hắn không còn oán hận cách trở, chỉ có sớm chiều bên nhau, chỉ có gió xuân Dương Châu thổi vào lòng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.